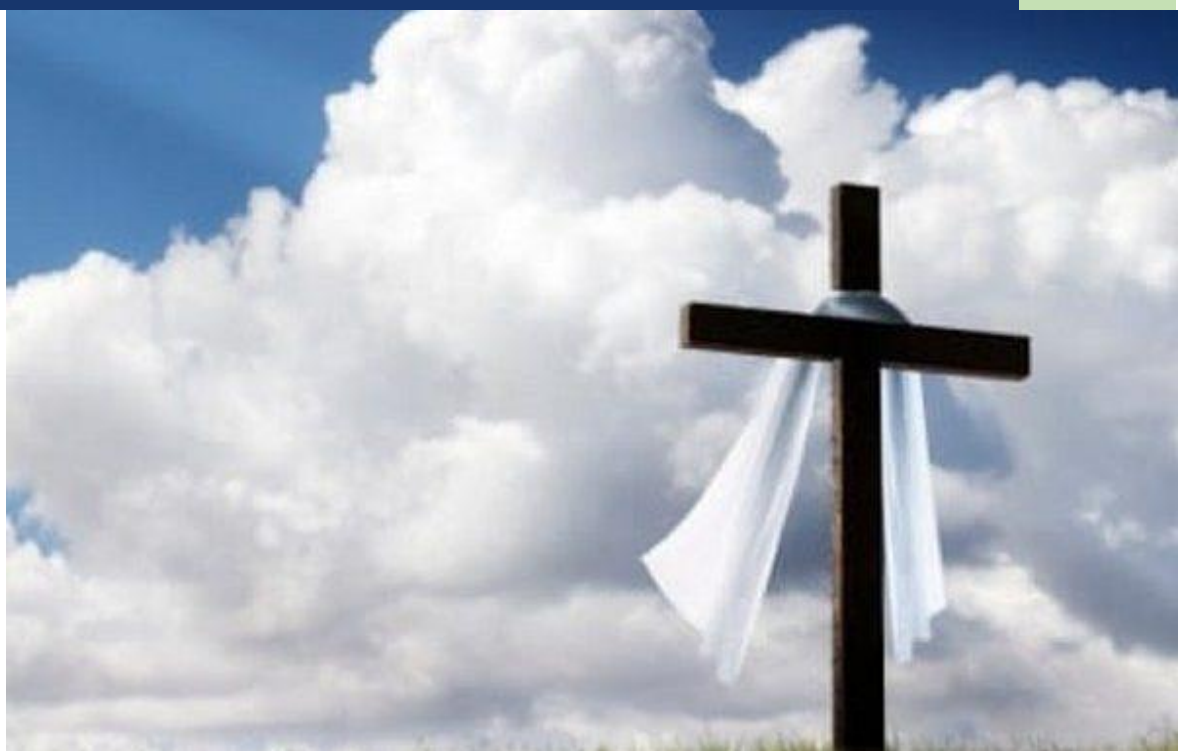

Таня Славова

40 подаръка от Кръста

2023 г.

*40 подаръка от кръста * 2022 Таня Славова*

ISBN: **978-619-92132-0-9**

Издава Таня Славова

Гр. Ловеч 2022

Второ издание на български език

Редактор: Енчо Тодоров

Коректор: Момчил Славов

Основни преводи на Библията, които са използвани:

Протестантски 1940; Верен 2001

За контакти и информация:

<http://uverenostsboga.free.bg>;

email: uverenostsboga@mail.bg

или GSM: 0899 981 477

Книгата се разпространява от служение „Увереност с Бога“.

Книгата не е предназначена за продажба.

Всички права запазени. Съдържанието и корицата да не се възпроизвеждат под каквато и да е форма без писменото разрешение на автора.

Ако желаете да ни подкрепите, това е нашата **дарителска сметка:**

IBAN: BG96 CECB 9790 1026 5771 00

Съдържание

Предговор	4
40 подаръка.....	6
1. Христос възстанови връзката ни с Бога	6
2. Нова идентичност	10
3. Святият Дух	14
4. Дарбите на Духа	18
5. Силата на Духа	21
6. Вечен живот	24
7. Спасение	29
8. Изкупление	33
9. Праведност	37
10. Оправдание	41
11. Мир и спокойствие	45
12. Осиновление	50
13. Любов	54
14. Радост	59
15. Достойнство	64
16. Пример за подражание	70
17. Истина	74
18. Победоносност	78
19. Свобода	83
20. Прославяне	90
21. Царство	97
22. Посланието за царството	102
23. Почивка	106
24. Плодоносност	110
25. Постоянно ходатайство	116
26. Семейство и дом	120
27. Църква	125
28. Законът на Духа	132

29. Думи на живот	138
30. Благословения	145
31. Здраве	149
32. Физическа сила и мощ	155
33. Честита старост	161
34. Снабдяване	165
35. Изобилен живот	169
36. Дух на себевладение	176
37. Награди във вечността	180
38. Надежда	185
39. Смисъл на живота	188
40. Цел	190
Заключение.....	193
Най-победоносната изповед	195
Справочна литература	197
Други книги от същия автор	199

ПРЕДГОВОР

Тази книга е адресирана към невярващи, които все още не са взели решение за живота си. Тя е адресирана и към тези, които се колебаят и не разбират какво имат в Христос. Препоръчвам я на всички, които вярват в Господа, но нямат възможност да споделят пълното благовестие, било поради липса на време или друга невъзможност. Тя може да бъде чудесен подарък за вашите приятели.

Преди време ми се обади една жена, която беше прочела книгата „Религия и Езавел“. Тя поиска да ѝ изпратя още бройки от книгата, за да я подари на свои близки, които били (по нейните думи) православно вярващи. Разговорихме се с нея и тя сподели, че никой не обяснява на православните вярващи как да се спасят. И никой не им казва какво имат в Христос. Помоли ме да напиша книга, с която да обясня на хората простичко в какво вярваме. Така се роди идеята за тази книга, която държите в ръцете си. Но тя си остана идея до деня, когато Бог лично ми даде задача за написването ѝ.

Днес се качих на хълма, който е и парк за разходки в нашия град и се молих. Докато се разхождах по една алея и гледах към коритото на реката и центъра на града ни, чух тихия глас на Святия Дух: „Имам поръчка за теб. Напиши книга за 40 подаръка, които са осигурени на Кръста.“

Разбирам, че задачата е твърде сериозна за мен, но се надявам с Божията помощ да съм се справила.

Книгата обяснява написаното в Библията в контекста на това, което ни е дадено като наследници на Божиите обещания. Тя разяснява какво Христос придоби на кръста и как ние можем да го имаме. Това са 40 подаръка за всеки, който дръзне да повярва, че Христос е Божия Син.

26. В отговор Йоан им рече: Аз кръствам с вода. Посред вас стои Един, Когото вие не познавате,

27. Онзи, Който иде подир мене, [Който преден ми биде], Комуто аз не съм достоен да развържа ремъка на обувката Му.

28. Това стана във Витавара отвъд Йордан, дето Йоан кръщаваше.

29. На следния ден Йоан вижда Исуса, че иде към него, и казва: Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!

30. Тоя е за Когото рекох: Подир мене иде човек, Който достигна да бъде пред мене, защото спрямо мене беше пръв.

31. И аз Го не познавах; но дойдох и кръствам с вода затова, за да бъде Той изявен на Израиля.

32. И Йоан свидетелствува, казвайки: Видях Духът да слиза като гълъб от небето и да почива върху Него.

33. И аз Го не познах; но Оня, Който ме прати да кръщавам с вода Той ми рече: Онзи, над Когото видиш да слиза Духът и да почива върху Него, Той е Който кръщава със Светия Дух.

34. И видях и свидетелствам, че Тоя е Божият Син.

(Йоан 1)

За мен тази тема беше особено трудна и неразбираема години наред. Аз знаех какво казва Библията, но няха откровение коя съм в Христос. Освен това често се отчайвах, падах, ставах и все нещо ми липсваше в увереността ми с Бога. Понякога губех своята сигурност и разбирах, че духовно се лутам. Когато това откровение се оформи в мен, аз получих и най-победоносната изповед, която някога е идвала в сърцето ми. Тази изповед много ми помогна да укрепна във вяра. Споделена е в края на книгата. Когато я чета на глас, усещам, как в духовни места ситуации се преобръщат и Божието надмощие над бурите и изпитанията в живота ми се усилва. За всяка дума от тази книга казвам: Слава на Бога!

Всеки един подарък е описан в отделна точка – от 1 до 40. Накрая на всяка точка има молитва. Превърнете тези изповеди в лични и се надявайте на Бога. Пазете се да не ги повтаряте по папагалски, защото тогава няма да ви ползват.

Пожелавам ви, когато прочетете книгата да бъдете по-уверени и по-насърчени. Бог да е с всички вас.

40 ПОДАРЪКА ОТ КРЪСТА

Няма големи и малки подаръци от Кръста. Бог е във величието и славата Си и днес, и завинаги, и всичко, което ни дава е твърде добро. Всеки дар от Него е твърде ценен и покрива всяка една липса в човешкия живот. Ако за един едно е нужно, за друг - друго, то Бог е Вседостатъчен, за да запълни празнотите на живота ни във всяко едно отношение и да внесе блаженство и радост в дните ни, според както е писано:

- 3. Блажени нищите по дух, защото е тяхно небесното царство.**
- 4. Блажени скърбящите, защото те ще се утешат.**
- 5. Блажени кротките, защото те ще наследят земята.**
- 6. Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят.”**

(Матей 5)

1. ХРИСТОС ВЪЗСТАНОВИ ВРЪЗКАТА НИ С БОГА

Според мен това е най-ценния подарък, защото касае всички хора по лицето на земята. Без Христос за хората нямаше да има възможност отново да общуват лично с Бога.

Бог създаде човека от пръст и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание. Така човек получи от Божия дух в себе си и оживя, и заприлича на Бога.

7. И Господ Бог създаде човека от пръст из земята, и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа.

8. И Господ Бог насади градината на изток, в Едем, и постави там човека, когото беше създал.

(Битие 2)

По-късно четем как се развиваха взаимоотношенията между първите хора и Бога. Те общуваха постоянно, срещаха се, разговаряха и човек не се срамуваше, че тялото му е голо, защото беше облечен в Божията слава. Бог слизаше между дърветата в градината и се държеше с хората

като със свои деца. Обгрижваше ги и беше промислил за всяка тяхна потребност. Всичко, от което се нуждаеха, Бог го беше осигурил.

Тази идилия продължи до момента, в който първите хора взеха съдбата си в свои ръце. Когато престъпиха Божията заповед, се случи нещо странно.

7. Тогава се отвориха очите и на двамата и те познаха, че бяха голи; и съшиха смокинови листа та си направиха препаски.

8. И при вечерния ветрец чуха гласа на Господа Бога, като ходеше из градината; и човекът и жена му се скриха от лицето на Господа Бога между градинските дървета.

(Битие 3)

Хармонията на добрите взаимоотношения Бог-човек беше нарушена от първородния грях. Защо първороден? Защото беше първия грях, който извършиха първите хора. До този момент те бяха в Божията слава, а след като ядоха от дървото за познаване на доброто и злото те се намериха недостойни пред Бога. И понеже престъпиха Божията заповед, Адам и Ева бяха изгонени извън Едемската градина. Всичко е подробно описано в първите 3 глави на Библията. Така във взаимоотношенията между хората, които бяха образ и подобие на Божията слава, и Бог се отвори пропаст. Причината беше грехът.

Думата грях означава престъпление спрямо Бога. Първородният грях има смисъла на произвол и беззаконие, т.е. престъпление. Непокорството и незачитане авторитета на Създателя можеше да доведе до унищожение или отхвърляне от Божия страна. Бог не направи нито едното. Той не изостави творението Си, въпреки греха. В следващите страници на Стария завет четем, че суверенно се намесваше в живота на хората, за да им изявява Своята воля, но го правеше предимно чрез хора, наречени Божии пророци или съдии.

Подобен избор на отделни личности изразява Божия суверенитет. Така Бог декларира, че не се е отказал от Своего творение, наречено човек и остава верен на Своя проект да има синове и дъщери, които да обича. Успоредно с това се разкри, че *грехът е причината, за да не може човечеството да общува спокойно и постоянно с Бога. Вратата за пряк контакт между отделния човек и Бог беше затворена по вина на хората.* През годините на предишните хилядолетия Бог решаваше на кого и как да се открие и избраните за това не бяха много. Другите просто трябваше да слушат думите на пророците и да избират ще се покорят ли или не.

Изкупителното дело на Кръста възстанови на първо място тази връзка. Господ Исус Христос вися на кръст заради мен и теб, заради

всеки, който би искал да може свободно да общува с Бога. *Чрез делото на Голгота се отвори отново вратата между Святия Бог и греховното човечество и днес всеки би могъл да чуе лично Божия глас.*

13. А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви води в цялата истина; защото няма да говори от Себе Си, а каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща.

14. Той Мен ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява.

15. Всичко, което има Отец, е Мое; затова казах, че от Моето ще взема и ще ви известява.

(Йоан 16)

Разбира се има и някои условия, за да бъде пълнотата на връзката Бог – човек установена в живота ни. Първото условие е човек да повярва в Божия Син Исус Христос. Не да приеме, че Христос е съществувал като историческа или библейска личност, а да отвори сърцето си за истината, че Исус Христос е Божия син, дошъл в плът на земята.

2 Йоан 1:7. Защото много измамници излязоха в света, които не изповядват дохождането на Исуса Христа в плът. Такъв човек е измамник и антихрист.

Следващата стъпка е да Го покани за Господ и Спасител. Без да поставим Исус на полагаемото Му се място в живота ни, няма да имаме отворен канал за комуникация с Отец.

Йоан 14:6. Исус му казва: Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене.

Всеки, който приеме това благовестие има възможност да възстанови взаимоотношенията си с Бога. *Святият Бог ни приема, заради пролятата кръв на Своя Син. И Святият Дух става гарант от Божия страна, че сме примирени с Бога.*

5. А сега отивам при Оногова, Който Ме е пратил, и никой от вас Ме не попитва: къде отиваш?

6. Но задето ви казах това, сърцето ви се изпълни с тъга.

7. Аз обаче ви казвам истината: за вас е по-добре Аз да си замина; защото, ако не замина, Утешителят няма да дойде при вас; ако ли замина, ще ви Го пратя.

(Йоан 16)

В Стария завет са записани думите на пророк Йоил, казани 830 години преди раждането на Христос. В тях той предрича мащабното изливане на Святия Дух.

28. И след това ще излея Духа Си на всяка твар; и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват, старците ви ще виждат сънища, юношите ви ще виждат видения;

29. Още и на слугите и на слугините ще изливам Духа Си в ония дни.

(Йоил 2)

Йоил е получил боговдъхновено откровение за предстоящите събития. Представете си как е звучало в ушите на хората, които са търсили пророците на Бога, за да се допитат за Божиите пътища и намерения. Христос още не е бил роден на земята, Святия Дух още не е бил изпратен до вярващите - вероятно е било смущаващо. Но след раждането на Господ Исус Христос това откровение става разбираемо за всички. Бог вече говори чрез Духа Си лично на всеки вярващ, без значение от пол, възраст, принадлежност, чрез сънища, видения или откровения.

**19. Защото Отец благоволи да всели в Него съвършената пълнота,
20. и чрез Него да примири всичко със Себе Си, и земните и небесните, като въдвори мир чрез Него с кръвта, пролята на Неговия кръст.**

(Колосияни 1)

Изповед: Благодарим Ти, Боже, че възстанови връзката между нас и Себе Си и че ни примири със Себе Си. Благодарим Ти, че не променяш намеренията Си и продължаваш да ни се откриваш чрез Духа Си и чрез Словото Си. Благодарим Ти, че не ни остави и не ни забрави.

2. НОВА ИДЕНТИЧНОСТ

Вече не е същото, както е било по времето на патриарсите.

Евреи 11:13. **Всички тия умряха във вяра, тъй като не бяха получили изпълнението на обещанията; но ги видяха и поздравиха отдалеч, като изповядаха, че са чужденци и пришелци на земята.**

Сега имаме Възстановител. Исус Христос е описан като последния Адам, който дойде, за да ни преобрази и възстанови отново по Свой образ и подобие. И да го направи докато сме в тяло на тази земя.

Римляни 13:14. **Но облечете се с Господа Исуса Христа, и не промишлявайте за страстите на плътта.**

Имаме възможност да заживеем като нови създания. До този момент ти може да си крал, лъгал, убивал, мразил и завиждал, и каквото още се сетиш, което Библията определя като грях, *но в момента, в който приемеш Господ Исус Христос за свой Господ и го направиш свой Господар, ти ставаш ново създание, защото Духът на Бога идва да живее в теб.*

8. И тия, които са плътски, не могат да угодят на Бога.

9. Вие, обаче, не сте плътски, а духовни, ако живее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов.

10. Обаче, ако Христос е във вас, то при все, че тялото е мъртво поради греха, духът е жив поради правдата.

11. И ако живее във вас Духът на Този, Който е възкресил Исуса от мъртвите, то Същият, Който възкреси Христа Исуса от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който обитава във вас.

(Римляни 8)

С идването на Святия Дух в нас ние се новораждаме. Вече не сме плътските (т.е. такива, които са водени от греховните страсти и пожелавания), а духовните личности, които ясно разбират какво значи да се живее богоугодно.

3. Исус в отговор му каза: Истина, истина ти казвам: ако не се роди някой отново {или: отгоре}, не може да види Божието царство.

4. Никодим Му каза: Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди?

5. Исус отговори: Истина, истина ти казвам: ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство.

6. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух.

7. Не се чуди, че ти казах: Трябва да се родите отново {или: отгоре}.

(Йоан 3)

За какво раждане говори Исус? За раждането по дух. То предшества спасението на човека. *Без новорождение няма спасение. Новорождението следва покаянието.* Първо човек се покаява от мъртви дела, тогава Духът на Бога го посещава и го преобразява. За да има покаяние, човек трябва да остави всяка гордост и да се смири пред Бога.

Новорождението е промяната, която Святият Дух извършва в човека и е начало на процеса на обожаване (т.е. връщане към божествения образ от времето на сътворението на първите хора). Новорождението настъпва отведнъж и твори нов човек вътре в нас. Обвивката остава същата, човек отвън изглежда по същия начин, но вътрешно е различен. Неговата съвест се събужда, мислите му се проясняват и той вече знае с духа си кое е грях, кое е добро. Душата започва да отстъпва и да се смирява, потискайки по естествен начин (не насила) своите плътски желания. И това се случва от желанието на Духа в нас да прослави Господа.

14. Защото Христовата любов ни принуждава, като разсъждаваме така, че, понеже един е умрял за всичките, то всички са умрели;

15. и че Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал.

16. Затова, отсега нататък ние не познаваме никого по плът; ако и да сме познали Христа по плът, пак сега вече така Го не познаваме.

17. За туй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, [всичко] стана ново.

(2 Коринтяни 5)

Ново създание вътре в нас означава раждане на нов дух в нас. Ние вече мислим, разсъждаваме, чувстваме и говорим по Божия начин и волята ни започва да търси как да угодим на своя Създател. *Всеки, който се е новородил, може да свидетелства, че вече не под закон живее, а по любов. Всичко, което прави, е поради две причини: от*

любов към Бога и от любов към хората, и това е най-силната мотивация, която може да се роди в човешкото естество.

Може ли тогава такъв човек да живее в грях? Може ли да краде, да мами, да пие, да обижда, да се бие и каквото още се сетите, което е лошо? Не! Той няма желание да се отделя от Бога, а с всичко що е в него иска да изработва своето освещаване.

Думата новорождение в превод от гръцки е „palingenesia” и е употребена веднъж за цялата вселена и веднъж за повярвалите в Христос. Тя означава обновление, категорично, цялостно. И ако можем да сравним човешката душа с една малка вселена, ще направим аналогия със Сътворението. В началото земята беше неустроена, пуста, имаше бездна и тъмнина, но когато дойде Божието слово (Битие 1 глава) всичко стана ново и прекрасно. Така е и с нас. Когато Святият Дух ни посети, тъмнината от нас се изчиства. Как става това? - никой не вижда. Само после разбираме колко е променен вътрешния ни свят и колко подреден и почистен е.

1. И съживи вас, когато бяхте мъртви чрез вашите престъпления и грехове,

2. в които сте ходили някога според вървежа на тоя свят, по княза на въздушната власт, на духа, който сега действа в синовете на непокорството;

3. между които и ние всички сме живели някога в нашите плътски страсти, като сме изпълнявали волята на плътта и на помислите, и по естество сме били чада на гнева, както и другите.

(Ефесяни 2)

Бог ни обръща към святост. Това е акт на Божията воля, който е последица от доброволното самоопределяне на човека и неговата вяра в Исус Христос. Духът на стария човек го е водил в пътища, които са свързани с пожелаване, плътски страсти и неморални помисли. Духът на новия човек, който е предал живота си на Господ Исус Христос, го води към нов начин на живот, в който светът и това, което е в него, не може да контролира вече човешката воля, а Божият Дух е, който наставлява човека.

Целта на новорождението е да достигнем Христоподобие. Следователно новорождението е духовното преживяване, което води до преобразяване по Божия образ отвътре навън.

22. Да съблечете, според по-предишното си поведение, стария човек, който тлее по измамнителните страсти,

23. да се обновите в духа на своя ум,
24. и да се облечете в новия човек, създаден по образа на Бога в
правда и светост на истината.

(Ефесяни 4)

Това не означава, че автоматично ставаме безгрешни, но след новорождението започваме да разбираме кое е добро и угодно в Божиите очи. Вече гледната точка на Бога има определящо значение за живота ни. Бог ни новоражда за добри дела и последиците от това са за Божия слава.

Новорождението не може да се случи чрез религиозни ритуали, църковно членство, водно кръщение или взимане на причастие. Църковните тайнства имат друг прерогатив. Ако човек очаква, че вътрешното му обновление ще се случи при задължително следване на определени правила и норми, ще бъде разочарован. Ритуалите могат да го направят традиционалист, нищо повече. Задължителните предписания няма да го доближат до новото, а ще създадат навици, които автоматично ще се изпълняват от тялото. Смиреният човек, който потърси с цяло сърце Бога, той ще бъде възраждан да преживее новорождение.

Участие в новорождението има и Божието слово, не само Божия Дух.

Яков 1:18: От собствената Си воля ни е родил чрез словото на истината, за да бъдем един вид пръв плод на Неговите създания.

Бог и Словото работят в единство, за да се изгради новото създание. Словото наставлява, поправя, изяснява неясните неща за човешкия ум. Божието слово спомага по-нататъшното изграждане на Христов характер. А свидетелство за новорождението идва от Духа, Който е в нас. Човек сам разбира, когато това стане.

Римляни 8:16: Така самият Дух свидетелствува заедно с нашия дух, че сме Божии чада.

Ако имаш това свидетелство в себе си, че си Божие дете, то ти си новороден.

Изповед: Господи, благодарим Ти, че си промислил за нас обновление, което да ни направи нови създания, Христоподобни. Благодаря Ти, че чрез Твоя Дух и Слово аз не ходя вече по плът и не

робувам на плътски страсти. Аз съм обновен. Моля Те, помагай ми, да Ти бъда съвършено угоден.

3. СВЯТИЯТ ДУХ

Святият Дух идва при всеки, който с вяра приеме Господ Исус Христос за свой Господ. В Стария завет не беше така. Казахме го вече, че Бог избираше хора и говореше чрез тях. Такива бяха Моисей, Самуил, Илия, Елисей и др. Това означава, че Бог суверенно решаваше кого да употреби и човек нямаше избор. Ако Бог искаше, ще го въздигне за пророк, ще говори чрез устата му и народът ще го слуша. Ако Бог не искаше - мълчеше.

След смъртта на Христос нещата се промениха. Защо това се случва?

Йоан 14:23: Исус в отговор му рече: Ако Ме люби някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим обиталище у него.

Отговорът е, защото Бог пожела да общува лично с всеки човек. Начинът това да стане е като човек приеме Исус Христос за свой Господ. Така той приема и Отец.

Йоан 10:30: Аз и Отец едно сме (казва Господ Исус Христос).

И Сам Господ Исус Христос се възнесе при Отец и седна отдясно на Божия трон. И когато Христос седна до Своя Отец, Святият Дух, Третото лице на Бога, беше изпратен на земята до човеците, до всички, които вярват в Христос.

16. И Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде друг Застъпник, който ще бъде с вас до века –

17. Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и ще бъде във вас.

18. Няма да ви оставя сираци, ще дойда при вас.

19. Още малко, и светът няма вече да Ме вижда, но вие Ме виждате; понеже Аз живея, и вие ще живеете.

20. В онзи ден ще познаете, че Аз съм в Своя Отец, и вие в Мен, и Аз във вас.

(Йоан 14)

Така Бог постави решението за това кой да може да общува с Него в ръцете на човека. Същият Божий Дух, Който основа небето и земята, същият Дух, Който образува всичко, което е видимо и невидимо (за това четем в Битие 1 и 2 глави), дойде на земята. И чака да бъде поканен в твоя живот. Същият Дух, Творецът и Създателят, сега може да бъде във всеки, който вярва, че Христос е Божия син и с личната си воля направи този избор. Това е привилегия, от която може да се ползва всяко човешко същество.

Как можем да сме сигурни, че Духът на Бога ще дойде да живее в нас?

1) Трябва да се доверим на думите на Христос от Йоан 14 глава, които цитирахме. Бог казва, че няма да бъдем сираци вече.

2) Ако не вярваш думите на Господ, то ти не вярваш и че Бог Свети Дух съществува. Нашият Бог е Троичен Бог, Един Бог в три лица. Трябва да повярваш, че Светият Дух е Бог, един от ипостасите на Троицата.

3) Който се съмнява, не получава. Само чрез вяра може да се опита Бог. *Повярвай и ще видиш!* Обратната формула не работи.

4) Ако можеш да наречеш Исус Христос от Назарет Господ и Спасител, без да се съмняваш, то Духът на Бога е в теб (1 Йоан 4:2,3).

1 Коринтяни 12:3: Затова ви уведомявам, че никой, като говори с Божия Дух, не казва: Да бъде проклет Исус! и никой не може да нарече Исуса Господ, освен със Светия Дух.

Защо е важно да имаме Светия Дух в нас?

1. Той е залог за това, че сме изкупени от властта на Сатана и сме Божие притежание.

12. тъй щото, да бъдем за похвала на Неговата слава ние, които отнапред се надеехме на Христа,

13. в Когото и вие, като чухте словото на истината, сиреч, благовестието на нашето спасение, - в Когото като и повярвахте, бяхте запечатани с обещания Свети Дух,

14. който е залог на нашето наследство, догде бъде изкупено притежанието на Бога, - да бъдете за похвала на Неговата слава.

(Ефесяни 1)

2. Святият Дух е печата на нашето наследство. Приемайки го, ние имаме надеждата за вечността. В Него сме пазени, защитени за деня, в който нашия Господ ще се върне и ще ни вземе при Себе Си.

16. Понеже сам Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред;

17. после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа.

(1 Солунци 4)

3. Святият Дух желае да общува с нас. Той копнее да ни разкрива Себе Си.

Ние, хората, обичаме да се съмняваме във всичко. Мислим себе си за много умни, но затова и много страдаме. Божиите пътища са най-добрите. Човек може само да предполага за бъдещето си. Колкото и прав да му се струва на човек собствения му избор, само Бог знае какво ще се случи и кое е добре да стане. Едно е сигурно, че Бог не греши. Святият Дух е жизнено необходим на всеки човек, ако не иска да пропилее живота си.

Еремия 29:11: „Защото аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисля за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда.”

Ако ти липсва мъдрост кой път да избереш, тогава може да се помолиш и да оставиш водителството на Божия Дух. Бог обича да помага.

Яков 1:5: „Но ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро без да укорява, и ще му се даде.”

4. Ако не познаваме Святия Дух, ние не познаваме изобщо Бог.

Ето как звучи символът на вярата, приет на Първите два Вселенски събора през IV век.

„Вярвам в един Бог Отец, Вседържител, Творец на небето и земята, на всичко видимо и невидимо.

И в един Господ Исус Христос, Сина Божий, Единородния, Който е роден от Отца преди всички векове: Светлина от Светлина, Бог истинен от Бог истинен, роден, несътворен, единосъщен с Отца, и чрез Когото всичко е станало; Който заради нас, човеците, и заради нашето спасение слезе от небесата и се въплъти от Духа Светаго в Дева Мария, и стана човек; и бе разпнат за нас при Понтия Пилата и страда, и бе погребан; и възкръсна в третия ден, според Писанията; и възлезе на небесата, и седи отдясно на Отца; и пак ще дойде със слава да съди живи и мъртви и царството Му не ще има край.

И в Духа Светаго, Господа, Животворящия, Който от Отца изхожда, Комуто се покланяме и Го славим наравно с Отца и Сина, и Който е говорил чрез пророците.

В една света, съборна и апостолска Църква. Изповядвам едно кръщение за опрощаване на греховете. Чакам възкресение на мъртвите и живот в бъдещия век. Амин.“

Забележете, че нашата вяра се крепи на равнопоставеността на трите личности Отец, Син и Свети Дух. Христос и Отец са на небето, но всеки може да покани Светия Божий Дух в живота си. Така той ще стане едно с Бога.

Изповед: Благодарим Ти, Боже, че направи нас, Творението Ти, толкова специално, че дори дойде да живееш в нас. Господи, благодарим Ти за това, че изпрати Своя Утешител, Духът на истината, който да ни упътва във всяка истина. Помогни ми да чувам гласа Ти, Свети Душе и да Ти се покорявам.

4. ДАРБИТЕ НА ДУХА

Проявленията на Святия Дух най-общо наричаме дарби. Действията на Духа ни показват, че Бог е жив и реален и че Словото е истинско и вярно.

Коренът на думата дарби е „дар“ и има смисъл на нещо подарено, дадено безвъзмездно, според желанието на този, който дава, за което човекът, който го получава, няма никакви заслуги. Явява се като плод на добрата воля на даряващия. И всичко, за което говорим в тази книга е свързано с тази идея - *Бог иска и дарява*.

Проявленията на Святия Дух, които назоваваме като дарби, са част от подаръците, дадени ни по волята на Бога и не зависят от извършването на някакво добро дело от наша страна, освен от вярата на човек в Господ Исус Христос. Те са резултат от благодатта на изкупителното дело на Кръста на Голгота.

Дарбите биват различни и начините, по които действат са различни. Не всеки, който копнее за дарби, ще получи такива от Духа. Ще получи този, който е изпълнил сърцето си с любов към Бога. Ще има хора, които ще показват много знамения и чудеса, но ако нямат вяра в Христос, този, който ще действа чрез тях няма да е Божия Дух (Матей 24:24).

Ето някои от дарбите, описани в Библията.

4. Дарбите са различни; но Духът е същият.

5. Службите са различни; но Господ е същият.

6. Различни са и действията; но Бог е същият, Който върши всичко във всичките човеци.

7. А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза.

8. Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание, чрез същия Дух;

9. на друг вяра чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единия дух;

10. на друг да върши велики дела, а на друг да пророкува; на друг да разпознава духовете; на друг да говори разни езици; а пък на друг да тълкува езици.

(1 Коринтяни 12)

Тук са изброени няколко вида дарби, които можем условно да разделим на три групи: дарби на сила; дарби на говорене; дарби на откровения. Всички имат една цел - да се укрепи църквата и вярващите и да се свидетелства за Христос. *Всяко проявление на духовност, което не въздига Христос, не е дар от Святия Дух.*

Каквато и да е дарбата, Святият Дух чрез нея ще прославя Господ Исус Христос и ще способства за съграждането на Църквата. Защо е така? - защото Христос изпрати Святия Дух на земята, когато Самият Той се възнесе на небето и Го изпрати с цел да свидетелства за Сина (виж предходната точка 3).

Дарбите изявяват Божията воля, а чрез силата на тяхното проявяване се помага за благовестието и за разширяване на Божието царство. Без сила не може да се проповядва благовестието, без дарбите не може да се докаже съществуването на Духа пред невярващи.

Йоан 4:48. Тогава Исус му рече: Ако не видите знамения и чудеса никак няма да повярвате.

Проявлението на силовите дарби наричаме чудеса. Те са извън логическите ни обяснения. Там, където хората са безсилни, Бог се намесва свръхестествено и разрешава проблеми, било физически, финансови или душевни. Изцерителните дарби способстват връщането здравето в човека, като най-често са обвързани с дарбата вяра. Когато изцерението настъпва мигновено имаме чудо.

Дарбата разпознаване работи в две направления: разпознаване на нечисти сили, които действат чрез даден човек или независимо от хората и вторият начин - като прави духовните тайни и помислите на човешките сърца да се откриват. Чрез пророческите дарби Бог разобличава, поправява, насърчава (1 Коринт 14:22-25), с цел назидание на църковното тяло. Говоренето на езици изгражда самия човек (1 Коринт. 14:4), а тълкувателят на езици превежда посланието на Бога на разбираем език, така че повече хора да го разберат.

Каквато и да е дарбата, нейното проявяване е работата, труда, чрез който Бог Свети Дух помага на хората. Святият Дух не е спирал да работи в Църквата Си от нейното основаване до днес (Д.А. 2:1-4).

Днес на места се проповядва, че дарбите вече не са актуални, че те са били за първоапостолите и ранната църква. В някои клонове на християнството се отхвърля, например, служението за освобождение. Свещеници бягат от идеята да се гонят демони, като по този начин загърбват част от Христовото поръчение и го правят неактуално за съвременния човек.

7. И като ходите, проповядвайте, като казвате: Небесното царство наближи.

8. Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, демони изгонвайте; даром сте приели, даром давайте.

(Матей 10:7,8)

Те или не разпознават съществуването на зли духове, или се примиряват с тяхното съществуване. Ако това е така, може да означава само едно, че хората, които проповядват тази „антидогма“, не са имали лична среща с Бога, а проповядват религия.

1 Коринтяни 14:12. Така и вие, понеже копнеете за духовните дарби, старайте се да се преумножат те у вас за назидание на църквата.

Дарбите са актуални и днес така, както е актуално, че Господ Исус Христос е на небето, отдясно на Отец и всички ние очакваме Неговото Второ пришествие. Те са толкова по-необходими, колкото повече приближава края на този свят. С приближаването на времето, в което Църквата ще бъде грабната, особено ценна ще е спомената дарба разпознаване на духове. Без нея Църквата няма да може да се подготви за среща с Младоженеца. Ако тя не е развита и не действа, църквата може да е в заблуда и да не знае това.

Матей 24:5. „Защото мнозина ще дойдат в Мое име казвайки: Аз съм Христос, и ще заблудят мнозина.“

Матей 24:24. „Защото ще се появят лъжехристи, и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така щото да заблудят, ако е възможно, и избраните.“

Светиите ще бъдат принудени да разграничават духовните сили, действащи в последното време. Чрез тази дарба Църквата ще бъде наясно какъв дух владее в човека, в събранието или над цели общности и държави и ще бъде направена разлика между истината и фалша. А Господ ще дойде за църква чиста, без петно и бръчка (Ефесяни 5:27).

Изповед: Господи, благодаря Ти за дарбите на Твоя Дух. Благодаря Ти, че Си същият вчера, днес и утре, че не се променяш и всичко, което е написано в Словото Ти е истина. Помогни ми да разпозная дарбите, които си ми дал и ми помогни да служа с тях за разрастване на Твоето Царство. Помогни на Църквата Си, да ходи в пълнотата на всичко, с което си я обдарил.

5. СИЛАТА НА ДУХА

Силата, чрез която се осъществява действието на дарбите и силата да се проповядва Божието слово обединяваме в едно - силата на Божия Дух. Апостолите проповядваха не само с мъдро говорене, но и с демонстрация на Божията сила.

3. Аз бях немошен между вас, страхувах се и много треперех.

4. И говоренето ми, и проповядването ми не ставах с убедителните думи на мъдростта, но с доказателство от Дух и от сила;

5. за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила.

(1 Коринтяни 2)

Вярването да бъде основано на Божията сила, а не на човешка мъдрост е основно изискване за ефективността на благовестието. Много хора не се доверяват на благовестието Христово, защото им е поднесено или емоционално, или логически; или много сложно, или повърхностно. Когато апостолите проповядваха благовестието, самото Слово защитаваше и доказваше Себе Си. То излизаше със сила от устата на първите проповедници на Евангелието с думи прости, които ужилваха в сърцата (Д.А. 2:41) и в резултат мнозина получиха своето спасение.

Вярваме, че медицината, науката или самият човек могат да постигнат невероятни неща, но с Божията сила може да се направи всичко. Затова и четем историите в евангелията за слепци по рождение, които проглеждат; за куци и сакати, които прохождат, за глухи, които прочуват и за прокажени, които биват очистени. Нещата, които са от Бога винаги са с резултати, които надхвърлят нашите представи.

Бог не зависи от нас. Всичко Му принадлежи: и силата, и мощта, и властта, но Той обича да работи чрез хора. И днес очите Му търсят покорни и смирени личности, които да Му дадат право да се изяви чрез тях.

Исая 6:8. После чух гласа на Господа, който казваше: Кого да пратя? и кой ще отиде за Нас? Тогава рекох: Ето ме, изпрати мене.

Апостол Павел насърчава Тимотей усърдно да проповядва Божието слово със следните думи:

2 Тимотей 1:7. Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение.

Това е най-точното описание на качества на Святия Дух: дух на сила, дух на любов и дух на себевладеене. Това отново е триединство, макар и в качества. Триединството в Библията е споменато на много места в различни случаи, но винаги се свързва с божественост. Бог е Триединен: Отец, Дух, Син; човек е триединен: дух, душа и тяло. От своя страна *духът, който Бог ни дава е дух на триединство от сила, любов и себевладение. Сила без любов и себевладение преминава в агресия; любов без себевладение и сила в духа отива в похот.* Описаните три качества взаимно се допълват, подкрепят и действат заедно, за да изявят Бога. Ако не са в здраво триединство, трябва да се внимава кой дух действа.

За силата на Святия Дух можем да съдим и от следните стихове:

Яков 2:19. Ти вярваш, че има само един Бог, добре правиш; и бесовете вярват и треперят.

Но имаше случай, в който бесовете не потрепераха, а нападнаха хората, които се опитваха да ги гонят.

14. И между тях, които вършеха това, бяха седемте синове на някой си юдеин Скева, главен свещеник,

15. Но веднаж злият дух в отговор им рече: Исуса признавам, и Павла зная; но вие кои сте?

16. И човекът, в когото беше злият дух, скочи върху тях, и, като надви на двамата, превъзмогна над тях, така щото голи и ранени избягаха от оная къща.

(Деяния 19)

Не случайно е споменато, че това са синове на главния свещеник. Това, с което бяха известни свещениците по времето на Исус, беше тяхната религиозност. Самите свещеници не разпознаха Господа и сме свидетели, че и до днес част от евреите чакат своя Месия. И основното, в което Исус ги обвини, беше тяхното лицемерие (напр. Матей 15:7-9 и др. места).

Любовта изключва лицемерието. Където има любов, има искреност. Тези хора гонеха демони от човек, не защото обичаха този човек и му състрадаваха, а защото бяха видели, че Исус правеше това. Те копираха поведението на Исус, а не бяха изчистили сърцата си.

Посочената препратка от Деяния 19 глава е само един пример, който показва, че където действа Святия Дух, непременно тези три качества ще бъдат в цялостност, а когато едно от тях липсва, духът, с който оперира човек, не е Святия Дух.

Всички духовни същества вярват в съществуването на един Бог и по-важното в стих Яков 2:9 е, че те треперят пред Него. Поради своето неразумие, много хора опитват да участват в делата Господни без да са познали Святия Дух и Неговата сила (б.а. за разлика от други, които с насмешка приемат съществуването на Бога и отхвърлят силата Му). Посоченият пример от Деяния 19 глава показва, че човешката сила само може да предизвика силата на демоните и те да се разярят, и да навредят на човека.

Господ Исус Христос разпрати учениците Си да проповядват Божието царство, като им даде власт над властта на дявола. Така учениците получиха от силата на Святия Дух, с която да се гонят демони и да се освобождават хора. Това е описано в 5 глава на Деяния на апостолите, в Лука 10 глава и на много други места в Новия завет. И това носеше радост на апостолите и на вярващите. Апостолите се радваха, че Святия Дух ги употребяваше, а хората се радваха на своите изцеления и освобождения.

Лука 10:17. И седемдесетте се върнаха с радост, и казаха: Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас.

Да обобщим: силата на Святия Дух се проявява заедно с любов и себевладение. Не е необходимо да се правят конкретни неща от хората, за да се прояви Божията сила. Тя е в Словото на Бога и се излива чрез Духа на Бога. Силата се съгласува с помазанието. Когато Бог те помаже, Той заедно с помазанието ти дава и властта.

И днес в Църквата Христова действа силата на Святия Дух за изгонване на демони, за освобождение на хора и изцеления и всяка църква, която не приема подобни твърдения и не е опитала по този начин присъствието на Святия Дух, не е допуснала Бог да бъде Господар в нея.

Изповед: Боже, благодарим за Твоята сила, която и днес е същата. Благодарим Ти, че Твоето слово е Слово на сила. Ти не се променяш и не спираш да се изявяваш в мощни дела. Облечи ме в помазание и ми дай от силата Си, за да служа за разрастване на Твоето Царство.

6. ВЕЧЕН ЖИВОТ

1 Коринтяни 15:22. Защото, както в Адама всички умират, така и в Христа всички ще оживеят.

1 Коринтяни 15:45. Така е и писано: Първият човек Адам „стана жива душа“, а последният Адам стана животворящ дух.

Умирането, за което говори апостол Павел, е свързано с първородния грях. Библията описва в Стария завет, че след като изгони Адам и Ева от Едемската градина, Бог направи дните им да са преброени.

Битие 6:3. И тогава рече Господ: Духът, който съм му дал не ще владее вечно в човека; в блуждаенето си той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години.

В Сътворението Бог направи така, че хората да живеят вечно. По-късно Бог взе решение и постави граници на земните дни на човешките същества. Бог определи, че накрая на живота си човек ще отиде в пръстта, от където беше взет и направен. Ако историята свършваше до тук, щеше да бъде много жалко за нас, хората. Изглежда ужасно безсмислено да преживееш определени години, да познаеш радост, любов, свобода и щастие, и да станеш на почва (на кал).

Но има продължение! Господ Исус Христос завърши този план, като отвори врата за вечен живот в Царството Божие.

Докато беше на земята, Господ беше в човешко тяло. Живя като човек и вкуси от смъртта на плътта, както с всяко човешко създание ще се случи. Но след като умря, Исус възкръсна. С възкресението Си даде да се разбере, че смъртта на плътта не е края, а началото на живота във вечността. Апостол Павел описва това много по-добре, отколкото бих го направила аз.

12. Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха смъртта, и по тоя начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха...

14. при все това от Адама до Моисея смъртта царува и над ония, които не бяха съгрешили според престъплението на Адама, който е образ на Бъдещия;

15. но дарбата не е такава каквото бе прегрешението; защото, ако поради прегрешението на единия измряха мнозината, то Божията благодат и дарбата чрез благодатта на един човек, Исус Христос, много повече се преумножи за мнозината...

18. и тъй, както чрез едно прегрешение дойде осъждането на всичките човеци, така и чрез едно праведно дело дойде на всичките човеци оправданието, което докарва живот.

19. Защото, както чрез непослушанието на единия човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на единия мнозината ще станат праведни...

21. така щото, както грехът бе царувал и докара смъртта, така да царува благодатта чрез правдата и да докара вечен живот чрез Исуса Христа нашия Господ.

(Римляни 5)

Умирането на плътта е победена смърт за християните! Плътта се връща в пръста, а душата, която остава да живее, има шанс да отиде при Бога в преобразено духовно тяло.

17. И когато Го видях, паднах при краката Му като мъртъв; а Той сложи дясната Си ръка върху мен и каза: Не се бой, Аз съм Първият и Последният, и Живият;

18. и бях мъртъв, и ето, живея за вечни векове; и имам ключовете на смъртта и на ада.

(Откровение 1)

Всеки, който вярва в заместителната смърт на Господа, има спасение, което да го доведе до вечен живот, не за тази земя, защото вече казахме, че тялото, когато се навършат определените му дни ще бъде погребано, но духът и душата са, които остават живи. Вечният живот е за духа и душата, които ще получат ново тяло и тогава ще приличаме на ангелите. Така че нашата личност няма да умре, но ще получи покана за там, за където се е самоопределила - едни за ада, поради неверие и коравосърдечност; други за рая, понеже са повярвали спасителното благовестие.

54. А когато това тленното се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне писаното слово: „Погълната биде смъртта победоносно“.

55. О смърте, где ти е победата? О смърте, где ти е жилото?

(1 Коринтяни 15)

Бог даде даром на човека от Своето жизнено дихание. Човек оживява, започва да чувства, да мисли и да взима решения. Оформи се личността на човека. Нейните характеристики са специфични за всеки отделен индивид и го прави уникален и неповторим. За живия по плът човек душата става специфично личностно притежание, различаваща индивида от всички други хора по земята. Тялото остава нейната външна опаковка. След физическата смърт, душата се отделя от тялото и продължава съществуването си, като остава в същото състояние, в което е била оформена от решенията и изборите на човешката воля на земята.

Много източни религии говорят за прераждането на душата, но съгласно християнството, това е илюзия. Няма прераждане според както някои вярват, че ще се преродят в гълъб, тревичка или друго живо същество. Когато се свидетелства за присъствието на духовни сили в живи същества, различни от човека, това са най-вероятно нечисти и демонични проявления, а не прераждане на дадена човешка душа (Матей 8:31,32).

Библейската истина е, че душата излиза от Бога и се връща при Бога, ако човек е вярвал в Бог. Ако не е вярвал в Бога, а в себе си или в нещо различно от Бога, тогава душата му отива в Ада. *Защото душата излезе от Бога с Неговото жизнено дихание и си остава вечна като Самия Бог, Който я издиша към човека (Битие 2:7) и никакви човешки усилия не могат да променят този факт.* Каквато личност изградим в земния си живот сега, с тази личност ще сме на небето или в ада завинаги.

Евреи 9:27. И тъй като е определено на човеците веднъж да умрат, а след това настава съд...

Земният човешки живот е нашето голямо училище. Тук се учим как да живеем със себеподобните си и тук се определя нашата вечна съдба. През всичките години на земята ние правим непрекъснати избори, които или ни доближават, или ни отделят от Бога. Накрая идва последния изпит и човек поема вечния си път. От изборите, които е правил през живота си на земята, зависи къде ще бъдеш във вечността. Защото няма възможност за човека да се спаси, след като жизненото дихание го е напуснало. Това решение е само за живите по плът, след което идва съд.

19. Имаше някой си богаташ, който се обличаше в пурпур и висон и всеки ден се веселеше бляскаво.

20. Имаше и един сиромаш на име Лазар, покрит със струпеи, когото слагаха да лежи пред портата му,

21. като желаше да се нахрани от трохите, които падаха от трапезата на богаташа; и кучетата идваха и лижеха раните му.

22. Умря сиромашът и ангелите го занесоха в Авраамовото лоно {букв.: скут; еврейският израз за рая}. Умря и богаташът и беше погребан.

23. И в ада, като беше на мъки и повдигна очи, видя отдалеч Авраам и Лазар в неговото лоно.

24. И той извика, казвайки: Отче Аврааме, смили се над мен и изпрати Лазар да натопи края на пръста си във вода и да разхлади езика ми; защото съм на мъки в този пламък.

25. Но Авраам каза: Синко, спомни си, че ти си получил своите блага приживе, така както Лазар – злините; а сега той тук се утешава, а ти се мъчиш.

26. И освен всичко това, между нас и вас е утвърдена голяма бездна, така че онези, които биха искали да минат оттук към вас, да не могат, нито пък оттам – да преминат към нас.

27. А той каза: Като е така, моля ти се, отче, да го пратиш в бащиния ми дом;

28. защото имам петима братя – за да им засвидетелства, да не би да дойдат и те в това място на мъчение.

29. Но Авраам каза: Имат Моисей и пророците, нека слушат тях.

30. А той каза: Не, отче Аврааме; но ако отиде при тях някой от мъртвите, ще се покаят.

31. Тогава той му каза: Ако не слушат Моисей и пророците, то и от мъртвите да възкръсне някой, пак няма да се убедят.

(Лука 16)

Бог ни е дал достатъчно. Дал ни е Словото Си, дал ни е Сина Си, дал ни е време. Той няма да ни принуждава да приемем Неговите подаръци. Ако искаме – те са наши. Вечният живот е един от тях. Всеки, който вярва в Исус и Го приеме за свой Господ и Спасител отива при Бога и няма да дойде на вечни мъки.

14. И както Моисей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син,

15. че всеки, който вярва в Него (да не погине, а) да има вечен живот.

16. Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, а да има вечен живот.

(Йоан 3)

Нека бъдем внимателни как живеем. На фона на вечността, дните ни са твърде малко, но и достатъчно за нашето обучение. Тук се учим какви да бъдем, а там, във вечността, ни се пази място, което или ще е награда, или наказание за наученото тук, на земята.

Изповед: Господи, благодаря Ти, че ме учиш в училището на живота. Помогни ми да достигна пълнотата на мярата вяра, която ще ме доведе във вечността при Теб.

7. СПАСЕНИЕ

Завръщането при Бога във вечността е смисъла и завършека на нашето спасение. Началото се поставя тук, на земята, със свободния избор на всяко човешко сърце. Спасението започва с вяра и се придружава от лична изповед.

9. Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите ще се спасиш.

10. Защото със сърце вярава човек и се оправдава, и с уста прави изповед и се спасява.

(Римляни 10)

Самото спасение се проповядва като вечен живот в присъствието на Бога, Който е нашия Създател. То е оставане на човешката душа при нейния Създател завинаги, но не се изчерпва само с това.

Замисляли ли сте се защо, когато сме в тежка ситуация от устата ни неволно се изтръгва едно „Боже, Боже!\"? Ако сте обърнали внимание, това се случва и при хора, които твърдят, че са невярващи. Имам свое обяснение. Това са неизговоримите стенания на човешката душа и нейния копнеж по Божието присъствие. Душата, жизненото дишане на човека, даром дадена му от Бога, вика към своя Създател и Го търси. Но много хора просто не се замислят върху подобни думи.

В Битие 2 глава е описано, че Бог вдъхна Своя живот в човека. Преди това да се случи, човек беше глинено изделие, фигура от кал. И стана чудо, при което животът в тази кална субстанция влезе чрез Божественото дишане. Душата, вдъхната в човека, е излязла от самата вътрешност на Бога. Тялото е направено от Божиите ръце, но душата е дар от същността, сърцевината на Бога. Това, което е от Бога, то копнее за Бога. Така и с най-естествената реакция на душата, която се лута в този грешен свят и търси своята утеха и закрила от Този, от Когото е излязла.

Този свят очаква своето изкупление, но не го е получил. На земята властта все още е в ръцете на Сатана и самата Библия го потвърждава (Лука 4:5-8). В заобикалящия ни свят също може да намерите потвърждение. Огледайте се и ще видите колко много зли неща се случват на хората и колко бедствия и катаклизми има в природата.

Живеещите с вяра в Христос са призвани за спасение, което включва изтръгване от хватката на греха и обръча на злите, демонични

атаки на Сатана за тук и за сега. Това е да живееш в облака на Божиата защита, като пребъдваш в Божието присъствие. Може много бедствия да се случват, но Бог ще се грижи за своите Си и ще ги пази. И всичко започва от вяра, вяра във възкресението на Христос и да отстояваш с ум и дела, че Той е Господ.

Псалми 89:18. Понеже на Господа принадлежи да бъде наша защита, и на Светия Израилев да бъде наш Цар.

Сам Господ Исус ни призовава: Йоан 16:33. **„Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света имате скръб; но дерзайте Аз победих света.“**

Господ победи света и всяко началство и власт в поднебесната са длъжни да се съобразят с Неговата воля, изразена в Писаното Божие Слово (1 Кор. 25:27). Това е едната страна на спасителния акт.

Другият аспект на спасението е прибирането на човешката душа при Бога, след като тя напусне обвивката, дадена ѝ за земния ѝ живот. Това е трайното, вечно спасение от Сатана и силите на нечестието, далеч от скърбите на този свят. Душата на вярващия човек ще намери своето вечно пристанище, когато се завърне при Отец.

9. Защото Бог ни е определил не на гняв, но да получим спасение чрез нашия Господ Исус Христос,

10. Който умря за нас, тъй щото, било че сме живи, или че сме починали, да живеем заедно с Него.

(1 Солунци5)

Привилегия е да бъдеш в Божието присъствие във вечността в нова обвивка, в преобразено духовно тяло, в което да обитава твоята личност. Всички, които не вярват, че Христос е нашия Бог, ще бъдат осъдени и в бъдещия век няма да имат възможността на такава среща (Матей 22:30). Тези, които вярват, те ще населят небето и ще споделят живота на ангелите.

Можем да се съгласим, че спасението има 2 основни аспекта: (1) Спасение, докато си жив на земята, от демоничните атаки на Сатана и неговите тъмни сили и (2) спасение за вечността от огнения Ад.

Как се получава спасението? Чрез вяра и изповед. То е дар.

Римляни 10:9. Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите ще се спасиш.

Изповедта без вяра в сърцето, казана по папагалски, не ползва. Има много вярващи хора в църквите, за които е съмнително дали са спасени. Някои просто са запомнили това, което им е казал проповедника, но не са изпитвали сърцата си дали го вярват. Самото сърце на човека го води към живот или смърт. *Изворът на живот е вярата в сърцето. В каквото повярваш - това ще имаш. Ако повярваш, че Господ Исус Христос е Господ и Господар, това ще прибави за теб сигурност и ще те води към спасение. Истинската вяра е тази, която знае какво е направил Господ Исус на Кръста на Голгота и вярва в истинността на подобно твърдение.*

Притчи 4:23. Повече от всичко друго що пазиш, пази сърцето си, Защото от него са изворите на живота.

Каквото изпълни сърцето ти, това ще се случи с живота ти. Вярата в Господ Исус Христос, която изпълва сърцето ти, е единственото доказателство за твоето спасение и само ти можеш да прецениш дали я имаш или не. Никой не може да го разбере вместо теб. Ако имаш силно убеждение и свидетелството на Святия Дух в себе си, ти си взел своя билет за вечността.

Следващата стъпка е изповедта. Неправилно е да изповядаш, а после да се напъваш да вярваш. Първо е вярата, после заявяваш това, което си приел за истина.

Изповедта е доброволен акт на осъзнато решение и е само за живите. Мъртъв човек не може да изповяда с устата си своята вяра. Изповедта е второто условие за спасение, след вярата в сърцето. Тя е декларация пред духовните сили и пред човеците за мястото, към което човек се самоопределя. От създаването на света до днес Бог е оставил човешката воля да бъде свободна и чрез нея човек да вземе решение, кой път иска да поеме и на кой господар иска да служи. Изповедта, направена след като човек повярва, определя посоката, по която човек ще отпътува за вечния си дом - нагоре, към Бога или надолу към Ада.

Има хора, които считат себе си за безгрешни. Те казват, че си вярват и нищо лошо не са направили. Други, когато ги попиташ в какво вярват, най-често казват, че това е някаква сила и те си вярват по своя си начин. Това не ги прави Христови последователи, следователно спасението за тях е мираж.

Когато човек не е извършил никакъв грях (според него самия), Библията казва, че пак е грешен, защото носи наследствения грях на първите хора, а може би да не е разбрал, че има и гордост в сърцето си.

Римляни 3:10. Както е писано: Няма праведен ни един.

Който се заблуждава, че добрите му дела ще го оправдаят и ще получи подаръка спасение, ще се озове в Ада. В заблуда са и тези, които си мислят, че като се противопоставят на убежденията на хората и със сила им диктуват кой път на вяра да поемат, ще им помогнат да се спасят. Само тези, които Бог призове и те доброволно Му отдадат сърцето Си, те ще се спасят. И само изповед, изговорена по собствената воля и по лично убеждение може да начертае вечната благодатна човешка съдба.

27. И тъй като е определено на човеците веднъж да умрат, а след това насава съд,

28. така и Христос, като биде принесен веднъж, за да понесе греховете на мнозина, ще се яви втори път, без да има работа с грях, за спасението на ония, които Го очакват.

(Евреи 9)

Изповед: Господи Исусе Христе, благодаря Ти за осигуреното спасение. Изповядам с устата си, че Ти си единствения Бог и път за моето спасение. Вярвам го и Те приемам за мой личен Бог.

8. ИЗКУПЛЕНИЕ

Думата изкупление е производна на думата купя. Представката „из“ пред корена „купя“ променя значението на думата в смисъл „напълно да иззема нещо от ръцете на някой, който е негов собственик, и то да стане изцяло мое притежание, като заплатя исканата цена“. Думата изкупя означава още, че заявителят на сделката има специално отношение към предмета на сделката и желае да я финализира, т.е. да я завърши така, че да не подлежи на промяна за в бъдеще. В подобна ситуация се предлага цена, на която собственикът няма да устои. Често, когато притежанието е твърде ценно, собственикът не иска да се раздели с него. Тогава цената може да скочи неимоверно.

Така е и с изкуплението. Всички ние заслужаваме осъждение - и тези, които живяха преди нас, и тези, които ще дойдат след нас. За сатана бяхме и си оставаме ценен ресурс за влияние, богатство и контрол. Планът за изкуплението включваше да бъдат спасени хората, като се отнеме властта на сатана върху тях, а преди да стане това, трябваше да има определена цена, която да покрие всички претенции на сатана и да отговори на Божията справедливост.

23. Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога,

24. а с Неговата благодат се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса...

(Римляни 3)

Библията казва, че няма ни един праведен човек, ни един достоен, за да стане откуп заради всички нас, но Бог имаше Своя съвършен план. Трябваше да се намери великолепен откуп, най-скъпоценен, за да се заплати за толкова много грях и да се изкупят толкова много човешки души. Да, за цялото това грешно човечество, което сме всички ние, твърде много трябваше да се плати.

18. като знаете, че не с тленни неща - сребро или злато - сте изкупени от суетния живот, предаден вам от бащите ви,

19. но със скъпоценната кръв на Христа, като на агнец без недостатък и пречист...

(1 Петър 1)

Защо Бог трябваше да пожертва Сина Си? Ще се опитам най-простичко да го обясня. На Трона на Вселената стои Бог. Той създаде ангелите, включително и сатана. Сатана оглави бунт и сега има друго царство. И така, най-отгоре е Бог, следва царството на сатана, надолу по вертикала е човек. Човекът пък е покорил под нозете си животни и растения, природата. Затова човек не може да изкупи човека, камо ли жертвените приноси от животни (б.а. оброците, които много хора правят) да изкупят човека и да му осигурят праведност пред Бога (Евреи 9:22-28). Следвайки линията на овластяване, животните са покорени на човека, те не са по-висше създание, следователно тяхната вечна стойност не е по-голяма от тази на човека (б.а. по-подробно описание ще намерите в книгата „Неказаното за вярата“).

Трябваше да се заплати най-високата цена пред погледа на цялата вселена, за да бъде изкуплението на човечеството веднъж завинаги завършено, приключено. *Останалите жертвени приноси от животинска кръв или хляб, за които четем в Библията, са средство за частично умилоствение, но не могат да служат за изкупление.* Затова и в Стария завет се говори за периодичност на жертвоприношенията.

9. Но виждаме Исуса, Който е бил направен малко по-долен от ангелите, че е увенчан със слава и чест поради претърпяната смърт, за да вкуси смърт с Божията благодат, за всеки човек.

10. Защото беше уместно, щото Онзи, заради Когото е всичко, и чрез Когото е всичко, като привежда много синове в слава, да усъвършенства чрез страдания начинателя на тяхното спасение.

(Евреи 2)

Единствено Синът на Бог можеше да плати за тази част от Творението, която беше създадена по Негов образ и подобие. Само тогава всички претенции на сатана щяха да са неоснователни, защото по-висшият щеше да плати на по-нисшия със собствената Си кръв, за да изкупи Своего творение. Синът Божий прие образ на човек и слезе на земята, за да умре като жертвен принос, чрез който всички хора да достигнат до изкуплението.

Йоан 3:16. Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.

Смъртта, с която Исус умря, бе неизбежният резултат от човешкия грях. Ако нямаше грях, нямаше да има вина и смърт. Сам Исус взе

този грях върху Себе Си и по този начин умря със смъртта, която се полагаше на всички нас. (И когато четете за това, мислете не само за себе си и тези, които познавате, а за милиарди хора по лицето на земята, които Господ привежда в Своята слава.) И сега, когато Бог Отец погледне към тези, които приемат заместителната саможертва на Исус Христос, Той вижда кръвта на Своя безгрешен Син. Ние сме там, окъпани в нея и праведни с Неговата праведност, свободни, веднъж завинаги утвърдено Божие притежание.

22. Но сега като се освободихте от греха, и станяхте слуги на Бога, имате за плод това, че отивате към светост, на която истината е вечен живот.

23. Защото заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ.

(Римляни 6)

Какво си правил в миналото, вече няма значение. Вече имаш нова идентичност, защото Христос плати за теб.

2 Коринтяни 5:17. За туй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, [всичко] стана ново.

Всичко е ново, означава, че на тези, които вярват, не им се държи вече сметка за това, което са направили, преди да познават Бога. Те могат да започнат живота си на чисто, отначало.

11. И Господ му каза: Стани и иди на улицата, която се нарича Права и попитай в къщата на Юда за един от Тарс на име Савел; защото, ето, той се моли

12. и е видял (във видение) един човек на име Анания да влиза и да полага ръце на него, за да прогледа.

13. А Анания отговори: Господи, чул съм от мнозина за този човек – колко зло е сторил на Твоите светии в Ерусалим.

14. И тук той има власт от главните свещеници да върже всички, които призовават Твоето Име.

15. Но Господ му каза: Иди, защото той Ми е избран съд, за да носи Моето Име пред езичници, царе и израилеви синове.

(Деяния 9)

Савел гонеше църквата и я разоряваше. Когато преживя лична среща с Господ Исус Христос, той се промени и стана Павел, застъпник

и апостол на вярата. Точно изкуплението, което Павел получи чрез заместителната жертва на Исус Христос, го направи избран съд за благовестието Христово и за това призвание Павел няма никаква лична заслуга.

Изкуплението ни прави угодни в очите на Бог Отец, защото през кръвта на Своя Единороден Син Бог вижда всеки от нас като ново създание. Нито дългите молитви, нито даренията и таксите, които се плащат по църквите, нито индулгенциите, нито паленето на свещи, спазването на ритуали и каквото се сетите, на което твърде много държите като действие, могат да ни препоръчат на Божието благоволение. Единствено изкуплението ни доближава до Отец.

Изповед: Отче, благодарим Ти за изкуплението. Благодаря Ти, че не си спомняш вече греховете и беззаконията ми. Благодаря за саможертвата Ти, която не заслужавам, но с радост приемам. Помогни ми да не забравям за цената, която си платил за мен.

***Допълнение.**

Изкуплението не е завършено. Очакваме изкуплението на целия свят, което ще се случи при Второто идване на Христос на тази земя.

21. С надежда, че и самото създание ще се освободи от робството на тлението, и ще премине в славната свобода на Божиите чада.

22. Понеже знаем, че цялото създание съвокупно въздиша и се мъчи до сега.

23. И не то само, но и ние, които имаме Духа в началък, и сами ние въздишахме в себе си и очакваме осиновението си, сиреч, изкупването на нашето тяло.

(Римляни 8)

51. Ето, една тайна ви казвам: Не всички ще починем, но всички ще се изменим,

52. в една минута, в миг на око, при последната тръба; защото тя ще затръби, и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим.

53. Защото това тленното трябва да се облече в нетление, и това смъртното да се облече в безсмъртие.

54. А когато това тленното се облече в безсмъртие, тогава ще се сбъдне писаното слово: „Погълната биде смъртта победоносно“.

55. О, смърте, где ти е победата? О, смърте, где ти е жилото?

(1 Коринтяни 15)

9. ПРАВЕДНОСТ

Изкуплението е предпоставка Божията праведност да стане наша праведност. Докато не беше платена цена за нас, ние стояхме в своята си човешка праведност, която нищо не ни ползва.

6. Понеже, когато ние бяхме още немощни, на надлежното време Христос умря за нечестивите.

7. Защото едва ли ще се намери някой да умре даже за праведен човек; (при все че е възможно да дръзне някой да умре за благия);

8. Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че, когато още бяхме грешници, Христос умря за нас.

9. Много повече, прочее, сега като се оправдахме чрез кръвта Му, ще се избавим от Божия гняв чрез Него.

(Римляни 5)

В годините си на незнание ние сме извършили много грехове. Фактът, че не сме търсили лицето на Бога, е може би най-големият от тях. Много хора мислят, че правят само добри неща, но истината е, че са живели в неверие спрямо Създателя. Те разчитат на собствените си способности да преценят кое е добро и кое е зло, но техните решения едва ли са най-правилните. Дават милостиня след милостиня, дарения, десетъци, помагат на нуждаещи се и се гордеят с тези свои дела (Лука 18:10-14). Някои казват, че на никого не са сторили нищо лошо, но това не означава, непременно, че са сторили и добро. Други са в друга крайност. Те са убедени, че защитават вярата Христова като спорят с невярващи хора, като ги критикуват, оборват и се конфронтират на всяка цена с тях, но по този начин заблуждават себе си, че стават угодни в Божиите очи (Тит 3:9).

Всички те приличат на Адам и Ева, които ядоха от забраненото дърво и започнаха да виждат и преценяват ситуациите през собствените си очи. Това е неверие, според Божиите стандарти, а неверието в Библията е описано като грях. *Много пъти ще го кажем - нито добрите дела, нито ревността, произтичаща от религиозност ще усъвършенстват нашата праведност. Ревността към Божието не е по-добрият път от любовта към Бога.*

В Стария завет е описано как когато неверието и безчестието се усиляваха, Бог отприщваше Своя гняв. Във времето на Ной заля с вода земята, а по времето на Авраам с огън и сяра засипа Содом и Гомор. Но

каквото и зло да докарваше Бог, хората продължаваха да правят лоши неща и злото се умножаваше в света. Оказва се, че човешката душа не може да бъде изтръгната от злото чрез възмездие. Тя не може да бъде променена дори и със закон или чрез наказание, произтичащо от закона. Бог знаеше всичко това още преди да изрази гнева Си. И аз вярвам, че Бог тръгна по този път - потоп-закон-благодат, за да ни покаже, че *единствено благодатта може да снабди с праведност и да ни направи по-добри*. Принципът на благодатта, според който единствено трайно променяща сила има любовта, беше установен по този начин, за да могат хората да осъзнаят неговата същност, очистваща и съзидателна сила.

Господ Исус Христос беше незаслужено обвинен, за да бъдем ние с теб обявени за невинни. Така ние даром получихме Христовата праведност, чрез която да станем угодни в очите на Отец и всичко от стария ни живот да бъде изличено. Самата праведност на Сина ни препоръчва и държи близо до Бога, за да живеем живот в святост.

21. И вас, които бяхте някога отстранени и по разположение врагове в злите си дела,

22. примири сега чрез Неговата смърт в плътското Му тяло, да ви представи пред Себе Си свети, непорочни и безупречни.

(Колосяни 1)

Имахме нужда от това поради 3 причини: (1) първородния грях на човечеството, извършен от Адам и Ева; (2) наследствените грехове, които знаем и не знаем, извършени от нашите родители и предци; (3) собствените ни грехове, за част от които дори не подозираме, че ги има.

Заблуда е да си мислим, че сме праведни, защото живеем според Писанията – ходим на църква, спазваме десетте заповеди, не се караме с хората, правим каквото каже свещеникът, даваме, помагаме, страхуваме се да не съгрешим. *Стриктното спазване на Божие слово не ни ползва, ако нямаме Духа на Бога в себе си. Само Духът може да оживотвори, защото всичко, към което ни води е породено от любов, а законът и ритуалите убиват (2 Коринт 2:36).*

В Библията са написани много инструкции как да се живее праведно, но ако се следват шаблонно, без да се е обновила душата, те ще си останат мъртви дела. Това, че човек се хвали с тях, не е нищо повече от заблуда или желание на съвестта да се измие от вътрешно осъждение. Единствено, когато човек приеме дара на Христовата праведност може да е сигурен, че Бог ще гледа на него като на праведник.

Римляни 3:23. Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога.

Как стана така, че Исус понесе обвинението, което ние трябваше да носим? Ако проследите служението Му, ще видите, че Го наричаха винопиец, лаком човек (Матей 11:19; Лука 7:34), защото Той ходеше между бирниците и грешниците и сядаше с тях на маса. Разпнаха Го като престъпник и висяха на кръст, който беше предвиден за разбойника Варава - човек участвал в бунт и убийство, който заслужено трябваше да бъде наказан за своите злодеяния (Матей 27:16; Марк 15:7). Когато Го разпъваха на кръста, поискаха от Пилат да сложи надпис над кръста и на него да пише „Самозваният юдейски цар“ (Йоан 19:21), като с тези думи ясно казаха, че не приемат Божия Син. Всички тези и подобни други постъпки имаха за цел да опетнят името и личността на Божия Син, да Го унижат.

Не само това. Има много още подробности относно начина, по който Исус беше незаслужено заклемяван, без да има вина в Него. Той беше Бог и слезе на земята като човек. *Като Бог Той създава правилата и Самият Той е безгрешен; като човек, Той спазва Собствените Си правила* (б.а. не обиди, не похули, не отмъсти) и ни отвори възможност даром да застанем в Неговата праведност.

Исая 64:6. Защото всички станахме като човек нечист, И всичката ни правда е като омърсена дреха; Ние всички вехнем като лист, И нашите беззакония ни завличат както вятъра.

Едно е сигурно – ние не сме като Исус. Ние сме си хора, обикновена плът. Мястото на Варава беше място за мен и теб, за всеки, който е отхвърлял Бог и е живял собствения си живот по собствените си правила. Сега, обаче, тези обвинения нямат власт над нас, защото Господ, Който беше невинен, прие да бъде наказан вместо нас. Приемайки чрез вяра заместителната Христова смърт, ние заставаме в светостта на Христос, в Когото не се намери грях (1 Петрово 2:22) и се обличаме с чистата дреха на Неговата правда.

20. Съразпнах се с Христа, и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене.

21. Не осуетявам Божията благодат; обаче, ако правдата се придобива чрез закона, тогава Христос е умрял напразно.

(Галатяни 2)

Думите на апостола обясняват, че не трябва да оставаме до тук, до това само да получим този дар. Казахме, че правдата на закона не ни ползва, нито тази наша себеправедност, която ни казва какво и как да правим. От нас се иска да направим следващата крачка - да прегърнем с вяра праведността Христова и да оставим Христос да живее в нас, а ние да Го изявяваме на света най-вече чрез личния си пример.

Това направиха апостолите и мъжете, и жените на вяра. Те живяха в Божията праведност и с надежда за вечността продължиха пътя на личното си освещаване.

Товарът на нашата греховност вече не тежи на плещите ни. Ние можем да гледаме смело към бъдещето, като знаем с Кого и къде стоим и да живеем живот без лично да се осъждаме, без да допускаме хората да ни укоряват и порицават за миналото ни.

5. Даже, когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христа (по благодат сте спасени),

6. и, като ни съвъзкреси, тури ни да седим с Него в небесни места, в Христа Исуса;

7. за да показва през идните векове премногото богатство на Своята благодат чрез добрината Си към нас в Христа Исуса.

(Ефесяни 2)

Изповед: Отче, благодаря Ти, че ми осигури Христовата праведност и сега не аз живея, а Христос живее в мен и аз в Него. Помогни ми, да не забравям в Кого стоя и да се намеря достоен за званието християнин.

10. ОПРАВДАНИЕ

Исус беше осъден, за да бъдем оправдани за греховете, които сме извършили в годините на нашето непознаване на Бога. Този подарък от Кръста идва със следния надпис: **„Не съгрешавай вече, за да те не сполети нещо по-лошо“** (Йоан 5:14).

Апостол Павел гонеше църквата и я разоряваше, одобряваше избиването на Христовите последователи (Галатяни 1:13; Деяния 8:1). Павел, който преди да срещне Христос носеше името Савел, изпрати много хора в тъмница (Деяния 8:3), но когато лично се запозна с Исус от Назарет, вътрешното му естество се промени и той стана друг човек.

14. И като паднахме всички на земята, чух глас, който ми казваше на еврейски: Савле, Савле, защо Ме гониш? Трудно е за теб да риташ срещу остен.

15. И аз казах: Кой си Ти, Господи? А Господ каза: Аз съм Исус, когото ти гониш.

(Деяния 26)

След тази драматична среща Савел предава сърцето си на Бога и става най-успешния апостол на Христовата вяра между езичниците. Днес, за да живеем в страни, където християнството е държавна религия, основната заслуга е на Павел, който проправи път за евангелието в Римската империя.

Кое преобърна Павел? Това беше откровението, което получи лично. Той разкрива в посланията си, че Христос го е приел такъв, какъвто го е срещнал на пътя за Дамаск и му е дал нов шанс и Божествени възможности за следващия етап от жизнения му път.

12. Не че съм сполучил вече, или че съм станал вече съвършен; но гоня изподир, дано уловя, понеже и аз бидох уловен от Христа Исуса.

13. Братя, аз не считам, че съм уловил, но едно правя, - като забравям задното и се простирам към предното,

14. пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса.

(Филипяни 3)

Понякога си мисля, че ако Павел живееше днес, щеше да му бъде много по-трудно, отколкото при участието му в основаването на ранната

църква. Представям си как ще го подозират и изолират, и ще гледат на него с недоверие. Ако и Петър днес беше жив, със сигурност щяха да му припомнят как се е отрекъл от Исус и щяха да го обвиняват в измяна.

Прави впечатление голямото съмнение и неверие, с което се посрещат днес нови хора в църквите. На места тези, които са от по-дълго време в църквата, правят затворени кръгове вътре в църковното събрание, в които не допускат други. Подобно поведение лишава тялото Господне от многообразната Божия благодат.

Знаем, че Господ Свети Дух дава дарбите Си, според както Му е угодно (1 Коринтяни 12:11). Това означава, че Той може да даде, например, дарбата пророкуване, тълкуване или някоя друга дарба на новоповярвали. Спомням си за брат Илия Миланов, който споделя, че все още не е бил прочел един цял път Библията, когато Бог вече започнал да го употребява да благовества и чудесата са започнали да се случват.

Традиционните вярващи имат склонността да се интересуват повече от миналото на човека, отколкото от настоящето. Те забравят, че църквата е мястото, където се събират всички грешници, оправдани в Христос. И понеже заприличват на фарисея от притчата на Исус (Лука 18:11), те тълкуват случки от миналото на определени хора, правят си свои теории и изводи за тях и не приемат, че Бог може да забрави миналото на човека. Така много хора, които имаха дарби от Светия Дух, не можаха да ги предоставят за обща полза в църквите, понеже за тях беше изградено мнение на основание минали житейски грешки и традиционно, а не духовно мислене. Познавам доста хора, които се разочароваха от подобно отношение през последните 20 години и напуснаха църковните събрания.

Всеки един може да получи прошка, независимо какво е сторил досега в живота си. Павел беше убиец и разорител на църквата, а Бог го призова и апостолите му дадоха подкрепата си. Петър излъга и се отрече от Бога, но стана стълб на Ерусалимската църква. Раав беше блудница, а стана баба на Давид. Мария, от която Исус изгони седем бяса, стана първият благовестител - първо на нея Христос се появи възкръснал (Йоан 20:14-18).

Бог прощава и употребява хората по Свое усмотрение, но, за жалост, много църковни посетители не приемат Божието мнение. Казвам посетители, а не вярващи, защото има такива хора, за които църквата е станала социален клуб, който в неделя посещават, а не молитвен дом на Бога.

Може да си извършил много зло спрямо определени хора - може да си откраднал, излъгал, да си се карал постоянно с хората, дори може

да си осъден за престъпления, да си блудствал или да си живял в своето човешко пристрастяване - ти имаш оправдание в Исус, нашият Господ, което трябва да си вземеш с вяра. Бог ти прощава сега. И Бог може да те употреби, независимо от колко време си във вярата, защото те оправда в момента, в който ти се покая и Го покани в живота си. Така както Исус оправда Савел, така оправдава всеки от нас. Той дойде точно заради мен и теб, заради нас, грешниците, за да ни изчисти от нашата собствена неправда и да ни даде прошка и нов шанс.

7. Но като продължаваха да Го питат, Той се изправи и им каза: Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея.

8. И пак се наведе надолу и пишеше с пръст на земята.

9. А те, като чува това, се разотидоха един по един, като започнаха от по-старите; и Исус остана сам и жената, която стоеше по средата.

10. И когато се изправи и не видя никого освен жената, Исус ѝ каза: Жено, къде са тези, (които те обвиняваха)? Никой ли не те осъди?

11. И тя отговори: Никой, Господи. Исус каза: И Аз не те осъждам; иди си и отсега не съгрешавай вече.

(Йоан 8)

Ако погледнем назад в живота си и в настоящия момент вникнем в сърцата си, то едва ли ще видим дела и мисли, от които можем само да се гордеем. Господ обаче не ни осъди за това как сме живели, а може да го направи. *Той ни сътвори и предпочете да не ни наказва, а да ни оправдае. И Неговата дума е по-важна от тази на човеците.*

Исая 64:5. **Посрещаш с благост този, който радостно върши правда, Дори ония, които си спомнят за Тебе в пътищата Ти; Ето, Ти си се разгневил, защото ние съгрехихме; но в Твоите пътища има трайност, и ние ще се спасим.**

И да се върнем пак на стихове 5-7 в Ефесяни 2 глава.

5. даже, когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христа (по благодат сте спасени),

6. и, като ни съвъзкреси, тури ни да седим с Него в небесни места, в Христа Исуса;

7. за да показва през идните векове премногото богатство на Своята благодат чрез добрината Си към нас в Христа Исуса.

(Ефесяни 2)

Това е награда за грешници, помолили лично Христос да ги промени. Ние сме измити, оправдани, осветени и заделени за Бога и предопределени за добрини, с които Той да се прослави. Ние имаме Неговата прошка.

Изповед: Боже, благодаря Ти, че не държиш сметка за зло и съм оправдан пред Теб. Моля Те, пази ме да не Ти съгрешавам повече и ме направи чист съд за почтена употреба.

11. МИР И СПОКОЙСТВИЕ

Виждали ли сте истински вярващи хора, които вярват със сърце, а не с ума си, не с емоциите си? Те са спокойни и щастливи. През каквото и да минават, те са уверени, че ще получат най-доброто. Те вярват на Писанията и без да се съобразяват със ситуациите в живота си изповядат с увереност библейски стихове с обещания.

4. Да! и в долината на мрачната сянка ако ходя Няма да се уплаша от зло; Защото Ти си с мене; Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават.

5. Приготвяш пред мене трапеза в присъствието на неприятелите ми, Помазал си с миро главата ми; чашата ми се прелива.

6. Наистина благост и милост ще ме следват През всичките дни на живота ми; И аз ще живея за винаги в дома Господен.

(Псалм 23)

Такива хора са предали живота си в ръцете на Господа и вярват на всяка дума, която е излязла от Божиите уста. Оставили са грижата за прехраната на Бога; оставили са мислите за утрешния ден; отърсили са се от несигурност и съмнения, защото са повярвали, че Бог Го е грижа за всичко.

Матей 6:25. **Не се безпокойте за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната, и тялото от облеклото?**

Матей 6:34. **Не се безпокойте за утре, защото утрешният ден ще се безпокои за себе си. Доста е на деня злото, което му се намери.**

Твърде много лоши неща ни се случват и ние нищо не можем да направим, за да ги предотвратим. Твърде много неща не зависят от нас и ни се налага щем - не щем да влезем в тях. *Ако човек допусне това, което се случва извън него да определя това, което ще се случи в него, тогава човек постоянно ще си губи мира и ще живее в безпокойство.* Ще бъде в непрекъснато нервно напрежение за разрешаване на проблеми и ще поведе една непрекъсната битка със злото на деня. Само че едно ще разреши, друго ще му надделее. И най-доброто, което ще се случи, е да живее в мечти, че някой ден ще разреши всички проблеми и ще заживее спокойно.

Естествено, че ако легнеш и чакаш някой да действа вместо теб, и това няма да стане. Защото никой няма да отиде да ти изкара заплата, няма да те нахрани, няма да ти изхвърли боклука или да се погрижи за децата ти. Това са неща в т.н. графа с лични отговорности. Те не трябва да са изобщо повод за коментар, защото Бог ни е дал сила и власт да си носим ежедневните отговорности още откакто е сътворил човека. Личните отговорности не бива да се бъркат с проблеми.

Тогава за какво най-често се безпокоим? За бъдещето. За това как ще се случат нещата утре, как ще отговорим на предизвикателствата на неизвестното. Утрешният ден не може да бъде планиран и предсказан на 100%, защото за човека той е в неосъщественото. Това, което има да се случи е неясно за нас. Много хора прибягват до врачки, баячки, астролози, зодиакални хороскопи и каквито се сетите предсказания, за да си осигурят спокойствие. Те явно не са чели Божиите заповеди.

10. Да не се намира между тебе някой, който да прекара сина си или дъщеря си през огън, никой чародей, астролог, гадател, или омаятел,

11. никой баяч, запитвач на зли духове, врач, или запитвач на мъртвите;

12. защото всеки, който прави тия дела, е омразен на Господа, и поради тия мерзости Господ твоят Бог изгонва тия народи от пред тебе.

13. Съвършен да бъдеш пред Господа твоя Бог.

(Второзаконие 18)

Излиза, че според Божието слово, ако искаме да сме добре, не ни се предоставя друг избор освен упование в Бога. Ако не искаме да попаднем в графата „омразен на Бога“, остава една истинска възможност - да Му се доверим за това, което предстои. Ако имаме проблеми, нека се молим и да ги предаваме в ръцете на Бога. Предаването става чрез думите, които отправяме към Бога и оставяйки цялото емоционално напрежение, с което грижите ни обременяват да си тръгне от душата ни.

Еремия 29:11. Защото аз зная мислите, които мисля за вас, казва Господ, мисля за мир, а не за зло, за да ви дам бъдеще и надежда.

Това са Божиите думи и те идват от сърцето на Твореца. Помислете за момент. Той е основал небето и земята, създал е човека, държи Вселената в ръцете Си и тя не се поклаща. Той прави да вали дъжд, да

растат цветята, прави ти и аз да сме живи. Той прави всичко във всичко. *Тогава Този, Който те е създал, дали те е създал, за да те остави на произвола на съдбата или предварително е промислил за всичко, от което се нуждаеш?!*

Гедеон, един от съдиите в еврейската история имаше своите терзания и безпокойства. Той трябваше да избави народа си от робството на мадиамците и се притесняваше да се включи в битка. Когато му се яви ангел от Бога и му говори лично, Гедеон позна Бог с ново име - Шалом.

22. И като видя Гедеон, че това бе ангел Господен, Гедеон каза: Горко ми, Господи Иеова! защото видях ангела Господен лице с лице.

23. А Господ му каза: Мир на тебе, не бой се; няма да умреш.

24. И Гедеон издигна там олтар на Господа и нарече го Иеова-шалом {Т.е., Господ на мир.}; той е до днес в Офра на авиезерците.

(Съдии 6)

Гедеон остави страховете си, довери се на Божиите думи, спечели битката и след това за 40 години беше издигнат за съдия, а народът се радваше на мир в земята си. Гедеон лично преживя Божия мир, а наградата беше в последствие и за целия народ.

В своето пророческо писание Исаия нарече Господ Исус Христос Княз на мира.

Исаия 9:6. Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; И управлението ще бъде на рамото Му; И името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира.

Бог постанови мир, когато положи основите на човешкото съществуване. Божието сърце копнее за мир и днес. Исус не дойде, за да ни осъди; не дойде, за да ни натрупа нови грижи, а за да ни успокои. Когато вярваш в Господ Исус Христос, Святият Дух идва в сърцето ти с такова спокойствие, което с ума си не можеш да проумееш (Римляни 14:17).

Мирът на Бога произтича от факта, че Бог владее Вселената и вечността и е сътворил всичко. Той брои минутите и часовете и няма нещо, което да е укрито от Него. Бог е господар на времето и на събитията. Всичко, което е било, което е и което ще бъде, вече Му е известно. То е предначертано и предопределено. И Божия Дух няма да ни остави в неведение, в скръб и безпътица.

6. Не се безпокойте за нищо; но във всяко нещо, с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение;

7. и Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христа Исуса.

(Филипяни 4)

Бог иска да знае за нашите грижи. Добре е да ги споделяме с Него. Когато се молиш и представяш проблемите си пред Царя, това не е израз на безпокойство, а на упование и вяра. Един пастор веднъж каза, че е добре да знаем, че сме нечие притежание. Когато осъзнаваш, че си притежание на Христос, това носи сигурност. Каквото и да предстои, знаеш, че има Кой да го посрещне и да отбие удара вместо теб.

Някои се безпокоят за пари, други – за работа и хляба насъщен. Много хора се безпокоят как да изявят вярата си, без да изгубят живота си. Те вярват тайно, защото не искат да пострадат. Други пък се безпокоят как да защитят вярванията си и да не бъдат презрени в очите на своите сънародници. Това са сериозни причини, поради които можем да сме неспокойни. Господ се обръща към нас, Неговите последователи, с думите:

Матей 10:19. А когато ви предадат, не се безпокойте, как или какво да говорите, защото в същия час ще ви се даде какво да говорите.

Подсигурени сме за всичко. Както мисли за храната на вработените, така Бог ще промисли и за нашата прехрана. Както ще облече тревата, така ще облече и нас. Той ще промисли и за нашата сигурност. Той се грижи за мира по земята. Каквото и да се случва, Той е в контрол на всяка ситуация. И преди нещо да стане, Той вече знае как да преобърне всяко зло в добро. *Ако изберем пътя на безпокойството, ние затваряме канала за връзка с Бога.* Тогава и да ни се иска Бог да ни говори, няма да Го чуем. Безпокойството е невидима, но достатъчно стабилна преграда между нашето сърце и Божият глас. Ако се затвори личната ни връзка с Бога, тогава вече има защо да се притесняваме.

Йоан 14:27. Мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои.

Нека се фокусираме не върху ситуациите и физическите реалности, в които живеем, не и върху предполагаеми проблеми. Наложително е да загърбим опасенията си от неслучили се опасности. Има Кой да се грижи за всичко. Божият поглед обгръща Вселената. Затова нека

сърцето да остане спокойно и тихо, в очакване, за да можем да чуем гласа на Святия Божи Дух и Неговата воля. Когато има опасност, Той ще ни предупреди. Когато всичко е наред, Той ще ни насърчи. Оставайки спокойни, пускайки всяко напрежение, ние даваме възможност на себе си да приемаме от Бога, което е гаранция за нашата сигурност.

Изповед: Боже, благодарим Ти за мира, който ни даваш и за това, че всичко Си промислил. Избирам да не се безпокоя за нищо, а с молитва и хвала да Ти благодаря за чудесните Твои мисли за мен. Избирам да се надявам на Теб, защото само Ти ми даваш сигурност.

12. ОСИНОВЛЕНИЕ

Римляни 8:14. Понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божии синове.

Не тези, които имат физически и духовни бащи и майки или които имат църковно членство, а тези, които са поканили Святия Дух в себе си, те са Божии синове. Останалите имат земни семейства, кръг от приятели или духовна среда за развитие, но това не е гаранция за правилност на взаимоотношенията им с Бога.

В Сътворението Бог създаде всичко, но единствено човекът беше оприличен на Него. Преди това Бог подsigури всичко, което е добро за съществуването на хората. Изглежда ми, че в този аспект Сътворението е акт на бащинско отношение. Истинското бащинско сърце предвижда най-доброто за своите деца и го прави още преди детето да се е появило.

За отплата на това добро, хората тръгнаха в греховете си. Когато Господ увисна на Голготския кръст, Отец за миг се отдели от Сина Си. Безгрешният Бог не можеше да гледа престъпленията на целия свят, положени върху Христос. Това трябва да е бил най-ужасния миг за Троицата.

Матей 27:46. А около деветия час Исус извика със силен глас: Или, Или, лама савахтани? сиреч: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?

Исус прие да бъде отхвърлен от Отец, заради нас, за да бъдем осиновени чрез Него. Господ извърши това със Своята свободна воля, без принуждение и от любов. Дори и на кръста, когато тялото Му беше пронизано от болката на разкъсаната плът, дори и тогава Той ходатайстваше за своите ексекutori, за теб, за мен, за всички нас. Изводът е, че с любов сме създадени, отделихме се от Бога, но Той ни прости и ни възстанови като свои деца, пак поради любовта Си.

Бог е верен. Това, което описах беше планирано, предсказано в Стария Завет и осъществено в Новия. Във времето на Ной Бог се закле, че няма повече да унищожи с потоп земята (Битие 9:10-17). Във времето на Моисей издигна медната змия, за да може всеки, който погледне към нея да се изцери (Числа 21:6-9). По-късно Бог обещава, че ще направи нов завет, вечен завет, и ще изличи беззаконията на човеците (Еремия 32:37-41). Това обещание се изпълни чрез Христос.

3. Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който в Христа ни е благословил с всяко духовно благословение в небесни места;

4. както ни е избрал в Него преди създанието на света, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов;

5. като ни е предопределил да Му бъдем осиновени чрез Исуса Христа, по благоволенieto на Своята воля.

(Ефесяни 1)

Докато човек е в незнанието си относно Библейските послания, той робува на постановления, които му казват кое е добро и какво трябва да направи. Това е да се чувстваш като наемник или роб. И в двата случая са налице ограничения. Има определена уговорка, която включва определено заплащане, след което наемникът бива изпратен по пътя си. С робът е по-лошо, защото дори не получава нищо и не разполага със себе си. С него друг разполага, като експлоатира талантите и силата му или дори живота му.

3. Така и ние, когато бяхме малолетни, бяхме поробени под първоначалните учения на света;

4. а когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона,

5. за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновението.

6. И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си, Който вика: Авва, Отче!

7. Затова не си вече роб, но син; и ако си син, то си Божий наследник чрез Христа.

(Галатяни 4)

Синовете имат право на наследство. Те имат право на хляб, на имот, на достоен живот, на сигурност, на подкрепа, на името на бащата, което значи и авторитет и на всичко, което произтича от нежната грижовност на родителя. Макар, че не сме от еврейския народ, ние също ставаме чрез вяра в евангелското послание сънаследници на Христос, Божии осиновени деца.

Ефесяни 3:6. **А именно, че езичниците са сънаследници, като съставляват едно тяло, и са съпричастници на [Неговото] обещание в Христа Исуса чрез благовестието.**

Ние възхваляваме земните си родители, обичаме ги и ги почитаме, защото знаем, че винаги ще ни се притекат на помощ. Те с желание ще снабдят всяка наша нужда, но не са богове, за да направят невъзможното за нас. Когато сме болни, не могат да ни излекуват, а търсят лекар. Ако трябва средства, ще трябва да се намери работа, за да се заплати за образование, сметки или каквото и да е, което ще е за доброто на семейството.

Бог Отец, Който в Христос ни е осиновил може да направи всичко, което е добро за нас и несравнимо повече, защото е Бог. Бог обича повече, отколкото обича един човек, пък дори и да е баща.

9. И Аз ви казвам: искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори.

10. Защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на онзи, който хлопа, ще се отвори.

11. И кой е онзи баща между вас, който, ако син му му поиска хляб, ще му даде камък; или ако му поиска риба, ще му даде змия вместо риба;

12. или ако поиска яйце, ще му даде скорпион?

13. И така, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на децата си, колко повече Небесният Отец ще даде Свети Дух на онези, които Го молят!

(Лука 11)

Ако се нуждаеш от работа, помоли се на Отец и Той ще ти отвори възможност. Ако ти липсват средства, помоли се и Бог ще снабди. Може да те подкрепи във всяка ситуация и ако трябва на птиците ще заповяда да те хранят.

2. И Господното слово дойде към него (Илия) и рече:

3. Иди от тука, обърни се към изток, и скрий се при потока Херит, който е срещу Йордан.

4. Ще пиеш от потока; а на враните заповядах да те хранят там.

5. И той отиде та стори според Господното слово; защото отиде и седна при потока Херит, който е срещу Йордан.

6. И враните му донасяха хляб и месо заран, и хляб и месо вечер; а той пиеше от потока.

(3 Царе 17)

Каквато и да е нуждата ти, Бог държи решението. Хората най-много спекулират с това, че нямат пари и се налага да правят заеми. За да нямаш, причината не е в Бога. Причината е най-често в греха и непокорството пред Бога, защото е писано, че всяка наша нужда е снабдена чрез изобилието, което имаме в Христос (Фил. 4:19).

Бог е нашият любящ баща. А който не може да повярва това слово, нека си припомни колко пъти е молил Бог за определени неща, които са му се виждали невъзможни и как Бог е снабдил. Или да си припомни свидетелства на хора, които са преживели Божиите чудеса. Бог е много по-милостив и обича много повече от нас, но това може да се познае само от опит. Всичко, което има Христос, имаме го и ние, но ако стоиш на дистанция от Бога, едва ли ще го преживееш.

7. Затова не си вече роб, но син; и ако си син, то си Божий наследник чрез Христа.

(Галатяни 4)

Осиновлението е за всички, които вярват в Исус Христос. Това е част от благодатта. Не се иска подписването на никакви документи. Не се иска да правиш постъпки и дела, с които да си заслужиш място в Божието семейство. Пък и може ли човек сам да се препоръча за осиновление? До такова може да се стигне само ако има воля за подобен акт от страна на осиновителя.

5. Като ни е предопределил да Му бъдем осиновени чрез Исуса Христа, по благоволенieto на Своята воля,

6. за похвала на славната Си благодат, с която ни е обдарил във Възлюбения Си.

(Ефесяни 1)

Бог Сам ни е предопределил за осиновление. Да повярваш в Господ Исус Христос е единственото условие, за да бъдеш приет от Отец. И по какво познаваме, че сме осиновени? По Духа, в Който сме запечатани. По присъствието на Духа в живота ни разбираме, че сме Божие притежание. Бог ни приканва да Го опитаме, като приемем Неговият Дух, Който и днес е тук, на земята, както беше при Сътворението.

Изповед: Боже, благодаря Ти, че по благодатта на Твоята воля и поради силата на Твоята любов съм осиновен и сега имам всичко, което има и нашия Господ Исус Христос. Благодаря Ти, че съм Твой/я син/дъщеря и такъв ще остана.

13. ЛЮБОВ

Бог ни показва Своята голяма любов като създаде човека. После Бог потвърди любовта си към нас, хората, когато въпреки извършените грехове не ни унищожи. Накрая доказва любовта Си като пожертва Своя Единороден Син и ни възстанови в позиция на Божии синове.

Бог е верен в тази Своя посветеност да обича. Човек може да обича, но рядко ще се намери някой, който доброволно да се пожертва заради някой друг, макар че може да се намери, например, родител да го направи заради детето си. Христос се пожертва заради нас тогава, когато бяхме грешни, в неверие и отвърнали лице от Него, когато не Го познавахме и не ни е било грижа за Неговото съществуване. Ние, говоря като човечество, още от Сътворението имаме склонност към идолопоклонство и безверие, но това не спря спасителния Божий план.

Прочетете в Стария завет и ще видите, че хората рядко търсеха доброволно Бог. Не Го почитаха, не Му отдаваха нужното внимание и въпреки това, Той дойде на земята, живя като човек и положи тялото Си на кръст заради всеки един от нас. Това Исус направи заради тези, които бяха Негови съвременници. Направи Го заради тези, които бяха живели преди Него и тези, които щяха да се родят и след Неговото разпятие.

6. Понеже, когато ние бяхме още немощни, на надлежното време Христос умря за нечестивите.

7. Защото едва ли ще се намери някой да умре даже за праведен човек; (при все че е възможно да дръзне някой да умре за благия);

8. Но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас.

(Римляни 5)

Бог толкова много ни обикна, че прие мъченическа смърт заради всеки един човек поименно. *Неговата смърт на Голготския кръст е личното любовно послание на Бога към всяко човешко същество и е написано не с мастило, а с кървави букви.*

Много хора си мислят, че любовта е свързана с приятни емоции и преживявания. Те чакат цял живот да им се случи такава любов, която да ги накара да летят на крилете на щастието, да пърхат пеперуди в корема им и да виждат всичко в розово. Такъв ли пример видяхме в живота на Христос?!

Йоан 3:16. Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.

Мерилото за истинската любов е в нейната жертвоготовност, не в обещания и приятни изживявания, а в пълната отдаденост. Този, който обича нелицемерно и с цяло сърце е готов да отдаде всичко, което притежава. Бог даде всичко - даде Себе Си. Не ни обеща само, че ще ни изкупи, а го направи на дело и ни показа, че любовта се доказва не с думи, а с разпъване на плътта.

В този смисъл, любовта е най-висшата дарба. За да обичаш се иска преданост и сила. Изисква се да се откажеш от претенциите си, от живота си, от имота си, от всичко и да се отдадеш изцяло. Истинската любов не може да се раздава на парче. Тя не може да се измери в килограми притежания, които да подарим, нито в добри дела, които да ни прославят.

1. Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед що звънти, или кимвал що дрънка.

2. И ако имам пророческа дарба, и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра, тъй щото и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм.

3. И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползува.

(1 Коринтяни 13)

Много са даровете, идващи от Голготския кръст. Всички са безценни, но Божието слово ни казва, че този е най-скъпоценния. Без Божията любов ние си оставаме плътски хора със светски маниери.

Светската любов е нетрайна. Днес те обичат, утре те оставят. Плътският човек тича след очите си и търси развлечения. Затова и има много скърби, кавги и раздели сред хората.

Йоан 13:35. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.

Характеристиките на Божията любов са описани в посланието на апостол Павел до коринтската църква.

4. Любовта дълго търпи и е милостива; любовта не завижда; любовта не се превъзнася, не се гордее,

5. не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло,

6. не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината,

7. всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи.

(1Коринтяни 13)

В началото Бог претърпя предателството на Своето Творение, което отхвърли думите Му. После през вековете многократно беше похулван от своя народ и изоставян (б.а. описано е в Стария завет, който е изпълнен с исторически факти за живота на евреите и техните съседни народи). Много общества изобщо не Го повярваха, а продължиха да живеят в греха на езичеството и безбожието, като извършиха много мерзости, принасяйки в жертви дори човешки същества.

Цели континенти са пострадали заради Бога. В Средновековието от Инквизицията са избити десетки хиляди вярващи в Европа. Кръстоносните походи заливат земите на Близкия изток с кръв. В миналия век в лагерите на смъртта са загинали много верни божии служители. Историята е пълна с примери, които не могат да бъдат забравени лесно, а и не трябва. Да ги помним е нужно, за да не ги повтаряме.

Бог също помни историята. Вижда настоящето, знае бъдещето, но пак протяга прободените Си ръце, за да ни прегърне, за да ни утеши и обича.

10. В това се състои любовта, не че ние сме възлюбili Бога, но че Той възлюби нас и прати Сина Си като умилоствение за греховете ни.

11. Възлюбени, понеже така ни е възлюбил Бог, то и ние сме длъжни да любим един другиго.

12. Никой никога не е видял Бога; но ако любим един другиго, Бог пребъдва в нас, и любовта към него е свършена в нас.

(1 Йоан 4)

На Голготския кръст Исус показва пример за велико смирение, породено от любов към всички хора, били добри или злодеи, праведни или престъпници. Чрез Своята саможертва даром ни остави пример и послание как да се обичаме като Негови последователи.

11. Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас, и вашата радост да стане пълна.

12. Това е Моята заповед, да се любите един друг, както Аз ви възлюбих.

13. Никой няма по-голяма любов от това щото да даде живота си за приятелите си.

14. Вие сте Ми приятели, ако вършите онова, което ви заповядвам.
(Йоан 15)

Примерът не е за чувствена или пожелаваща любов. Тя не е и окупираща и налагаща се, нито е егоистична и заставяща. Тя е любов, която признава правото на свободния избор на всеки човек. Тя е търпелива и смирена, чакаща и жертвена. *Тя е това чувство, което кара личността да се раздава до край и прави другите свободни и щастливи, независимо от цената, която трябва да се плати.*

Деяния 20:35. Във всичко ви показвах, че така трудещи се трябва да помагате на немощните и да помните думите на Господа Исуса, как Той е казал: По-блажено е да дава човек, отколкото да приема.

Никой не може да дава, ако не е познал Божията любов. Нашето човешко его непрекъснато казва „дай ми“. Малкото дете реве, защото иска да яде. После реве, защото иска определена играчка. Когато порасне - повече реве, защото телефонът му не е достатъчно модерен, маратонките не са маркови и т.н. В живота си човек все повече иска и колкото повече получава, толкова по-несъществен става.

Каква полза от трупането на много вещи, имоти и пари, като нищо не можеш да вземеш със себе си, когато си тръгнеш от този свят, а и душата ти е празна?

Йов 1:21. И рече: Гол излязох из утробата на майка си; гол ще и да се върна там. Господ даде, Господ отне; да бъде благословено Господното име.

Каквото и да има човек, дори и целият свят да притежава, това няма да го ползва. В дни на изпитание и на скръб ще бъде самотен и лутащ се.

Много родители страдат, че децата им са наркомани. Съпруги са съсипани от хазартната или алкохолната страст на своите съпрузи. Роднини плачат и изплащат дълговете на свои близки. Семейства се разделят. Този свят е пълен със зло и с омраза.

Посланието, което идва от Христовия Кръст е да продължаваме да ги обичаме. Независимо как се държат с нас, със себе си или с околните, наше право е да обичаме, а не да съдим.

17. Понеже Бог не изпрати Сина Си на света, за да съди света, а за да бъде светът спасен чрез Него.

18. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в Името на Единородния Божи Син.

(Йоан 3)

Любовта може да смекчи сърцето и на най-закоравелия престъпник и да го направи добър човек. Любовта може да измъкне човек от страстите му и да осмисли живота му. Тя предава смисъл на дните ни и ни прибавя приятели. Ако си показвал любов, в дни на бедствие другите ще те подкрепят. Ако си обичал и помагал, това ще получиш и ти, когато си в нужда. *Всичко, което сеем, ще се върне при нас рано или късно, но аз се моля да сеем любов и да получим любов.*

Да не забравяме и факта, че ще дойде време да си тръгнем от този свят. На края на земния ни живот ще застанем на прага на неизвестното и тези, които не са познали любовта ще са тъжни и уплашени от смъртта. А тези, които са познали Бог, имат славното обещание да заспят и да се приберат при своите близки в честита старост.

Изводът е, че любовта е всичко, от което се нуждаем. Нуждата ни е от Бог, а Сам Той е превъплъщение на любов.

1 Йоан 4:8. Който не люби, не е познал Бога; защото Бог е любов.

Да се стремиш да правиш само добри дела, не означава непременно любов. Причината може да е в желание за себеизява, в опит за доказване, в стремеж за облагодетелстване или други себични мотиви. Понякога е трудно да разпознаем точния мотив, защото на повърхността ни се представя фалшива картина (2 Тимотей 3:5). *Всяко добро дело, което не оставя топла следа на обич в сърцата на хората е мъртво дело.* Добри са тези дела, които сгриват човешкото сърце, разтопяват ледените стени и в дни на изпитание градят трайни приятелства.

Човек може да е добродетелен, да говори нежно и действа благо, в което няма нищо лошо, но и на най-добрият човек ще му писне, ако години наред говори и прави добри неща за някой, а бива отхвърлен и презрян. А този, който е познал Божиата любов, ще остане посветен да обича до края на живота си.

Изповед: Боже, благодаря Ти, че ме обичаш. Благодаря Ти, че победи омразата и установи превъзходния път на промяна, наречен любов. Дай ми сила да обичам хората така, както Ти ги обичаш, безусловно и постоянно.

14. РАДОСТ

Сам Господ Исус стана скръбен, за да се зарадваме ние. Той прие нашата печал и всичко, което беше невъзможно за човешко същество да понесе, Той го изтърпя.

Исая 53:4. Той наистина понесе печалта ни, и със скърбите ни се натовари; а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога, и наскърбен.

Обиди и обвинения, заплахи, отхвърляне, жестокост и болка, позорна смърт на Голготския кръст, хули и подигравки от тези, на които служеше бяха част от ежедневието на Господ Исус Христос. Но Той прие върху Себе Си всичко това заради теб и мен, за да ни оправдае и да ни даде от Своята радост.

Много хора постоянно са в безпокойство и във всичко виждат причина за тревога. Те не могат да осъзнаят, че са свободни от греховете си, от тежкото наследство на своето минало и имат възможност за нов избор и да напишат нова страница от живота си. Познавам хора, които изобщо не могат да загърбят проблемите си и да се отпуснат и успокоят. Тяхната душа толкова отчаяно се нуждае от глътка радост, че те се вкопчват във всеки източник, който може да им донесе разведряване и усмивки. И започват да окупират съпруг/а, деца, колеги или приятели, да прибягват до алкохол, опиати, да си губят времето с комедийни филми, празни разговори или пък да се чудят на коя екскурзия да отидат, за да им бъде по-интересно и разнообразно, та дано изпитат вътрешно задоволство.

Такива хора търсят радостта в разнообразието, в хората или в събития, без да си дават сметка, че по този начин никога няма достигат до истинско щастие. Понеже не го търсят на правилното място и не осъзнават, че само потопени в Христовото присъствие можем да изпитаем пълнота от радост (Псалм 16:11).

Големите очаквания към определени хора се оказват непосилно бреме за тези, към които е насочено очакването. То или ги смазва, или ги отблъсква. В такъв случай няма радост нито за тези, които я търсят, нито при тези, които са център на нечие обсебващо внимание. В света скърбите са навсякъде и всеки има своите товари. Неправилно е да искаме другите да живеят с нашите проблеми и да ни помогнат да бъдем по-щастливи. Да търсиш от хората това, което не е по силите им да ти дадат, е тягостно и безнадеждно и за двете страни. Развлеченията пък, от своя страна, бързо свършват и после остава пустота. И трябва пак човек да търси ново преживяване, което да му даде глътка веселие.

Светската радост е суета. Тя не може да донесе пълнота и удовлетворение за душата. Тя идва за кратко и си отива, след което сърцето отново е празно. Каквото и да постигнеш в този свят, ще му се порадваш за известно време и ще потърсиш нещо друго. Каквото и да преживееш, то в даден момент ще свърши и остава само спомен. Затова и радостите, които светът ни осигурява са преходни и неудовлетворителни. Те са моментни и красиви само на повърхността, без трайност и без дълбочина.

Истинската наслада от живота си човек може да изпита едва когато развие дълбоки взаимоотношения с Бога. Бог има за нас благодатна радост, незаслужена и блажена, с която иска да ни обгърне. Светският човек се радва егоистично - тогава, когато печели пари, позиция, власт, но когато постигне всичко разбира, че не му е достатъчно.

Римляни 14:17. А Божието царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Светия Дух.

Само Божествената радост е непреходна, неизчезваща, негубеща се. Тя остава в сърцето, каквото и да става около човека. Тя не зависи от обстоятелства, пари и хора и изпълва всяка клетка на нашето човешко естество. Само Този, Който Сам е непреходен, неизчезващ, независещ от обстоятелства и хора, какъвто е нашият Бог, само Той може да бъде неизчерпаем източник на веселие, което да ни зарежда с бодрост и сила.

Най-висшето измерение на радостта от Бога е да правиш хората около себе си щастливи. Неправилно е да се измерва щастието от живота с притежания, стандарт или позиция, защото материалните цели не могат да задоволят духовните ни търсения. Дори и да се запълнят някои душевни потребности, след време неудовлетворението пак се връща в сърцето, защото духът на човека не жадува за материалното и остава гладен.

Деяния 20:35. **Във всичко ви показах, че така трудещи се трябва да помагате на немощните и да помните думите на Господа Исуса, как Той е казал: По-блажено е да дава човек, отколкото да приема.**

В този стих думата *блажено* е съвкупност от думите *доволство, щастие, благодат, благословение*. Значението на думата е едно и също според българския тълковен речник и съгласно гръцкия превод. Измерението на Божествената радост е именно блаженството, което е описано чрез всички тези думи. То включва благодатните Божии нетленни благословения, единствените, които могат да накарат човек да се почувства истински щастлив.

Давид успя да открие рецептата за истинско щастие и да я изпее.

8. Винаги турям Господа пред себе си; Понеже Той е от дясно ми, аз няма да се покълч1атя.

9. Затова се зарадва сърцето ми, и развесели се душата {Еврейски: Славата.} ми, А още и плътта ми ще пребивава в увереност.

10. Защото няма да оставиш душата ми в преизподнята; Нито ще допуснеш угодника Си да види изтление.

11. Ще ми изявиш пътя на живота; Пред Твоето присъствие има пълнота от радост, Отдясно на Тебе-всякога веселие.

(Псалм 16)

Три неща ни посочва певеца. Първо, може би най-важното е, че духът в него се е зарадвал от Божието присъствие. Духът се намира в сърцевината на човешката същност, която най-често бива наречена сърце. Когато духът се радва, той заразява душата. Тя черпи от състоянието на духа своята наслада и разлива радост към тялото, което добива сила и увереност.

Плътта, която е творение от глина носи преходност и променливост. Дъхът, издишан от Бога и вечен като своя Създател изригва в Божествена радост и обновява всичко, до което се докосва. В това виждаме важен принцип, който винаги ще важи - промяната е отвътре навън. *Обратното не работи.*

Понякога си мислим, че е трудно да си християнин и да си радостен. Коства усилия да живееш по Божиите стандарти. Особено е трудно да падне на колене човек и да се покае пред Всемогъщия Създател. Точно този акт на смирение най-много радва Небесния Отец. Но за да помисли човек как да зарадва Бога, трябва да е скъсал със собствения си егоизъм.

Причината за Божествената радост в небесата е свързана със спасението на човешките създания.

Лука 15:7. Казвам ви, че също така ще има *повече радост на небето за един грешник, който се кае, нежели за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние.*

Всяка една душа е ценна за Господа. Той иска всички да се спасят и да дойдат в Неговото присъствие, да опитат от блаженството да Го познават. Отхвърлянето на Божия призив за покаяние е отхвърляне на Христовата жертва.

Имайки предвид, че ние живеем тук и сега, остава въпросът можем ли да преживеем Божествена радост докато сме в телата си. Да, можем, но началото се поставя на колене.

Римляни 14:17. А Божието царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Светия Дух.

Когато приемеш Святия Дух в себе си, ти приемаш и този дар на радост, който Духът носи със Себе Си. Ставаш смел и уверен. Не се интересуваш от това, което виждаш и чуваш, защото надежда изпълва сърцето ти. Ти знаеш Кой е откъм теб и ако знаеш и какво имаш в Негово име, радостта започват да преизобилва в живота ти. И когато осъзнаеш, че безценните богатства на Божията слава са вътре в теб, ти ще станеш щедър да се раздаваш, а не да търсиш за себе си и ще можеш с радост да правиш хората около себе си щастливи. И колкото повече даваш от себе си, толкова повече ще ти остава за даване (Матей 13:12). На всичко отгоре няма да има изтощение и неудовлетвореност, защото Божият Дух е неизчерпаем.

Унилите хора трудно напредват и трудно се справят с проблемите. Виждали ли сте тъжен и унил човек да се бори успешно за своята кауза? Ако не вярва в успеха, ако не изживява предварително радостта от него, ще се провали. Но ако човек е положил вярата си в Бога, той разбира, че има на Кого да се облегне и да призове. И надеждата и усещане за победа в него се разпалват.

Ранните християни са имали много премеждия. Те са били в затвори, хвърляни по арените на лъвовете, бити с тояги, замервани с камъни, убивани, жестоко измъчвани, но те са се надявали тези временни страдания да ги препоръчат на Бога и да им осигурят място в небесния Божий град. Тяхното доверие в Божиите благи намерения е било изпълнено с дръзновение.

34. Защото вие не само състрадавахте с ония, които бяха в окови, но и радостно посрещахте разграбването на имота си, като знаете, че вие си имате по-добър и траен имот.

35. И тъй, не напускайте дръзновението си, за което имате голяма награда.

36. Защото ви е нужно търпение, та, като извършите Божиата воля, да получите обещаното.

37. „Защото още твърде малко време И ще дойде Тоя, Който има да дойде, и не ще се забави.”

(Евреи 10)

Апостол Павел пише за себе си, че пет пъти е пребиван почти до смърт, веднъж са хвърляли по него камъни, бил е в глад, в немощ, в студ, в неспане (2 Коринтяни 11:23-27), но избира да се довери на Божиите думи.

2 Коринтяни 12:9. И Той ми рече: Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва съвършена. И тъй, с преголяма радост по-добре ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила.

Павел се хвалеше с немощите си, защото беше изпълнен не със своята, а с Божиата радост, която може да пренебрегне физическата болка и да живее в измеренията на вечното. И в немощта на телесното му естество се проявяваше силата на Божественото присъствие.

2. Считайте го за голяма радост, братя мои, когато падате в разни изпитни,

3. като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда твърдост.

4. А твърдостта нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък.

(Яков 1)

В думите на апостол Яков има отговор на въпроса - възможно ли е да се радваме, когато тялото изпитва физическа болка? Да! Възможно е. Радостта от Господа може да даде такава сила, че физическото страдание да бледнее пред душевната еуфория. Така и Стефан се възрадва и обърна поглед към небето, в момента, в който камъните летяха към него.

Деяния 7:55. А Стефан, бидейки пълен със Светия Дух, погледна на небето, и видя Божията слава и Исуса стоящ отдясно на Бога.

Тялото е направено за този свят. То е сътворено, за да живее духа на човека в него. Духът на човека и душата му са за вечността. Ако душата знае къде ще отиде, след като напусне физическото си тяло и ако това е по-добро място, тя ще се радва, каквото и да се случва с нейната обвивка.

Неемия 8:10. Да се радвате, в Господа, е вашата сила.

Вярвам, че всеки иска да живее като победител. Не мисля, че християните трябва да потъват в проблеми и грижи, да бъдат в постоянни битки и да се отчайват. Радвайки се в Господа, ние можем да ходим от победа в победа, със смелост и решителност.

Изповед: Господи, благодаря Ти, че понесе моите скърби, моята печал, за да ми дадеш от Твоята радост, с която мога всичко да изтърпя и всичко да превъзмогна. Помогни да преживея това блаженство, в което да правя хората около мен щастливи, като не се скъпя да сея ресурси и време за тях.

15. ДОСТОЙНСТВО

Исус слезе от най-високото място, от центъра на Вселената, от Трона на благодатта, за да бъде унижен до толкова, че за Него да бъде избрана най-позорната смърт сред човеците – разпъването на кръст.

Кръстът беше място за екзекуция на престъпници, разбойници и бунтари. Исус не беше нито едно от изброените. Той го направи доброволно, за да можем да кажем: *Господ плати цена за мен. Аз съм достоен, защото Той стана недостоен вместо мен.* Слава да е на Бога!

**7. Но Господ седи Цар до века, Приготвил е престола Си за съд,
8. И Той ще съди света с правда. Ще отсъди за племената справедливо.**

9. И Господ ще бъде прибежище на угнетените, Прибежище в скръбни времена.

10. И ония, които познават името Ти, ще уповават на Тебе; Защото Ти, Господи, не си оставил ония, които Те търсят.

(Псалм 9)

Това, което Исус стори за нас ни задължава да се обхождаме подобаващо като Негови последователи.

27. Само се обхождайте достойно на Христовото благовестие, тъй щото, било че дойда и ви видя, или че не съм при вас, да чуя за вас, че стоите твърдо в един дух и се подвизавате единодушно за вярата на благовестието,

28. и че в нищо не се плашите от противниците; което е доказателство за тяхната погибел, а на вас за спасение, и то от Бога;

(Филипяни 1)

Бог е Бог на всички и особено на отхвърлените и презрените, на угнетяваните и смачканите, на онеправданите от живота и от хората люде. Бог не презря никого, а протегна прободената Си ръка към всеки от нас, за да ни измъкне от лошите пътища, в които бяхме и да ни подари незаслужената милост на Своето оправдание. Много преди ние да се замислим за стойността на своя живот, Той беше осигурил авторитет и значимост пред началства и власти в поднебесната за всички, които се наричат християни.

19. и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите - сила, която е според действуването на могъщата Негова мощ,

20. с която подействува в Христа, когато Го възкреси от мъртвите и Го тури да седне от дясната Си страна на небесата,

21. далече по-горе от всяко началство и власт, сила и господство, и всяко име, с което се именуват, не само в този свят, но и в бъдещия.

22. И всичко покори под нозете Му, и постави Го да бъде глава над всичко за църквата,

23. която е Негово тяло, изпълнено с пълнотата на Този, Който изпълнява всичко във всички.

(Ефесяни 1)

Ако Бог така ни оцени, че проля кръвта Си заради нас, то ние няма защо да се мислим за нищожни и да се чувстваме потъпкани, подтиснати и незначителни. Исус показва колко високо стоим в Неговите очи и това е прекрасно. Най-висшият оцени нас, сътворените, и плати цената, за да ни осигури значимост.

Когато те унижават и мачкат, спомни си това и ходи в Христовата мяра достойнство. Усмивай се и се старай да бъдеш близо до Исус. Както Той ни счете за достойни не за смърт, а за благословен живот, така и ние трябва да се изправим с благодарност, че сме избрани да бъдем царски деца.

1 Петър 2:9. Вие, обаче, сте избран род, царско свещенство, свет народ, люде, които Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина.

Нека да си спомним част от преживяното от Исус, за да видим в колко много аспекти сме придобили благоволенieto на Неговото любящо приемане и славно въздигане.

Той беше обиждан и презиран от сънародниците си, макар че точно сред тях извърши много чудесни дела.

Йоан 10:33. Юдеите Му отговориха: Не за добро дело искаме да Те убием с камъни, а за богохулство, и защото Ти, бидейки човек, правиш Себе Си Бог.

Неговите сънародници не Го разпознаха. Нарекoха Го богохулец тогава, когато говореше истината и поискаха да Го убият.

Много пъти ще ни презират заради истината на Божието слово. Хората трудно ще приемат това, което им говорим, защото за тях то е глупост (1 Коринтяни 1:20-23), но за нас Божието слово е пълно със смисъл и живот. Ние сме специални, защото разбираме тайните, скрити в Словото за Кръста (Йоан 10:34,35) и имаме отговорност не да се гордеем с това, а да ги разкрием на другите хора.

17. Защото Христос не ме е пратил да кръщавам, но да проповядвам благовестието; не с мъдри думи, да не се лиши Христовия кръст от значението си.

18. Защото словото на кръста е безумие за тях, които погиват; а за нас, които се спасяваме, то е Божия сила.

(1 Коринтяни 1)

Господ беше наречен самозванец. Изговореното беше изява на хорското безумие. Не само, че не разпознаха Бога, но Го и обвиниха за такъв, който си приписва Божията слава.

Йоан 19:21. А юдейските главни свещеници казаха на Пилата: Недей писа: юдейски цар, но - Самозваният юдейски цар.

Ние знаем кой е Исус. Вярваме, че е нашият Бог и Спасител. *И понеже Той не беше един, който да си присвоява титли и господство, а е Този, който раздава титлите, така и ние, заради които Той умря, можем да се похвалим, че Го направи, за да имаме възможността да се приемем в мярата достойнство на Неговата благодат.*

**63. И мъжете, които държаха Исуса, ругаеха Го и Го биеха,
64. и като Го закриваха [удряха Го по лицето и] питаха Го, казвайки: Познай Кой Те удари.
65. И много други хули изговориха против Него.**

(Лука 22)

Господ понесе всякакви незаслужени, грозни обиди. Не мога да намеря по-силна дума от гавра. Това беше гавра с достойнството и личността на Бога. А Господ не потърси правото си на почит и уважение, не започна да се доказва. Той завърши делото на нашето очистване от срама и отхвърлянето до край и осигури простор и свобода за душите ни и за живота ни.

Помислете за миг дали имаше основание за някои от тези унижителни мерзости, извършени спрямо Господа! Та Той изцеряваше и освобождаваше хора от демони. Снабдяваше нуждите им и ги учеше на кротост, благост и почтеност. Той издигна морала до нравствени норми непознати до този момент. На жената, хваната в прелюбодеяние, Исус прости и я изпрати с думите „не те съдя, не съгрешавай вече“ (Йоан 8:10,11). На самарянката при кладенеца разкри Своята мисия (Йоан 4:9,10). На вдовицата подари живота на едничкия ѝ син.

11. А скоро след това, Исус отиде в един град наречен Наин; и с Него вървяха учениците Му и едно голямо множество.

12. И когато се приближи до градската порта, ето, изнасяха мъртвец, едничък син на майка си, която беше и вдовица; и с нея имаше голямо множество от града.

13. И Господ, като я видя, смили се за нея и рече ѝ: Недей плака.

14. Тогава се приближи и се допря до носилото; а носачите се спряха. И рече: Момче, казвам ти, стани.

15. И мъртвият се подигна и седна, и почна да говори. И Исус го даде на майка му.

(Лука 7)

Исус възкреси момчето и така върна живота и достойнството на тази жена. Тя беше обречена на самота и според стандартите на времето си може би щеше да живее от милостиня. Господ не искаше това за нея. Думите „недей плака“ са пълни със съчувствие и доброта, извиращи от сърцето на нашия любящ Бог.

Вероятно, защото показва, че по нов, различен начин трябва да се обхождаме един с друг, затова беше отхвърлено Неговото призвание на Месия. Може би ако Христос беше традиционалист и религиозен водач, щеше да завърши славно земния си път, обкичен в почести, власт и пари. Но светското разбиране за величие е различно от Божието. Помислете върху казаното.

15. А на всеки празник управителят имаше обичай да пуска на народа един от затворниците, когото биха поискали.

16. А тогава имаха един прочут затворник, на име Варава.

17. И тъй, като бяха събрани, Пилат им каза: Кого искате да ви пусна: Варава ли или Исуса, наречен Христос?

18. (Понеже знаеше, че от завист го предаваха.

19. При това, като седеше на съдийския престол, жена му изпрати до него да кажат: Не струвай нищо на Тоя праведник; защото днес много пострадах насъне поради Него).

20. А главните свещеници и старейшините убедиха народа да изпроси Варава, а Исуса да погубят.

21. Управителят в отговор им рече: Кого от двамата искате да ви пусна? А те рекоха: Варава.

22. Пилат им казва: Тогава какво да правя с Исуса, наречен Христос? Те всички казват: Да бъде разпнат.

23. А той каза: Че какво зло е сторил? А те още повече закрещяха, казвайки: Да бъде разпнат.

(Матей 27)

Това е човешката благодарност. Римският владетел се застъпи за Исус, а собственият му народ поиска да бъде разпънат като престъпник. Жалко е да разбереш, че когато си правил добро, в

отплата ти отнемат живота. Страшно изглежда, когато даваш живота си даром, за добра кауза, другите да не го разбират и да искат твоята жестока екзекуция. *Смъртта на Исус беше отплатата, с която хората отговориха на добрите Божи намерения.* Животът на един разбойник и престъпник беше обявен за по-ценен от живота на Месията.

Мястото на Варава беше определено за нас. Ние бяхме престъпници пред лицето на Вселената, защото бяхме нарушили Божиите закони. Ние живеехме в греховете си преди да поканим Бог в живота си. Ние бяхме в беззаконието на своето неверие, което е бунт спрямо Създателя.

За нас това означава едно: Господ пожела да ни покаже как Той ни вижда, колко ценни сме ние в Неговите очи и колко много ни обича, независимо какви сме. Ние заслужавахме този ужасен край, но Христос предпочете да отиде на Кръста на презрението вместо нас, за да осъзнаем, че Той не гледа на нас по начина, по който ни вижда света.

Хората ще ни критикуват, ще си спомнят нашите грешки и ще ни ги натрапват, ще изваждат лошите спомени и ще ги подклаждат. Христос не направи така. И ние трябва да сме благодарни от Неговия избор да понесе нашето унижение, за да ни даде от Своето достойнство. Ние сме оценени! Ние сме почетени и уважени от Великия Създател на Вселената. Алилуя!

Затова ви призовавам: имайте добра оценка за себе си като Христови последователи, обичайте се и се приемете такива, каквито сте, защото сте достойни поради Христос.

Йоан 16:33. Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света имате скръб; но дерзайте Аз победих света.

Христос разчупи мнението на хората, разби статуквото и сега можем да ходим като царски синове и дъщери. Призивът ми е: ако Господ преживя това заради теб и мен, не навеждай глава и не се срамувай от вярата си. Не я крий, не се поддавай на заплахи, унижения и отхвърляне. *Ходи уверен, че си достоен, понеже Божията милост го изработи за теб и цената за твоето беззаконие е платена.*

Изповед: Благодаря Ти, Боже, че прие моето унижение, за да ми дадеш от Твоето достойнство. Аз съм изпълнен с радост, че Ти ме направи достоен. Искам да се наричам Твой ученик и такъв ще бъда.

16. ПРИМЕР ЗА ПОДРАЖАНИЕ

Да се наричаш християнин е не само привилегия, но и задължава. Много пъти сме склонни да правим неща, след което да се срамуваме или да се чудим как да се измъкнем от забърканата каша. Грешим в говорене, в дела, дори и очакванията ни са погрешни. И после съжаляваме.

Има един начин да се справим с погрешните си намерения и действия - като подражаваме на Христос. За целта на първо място трябва да познаваме Божието слово. Не можеш да знаеш кой е добрият пример, който да последваш, ако не познаваш Писанията. В евангелията е описано раждането, служението, смъртта на Господа. Всяка Негова дума, чута от учениците, всяко дело, което Той извърши сред множествата, съдържат съвършения модел на мъдрост и дела.

За да се възползваме от този модел, трябва да го изучим. Не всичко, което Господ преживя ще ни се случи, но ще има много идентични моменти, в които ще трябва да избираме кой път да последваме – широкият, който ще ни осигури добър светски живот или тесния, който е пътя на благодатта. И ако познаваме Словото, ще съобразим решенията си с казаното в Него. Бог няма да направи нищо, което да е различно от написаното.

Само по себе си знанието, което ще получим няма да е достатъчно без водителството на Святия Дух. Спомнете си, че Исус отиде на небето, при Отец и ни изпрати Святия Дух, за да ни упътва във всяка истина.

13. А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви води в цялата истина; защото няма да говори от Себе Си, а каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща.

14. Той Мен ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява.

15. Всичко, което има Отец, е Мое; затова казах, че от Моето ще взема и ще ви известява.

(Йоан 16)

Без Исусовата саможертва няма изливане на Святия Дух. Без Святия Дух, получен лично, няма начин да станеш Христов последовател. И когато говорим за пример за подражание помощта на Святия Дух е безценна. *Мисията на Святия Дух е да прослави Христос и всичко, което чуе от Бога да ни го извести.* За нас остава да развием чувствителност към Неговия глас и в покорство да вършим всичко, което Той иска.

Когато получих Святия Дух, Бог ми даде разбирането, че трябва да следвам примера на Исус. Но аз често прибързвах в говоренето си и после съжалявах, че резултатите са плачевни. Бог реши да ме научи да подхождам в различните ситуации с малко търпение, като вложи в сърцето ми следната лесна формула.

Преди да отговоря каквото и да било или да взема важно решение, аз се научих вътрешно да се обръщам към Исус. За да го направя, наизустих думите „1,2,3, Исусе, кажи ми“. Хората казват три пъти мери, един път режи. Аз се научих да броя до 3 и да чакам на Исус. После оставах за известно време фокусирана върху примера на Христос и си задавах въпроса как би постъпил Той в моята ситуация. И намирах верния отговор.

Сега, години по-късно, за да го направя, дори не е нужно да се усамотявам, а да замълча и да се вглъбя в себе си за минута, две. Насочвам цялото си внимание към Бога и отварям вътрешното си естество, с пълна концентрация на ума и волята си. Почти веднага идва разбирането, какво се очаква да бъде най-доброто решение за ситуацията. Благодарна съм на Бога, че така ме научи как да Го следвам в ежедневието си.

Това не означава непременно само успехи. Много от действията, които съм предприемала са били непопулярни и противни на светското разбиране. Това от своя страна води до несъгласие на околните с моите решения. Но знам, че дори и да има противници в момента, *когато Бог взима решенията вместо нас, това носи възможно най-много трайни ползи и облаги за възможно най-много хора. Когато ние вземаме решенията и правим нещата според своите избори и воля, тогава личната изгода е водещ мотив и ползата е само временна и частична.*

18. Ако светът ви мрази, знайте, че преди вас Мен е намразил.

19. Ако бяхте от света, светът щеше да люби своето; а понеже не сте от света, а Аз ви избрах от света, затова светът ви мрази.

20. Помнете думата, която ви казах: Слугата не е по-горен от господаря си. Ако Мен гониха, и вас ще гонят; ако са опазили Моето слово, ще пазят и вашето.

21. Но всичко това ще ви сторят заради Моето Име, защото не познават Онзи, който Ме е пратил.

22. Ако не бях дошъл и не им бях говорил, не биха имали грях; но сега нямат извинение за греха си.

23. Който мрази Мен, мрази и Моя Отец.

24. Ако не бях извършил между тях делата, които никой друг не е извършил, не биха имали грях; но сега видяха и намразиха и Мен, и Моя Отец.

25. Но това стана, за да се изпълни писаното в закона им слово: „Намразиха Ме без причина.“

(Йоан 15)

Това е трудно за разбиране. Уж Исус е нашия пример за подражание, следваме инструкциите на Святия Дух, а пък хората не ни разбират и не ни приемат. Някои дори мразят Бога и отхвърлят всичко, което е свързано с Него и Библията. Докато пиша тази книга се сдобих с интересна опитност, която искам да ви споделя.

Когато Святия Дух реши да прави нещо, не можеш Го спря! Обади ми се мила сестра по вяра, за да ме чуе и ми зададе на пръв поглед обикновен въпрос: „имам ли отговори на моите молитви?“. Тогава Святия Дух се надигна в мен и започнах да разказвам за нещата, които се случваха в живота ми и да я призовавам да последва Исус в посветено служене.

Святия Дух говореше за църквата, в която сестрата ходеше. Преди време тази църква наброяваше над 300 човека, а сега едва събираше по 30-на на служба, предимно от служителите. Църквата западаше, служенията в нея не вървяха. Бог искаше тази сестра да се вземе в ръце и да не загърбва дарбите и талантите си, а да излезе на полето на благовестието. За жалост, тя се нарани, обвини ме, че съм говорила осъдително и каза, че така ѝ е добре. Тя искаше да ходи в неделя на служба (когато може), да слуша проповедта и да се прибира вкъщи. Според мен ѝ стигаше факта, че Бог отговаря на личните ѝ молитви.

Нужно е да разберем, че ходенето на църква не е достатъчно. Бог иска и да служим на погиващите. Бог ще ни държи отговорни за нещата, които сме можели да направим и сме пропуснали и за дарбите, които ни е дал и сме загърбили (Матей 25:24-30).

Вижте, примерът на Христос не включва само хляба, рибата и изцеление за нас самите. Исус ни дава дарби и Сам Той служеше с тях. Петкратното служение в пълнота се изобрази в нашия Господ. Така че, когато ние следваме Христос трябва да сме наясно, че трябва и да служим. И най-великото служение е да проповядваме царството Божие.

15. И им каза: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на цялото творение.

16. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден.

(Марк 16)

По-късно се молих и виках към Бога за сестрата. Казах на Бога „Знаеш ли колко е добра, направи, моля Те, нещо, за да започне да Ти служи пълноценно. Тя погубва талантите си.“ Но Бог ясно ми каза: „Остави. Това е нейния избор. Може да е добра, но в ада е пълно с добри хора“. „Тогава кой ще се спаси?“- попитах аз. „Този, който върши волята Ми.“- беше отговора.

Споделеното ми дава основание да си мисля, че да сме добри в мисли и дела не ни прави Христови последователи. Не е достатъчно да се молим за семействата си и Бог да изпълнява исканията ни. Въпросът е „Ти какво ще дадеш на Исус?“.

Трябва в нас да има нещо повече, например, стремеж да се покорим на Неговото слово и да Го последваме.

Матей 10:38. и който не вземе кръста си и не върви след Мене, не е достоен за Мене.

Вземането на собствения кръст е посвещение. То не изключва Христос да отговаря на личните ни молитви и да снабдява нуждите ни, но основното е да добием христоподобие и да изявим Спасителя на света. Бог ще се прослави чрез мен и теб, чрез всеки един, който доброволно е принесъл живота си в служба на Него и е загърбил всичко, което е съблазн.

Разказаното не е единичен случай. Хората трудно приемат това, което е божествено, но формулата работи за Божия прослава, не за наша. Този, който е от Божието царство, ще разбере; този, който действа по човешки, ще търси светски модели и решения и ще се задоволи да види личните си нужди снабдени. Не е нужно да се ядосваме на подобни ситуации, защото ако Бог не привлече човека към Себе Си, никой не може да го направи.

Матей 24:12. Но понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее.

28. Но знаем, че всичко съдейства за добро на тия, които любят Бога, които са призвани според Неговото намерение.

29. Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да бъде Той първороден между много братя;

30. а които предопредели, тях и призова; а които призова, тях и оправда, а които оправда, тях и прослави.

(Римляни 8)

Накрая на тази точка искам **да обобщя примера, който Исус ни остави**. Той проповядваше словото за царството **(1)**; изгонваше бесове **(2)**; изцеляваше от нелечими болести **(3)**; снабди нуждите от храна на множествата **(4)**; укротяваше природни стихии **(5)**; обучаваше ученици **(6)**; обичаше и прощаваше **(7)**; установи нови морални ценности **(8)** и за всичко това беше преследван. Примерът Му обаче е съвършен, а изходът беше ужасен за Самия Бог (б.а. когато вися на Кръста). Но ужасният изход означава прекрасно начало за нас и нови възможности пред всеки. Не е достатъчно само да познаваш Бога. Нужно е да се научим от Христовия пример и да Го следваме.

Изповед: Господи, благодаря Ти, че ми остави словото Си и Своя пример за подражание. Вярвам, че всичко добро е от Теб и нека да бъде за Твоя прослава. Научи ме да мисля, говоря и правя това, което е угодно пред Теб, за да се прославиш Ти чрез мен.

17. ИСТИНА

Йоан 14:6. **Исус му казва: Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене.**

Това е самата същност на Христовото учение – никой не може да се доближи до Бога, освен чрез познаване на Сина. Има много пътища и начини, които се проповядват, но всички те са заблудителни учения, за които биваме предупредени от Божието слово.

Матей 24:24. **Защото ще се появят лъжехристи, и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така щото да заблудят, ако е възможно, и избраните.**

Днес сме свидетели колко много лъжеучения се ширят в света. Всяка религия се бори да докаже своята правота. Ислямът се стреми да

докаже, че единствен бог е Аллах, будистите издигат Буда, индуите – Кришна и т.н. Според някои оценки в света съществуват около 5000 религии и всяка с претенции за единствената и истинската.

Общото между всички други религии извън християнството е, че учат хората под заплаха. Тези учения проповядват един Бог на условията, при който ако не направиш това, няма да получиш онова или по-просто казано те проповядват божество, което иска подчинение чрез ултиматуми и насаждане на страх. Някои стигат по-далеч, като проповядват омраза и наказание за всички, които не са съгласни с тяхното учение и фанатично обясняват, че това е единствения начин да се влезе в Рая (напр. радикалния ислям).

Напоследък се заговори за обединение на всички религии. Най-новата измислица е т.н. хрислям, религия, която поставя Пресвятата наша Троица наравно с Аллах. Понеже се усетиха, че разделението и противопоставянето е изчерпано като форма за увеличаване на повече последователи, сега се опитват да обединят всички вярвания в едно. *Дяволът е добър имитатор и ако се вгледате добре в историята на човечеството, ще видите, че всяко добро нещо, постановено от Бога има своя имитация, която не е от Бога.* Под фасадата на миролюбие с всички, днес се отстъпва от Истината, която е Сам Господ Исус Христос.

Да, истината е в Христос и Неговото слово. Христос не предлага религия на страх, а на любов и всеотдаденост. Става реч за такава любов, с която Исус, след като преузна какво Го очаква на земята, успя да пренебрегне болката и унижението на позорната смърт в човешко тяло, за да ни покаже единствения път за спасение с думите „Чадо мое, обичам те!“ И не постави никакви други условия и изисквания, освен да повярваме.

7. Тогава Исус пак каза: Истина, истина ви казвам: Аз съм вратата на овците.

8. Всички, които са идвали преди Мен, са крадци и разбойници; но овците не ги послушаха.

9. Аз съм вратата: ако някой влезе през Мен, ще бъде спасен и ще влиза, и ще излиза, и ще намира паша.

10. Крадецът влиза само за да открадне, да убие и да погуби. Аз дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно.

11. Аз съм добрият пастир; добрият пастир дава живота Си за овците.

(Йоан 10)

Няма друг начин да достигнем до Отец, освен чрез вяра в заместителната смърт на Христос. Това е голямата истина. Исус е истинският пастир, защото даде живота Си за нас. Никой друг бог, на когото се кланят хората, не го е направил. Както казваше един брат във вярата, който сега е при Бога: „Само гробът на нашия Бог е празен!“. И като се замислим, истина е, че само нашия Бог възкръсна (Матей 28:5-7; Марк 16:5-7; Лука 24:1-7; Йоан 20 гл.).

Йоан 3:17. Понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.

Това е другата част на истината. *Исус не дойде, за да плаши хората и да ги затваря в рамките на човешките ограничения, а за да даде изходен път, по който да се върнем към Отец и да имаме достъп за общение с Бога.* Исус дойде с любов, без да иска нищо в отплата, освен доброволно (ако поискаш, не насила) да Му се довериш.

Съвременниците на Исус Го нарекоха лъжец, макар Той да е самата истина, за да ходим ние в тази истината. Исус знаеше Кой е! Знаеше Кой Го е изпратил! Знаеше защо е изпратен! Стоеше в позицията и мястото на власт, която му беше определена. Макар че фарисеите не Му повярваха, това не отмени божествеността Му. Той доказва още в човешко тяло, че е Бог и може всичко.

2. И ето, донесоха при Него един парализик, сложен на постелка; и Исус, като видя вярата им, каза на парализика: Дерзай, синко, прощават ти се греховете.

3. И ето, някои от книжниците си казаха: Този богохулства.

4. А Исус, като видя мислите им, каза: Защо мислите зло в сърцата си?

5. Защото кое е по-лесно? Да кажа: прощават ти се греховете; или да кажа: стани и ходи?

(Марк 2)

48. И рече ѱ: Прощават ти се греховете.

49. И тия, които седяха с Него на трапезата, почнаха да казват помежду си: Кой е тоя, Който и греховете прощава?

50. И рече на жената: Твоята вяра те спаси; иди си с мир.

(Лука 7)

Изцеленията, възкресенията, укротяването на бурята, нахранването на множества, изпращане на бесовете в свинете, са все дела,

невъзможни за обикновения човек. Макар и да се намери някой, който да направи някое от тези чудеса, то в живота на Исус виждаме комплексното им действие. *Божествената сила има тази специфичност да се движи на всички нива на взаимодействие – към отделни хора, към множества, към природни стихии, към растения и животни.*

Религиозните хора се усъмниха в истинността Му, но Исус нямаше нужда от това да бъде одобрен. Той не напусна Своето дръзновение и оперираше в мярата сила, дадена Му от Отец.

Предупредени сме да не очакваме много от хората (Йоан 15:20). Ако знаем кои сме в Христос и стоим в тази си позиция, нещата, които Исус е вършил, Божието слово ни обещава, че и ние ще ги вършим (Йоан 14:10-12).

Хорската истина за това кой е Бог няма значение. Нашата истина в какво сме вярвали преди, също няма значение. Ако познаваме Божието слово, ще знаем цялата истина и ще я отстояваме, а като награда за това, че сме в истината на Христовото учение, Бог обещава:

17. И тези знамения ще придружават повярвалите: в Мое Име демони ще изгонват, нови езици ще говорят,

18. змии ще хващат, а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да им навреди, на болни ще полагат ръце и те ще оздравяват.

19. И така, след като им говори, Господ Исус се възнесе на небето и седна отдясно на Бога.

(Марк 16)

Всеки човек, който не познава Божието слово може да бъде изкушен и излъган. Всеки, който вникне в Йоан 14:6 и осмисли написаното през призмата на Исусовия живот, ще разбере, че само Исус ни подарява цялата правда.

Понеже Божието слово ни предупреждава за фалша и лицемерието на последното време, наша е отговорността да се пазим от заблудителни учения. Всяка религия, която не приема, че Исус е дошъл в плът (човешко тяло), е грешна. От учения, че Исус е просто човек с пророческа и учителска дарба, човек трябва да бяга. Тези, които приемат Исус, но не приемат Христос, също не са приели цялата истината. Не можеш да разделиш Исус Назарянина от Исус Христос Помазаника. Истината е една и тя е, че Исус Христос е Бог, Месията, Помазаникът и дойде в плът заради нас.

1. Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете дали са от Бога; защото много лъжепророци излязоха по света.

2. По това познавайте Божия Дух: всеки дух, който изповяда, че Исус Христос дойде в плът, е от Бога;

3. а никой дух, който не изповядва Спасителя {Гръцки: Исуса.}, не е от Бога; и това е духът на Антихриста, за когото сте чули, че иде, и сега е вече в света.

(1 Йоан 4)

Обща особеност на култовете е лъжеучението за личността, природата и делото на Исус Христос. Казват, че Исус е сътворен или че е пророк, учител. Никога не казват, че Той е Вечен и е Бог. Не приемат, че Той не е сътворен, а е Самото начало. Отхвърлят силата на кръста и че саможертвата Му ни изкупва от всички грехове. По-скоро култовете пропагандират спасение чрез дела, т.е. всеки сам трябва да завърши делото на спасението си и така обезсмислят Христовия дар.

Това е ключово твърдение, по което можем да познаем кое учение е сектантско или култово. Отхвърлянето на божествеността на Христос и Неговото възкресение е отхвърляне на живия Бог.

Изповед: Исусе, благодаря Ти, че ми откриваш истината. Знам, че Ти си Божия Син, Който дойде в плът, вися на кръст, умря, заради моите грехове и на третия ден възкръсна. Благодаря Ти, че Си Пътят, Истината и Животът. Само Ти си вратата към Отец и път за моето спасение.

18. ПОБЕДОНОСНОСТ

Исая 53:3. Той бе презрян и отхвърлен от човеците. Човек на скърби и навикнал на печал; И, както човек, от когото отвърщат хората лице, презрян бе, и за нищо Го не счетохме.

Пророк Исая разбра по откровение какво ще бъде отношението на неговия народ към Месията. Историята потвърди този факт и еврейското общество се отвърна, т.е. не само не прие, но и отхвърли своя Месия. Всички те Го счетоха за поразен от Бога и презрян от човеците.

В синонимния речник на българския език думата поразен има следните значения: сразен, смазан, разбит, победен, убит. Религиозните хора мислеха за Исус точно това, което изразяват тези

думи и това говореха за Него. В резултат на подобни разсъждения и мисли те изразяваха своята арогантност.

47. Някои от стоящите там, като чуха, думаха: Той вика Илия.

48. И веднага един от тях се завтече, взе гъба, натопи я в оцет, и като я надяна на тръст, даде Му да пие.

49. А другите казваха: Остави! да видим дали ще дойде Илия да Го избави.

(Матей 27)

Малко преди това да се случи, в 26 глава на евангелието на Матей четем друг стих.

53. Или мислиш, че не мога да се примоля на Отца Си, и Той би Ми изпратил още сега повече от дванадесет легиона ангели?

54. Но как биха се сбъднали писанията, че това трябва така да бъде?

(Матей 26)

Исус държеше изхода на Своята ситуация в Свои ръце и Сам определи Съдбата Си. Защо трябваше това да се случи и нашия Господ да приеме позорната смърт? Той го каза - за да се сбъдне написаното за Него. Защото само идеалната жертва, пренесена веднъж завинаги, щеше да донесе освобождение на човечеството.

Кръстът беше мястото на сблъсъка между двата враждуващи фронта. Всяка капка кръв, пролята на Голгота, унищожаваше от силата и величието на Сатана. Всяка капка кръв, стичаща се по дървото, отнемаше от властта и позициите на сатанинското царство. Когато и последната капка падна на земята и човешкото тяло на Бога се сви в предсмъртна конвулсия, тогава предадената от Адам власт премина отново в Божиите ръце.

Йоан 19:30. А Исус като прие оцета рече: Свърши се, и наведе глава, и предаде дух.

Тази победа Исус ни подари. Свърши се със силата и надмощието, които Сатана упражняваше хилядолетия върху човечеството (Матей 28:18). Свърши се с подтисничеството, невъзможностите и злото в живота на хората. Вече над всяко човешко същество, което дръзне да повярва в Христос, има късче отворено небе, от където се излива благодатната Божия милост.

И не само това. Исус сподели победата със Своите последователи. Той я споделяше, докато беше още на земята (Матей 10:7-8) и утвърди решението Си след Своето възнесение.

10. Най-после, заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество.

11. Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола.

12. Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места.

13. Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден, и като надвиете на всичко, да устоите.

(Ефесяни 6)

Имаме Божията сила на наша страна, за да можем да надвием над всяка тъмна и зла сила. На нас не ни се налага да влизаме в пряка битка със Сатана и неговата армия. Ако ни се налагаше да го правим, отдавна щяхме да сме унищожени и заличени от живота. Библията разказва, че Сатана беше помазан за херувим, с голяма сила, дадена му от Бога и не трябва да забравяме, че като духовно същество с висок ранг имаше и голяма власт над земята и нейните жители (Исая 14:12,16,17). Той можеше да сваля царства, да разорява и съсипва народи (Даниил 10:13, 20), а какво остава за един отделен човек. Как би могъл сам човек да му се възпротиви и да не пострада?!

Ние даром получаваме всички облаги, които пролятата Христова кръв ни носи – и отвореното небе, и силата да воюваме с Божието слово и победа в Христовото име.

Матей 18:18. Истина ви казвам: Каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небесата.

Йоан 14:13. И каквото и да поискате в Мое име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина.

Две са условията: да стоим във вяра и да приемем силата на Святия Дух, която също даром получаваме.

Деяния 1:8. Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.

Днес имаме тази сила. С времето тя не се е изчерпала и не е намаляла, според както някои говорят. На много места Божията сила продължава да се проявява в знамения и чудеса. Свидетели сме на мощни съживления през вековете. Най-мощните евангелизации се случиха през последните два века. Велики мъже и жени на вяра се молят, а Бог чува молитвите им и се намесва по свръхестествен начин.

Ние не влизаме в пряка битка със силите на нечестията, не плащаме цената със собствени усилия и не водим със собствени средства битки срещу дявола. Ние се молим, прокламираме с вяра Божието слово, а Бог преобръща по свръхестествен начин ситуации. Ние полагаме ръце и болни се изцеляват. Заповядаме на демони в Исусовото име и те напускат. Прокламираме Христовата победа и я извяваме, а отговорите на молитвите ни слизат от небето като дар от Бога.

Римляни 8:37. И във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил.

Но как да сме сигурни, че имаме тази победоносност в себе си, когато стане дума за собствените ни изкушения? Трудно е да се бори човек с изкушенията и да им надделява. Много хора не могат да се справят, въпреки че са повярвали в Христос. Други свидетелстват, че са имали възможността да им полагат ръце гостуващи проповедници и евангелизатори, но пак са си останали непроменени. Причината това да се случи е ако човек очаква да получи от човека, а не от Бога.

В Матей 4 глава се описват изкушенията, в които беше изпитан Господ. Да си припомним в какъв период се случи това. Исус не беше ял 40 дена и беше сам в пустинята. Физически тялото Му беше изнемошало, а наоколо беше пустош и зверове. Дали е спал спокойно, дали е имал къде да се скрие от слънцето? Дали е имал къде да подслони през нощта тялото си, за да не стане апетитна хапка за дивите зверове? А имал ли е с какво да се покрие, когато нощем температурата в пустинята падне до 0 градуса?

Ние четем набързо стиховете, но малко се поставяме в ситуациите и малко ги осмисляме. Ако искаме да разберем какво е изпитал нашия Бог, можем поне да се опитваме да си представим, че самите ние попадаме в аналогична ситуация и тогава ще си дадем сметка за трудностите на преживяното. Ние гледаме на Исус в повечето случаи

само като на Бог. Лесно е да си кажем: „Ами Той е Бог, може всичко: може да яде, може да не яде; може да се справи със студа и заплахите.“ Нашият Бог, обаче, беше в човешко тяло, като всички нас. И това тяло огладнява, ожаднява, усеща топлина, студ, болка. И на човек, който не е ял 40 дена, който е страдал в негодите на пустинята, беше предложена храна.

3. И тъй изкушителят дойде и Му рече: Ако си Божий Син заповядай тия камъни да станат хлябове.

4. А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“

(Матей 4)

Исус имаше тази сила да си сътвори храна. Той Го показва по-късно, когато нахрани хилядните множества с няколко рибки и когато опече риба на брега и покани учениците си да ядат с Него. Толкова лесно щеше да бъде да направи храна за Себе Си и в този момент. Но Господ не се поколеба, а отблъсна изкушението и търпеливо изчака края на изпитанието.

Ако Исус можеше да бъде толкова твърд и последователен в решението си да извърви този труден път в човешкото си тяло, ние също можем да се справяме с изкушения. Духът на Исус живее в нас и не чрез нашата сила и мощ, а чрез духа на Христос имаме тази способност да сме повече от победители над собствените си похоти и страсти.

Никой не ни е обещал, че всичко винаги и навсякъде ще е наред. *Да си победител е точно това: силата ти да се проявява в дни на изпитания и да умееш да оставаш в твърдост и постоянство, когато трябва да се вземат непопулярни решения и да се пребориш със себе си.*

Казва се в Лука 4:14, че Исус се върна в Галилея със силата на Духа. Той отиде в пустинята заведен от Духа, но изпълнен със собствената си сила, а се върна от пустинята със силата на Святия Дух.

Изводът е, че Бог, когато беше в човешко тяло, в изключително труден момент пребори изкушенията не чрез силата на Духа, а чрез силата на човешкия дух. Ако това е възможно, то значи и за хората е възможно да се справят със собствените си пристрастявания, като използват своята воля. А несравнимо по-лесно може да бъде за човека, ако остави и Святия Дух да му помага.

Виждаме в евангелията как е описана силата на Духа: нямаше болест, която да не можеше да бъде изцерена; нямаше демон, който да се противи и да надделее; нито власт, която да спре разпространението на благата вест.

Ето няколко аспекта на силата, дадена ни в Христовото име: сила за победа в духовни битки (1); сила да устоим над собствените си изкушения (2); сила да надделяваме над всяко предизвикателство в този свят, над всеки проблем (3).

Едно от последните наставления на Христос беше: **В света имате скръб; но дерзайте Аз победих света.** (Йоан 16:33).

Исус спечели победата, заради която дойде на този свят като човек. Изпрати ни Духа Си и ни осинови, и даром ни дава силата да живеем като победители. И това не е защото сме много добри, а поради Божията любов.

Изводът, който можем да си направим е, че и ние имаме голяма сила, но когато сме с Бога, Този, който владее над всичко работи за нас и ни подкрепя, а силата ни се удвоява.

Изповед: Исусе, благодаря Ти, че прие поражение за Себе си, за да ми дадеш победа над цялата сила на врага. Благодаря Ти, че имам победа в Твое име над всяко изкушение, предизвикателство и проблем в моя живот. Аз съм повече от победител, защото приемам, прокламирам и живея в Твоята победа над света и над всичко, що е плътско.

19. СВОБОДА

Нека отново да си припомним в няколко изречения историята, описана в първите глави на книгата Битие. Бог създаде Едемската градина. В нея имаше много дървета, хубави наглед и приятни за храна. В градината пасяха всякакви живи същества и живееха в мир, и всички те се хранеха с трева (Битие 1:30). Водите бяха пълни с риба. Птиците се носеха във въздуха. От земята се вдигаше пара и въздухът беше наситен с роса. Човекът и жена му се разхождаха из градината и се наслаждаваха на всичко, което ги заобикаляше. Вечер, когато ветрецът лекичко повяваше, Бог слизаше при хората и общуваше с тях.

Описаното напомня идилия. Всичко е красиво. Има храна, топлина, спокойствие. Човек не зависи от обстоятелства. Не познава страха, болестите, смъртта. Обграден е с Божията съвършена защита и снабдяване. Адам и жена му имаха живот, за който можем само да си мечтаем. Не познавам друг подобен текст, в който благоденствието да е описано в съвършената си пълнота. Хората просто трябваше да му се

наслаждават, защото не бяха обременени с никакви грижи. Всичко, което им трябваше, за да бъдат щастливи беше налично. И най-важното - Бог беше непрекъснато с тях.

В хармонията на един живот на свобода, подреденост и сигурност едно единствено нещо беше поставено като условие пред първите хора, с което те да се съобразят. То беше рамката на тяхната свобода и Адам и Ева точно него избраха да нарушат. В мига, в който нарушиха Божиите думи, свободата и хармонията в живота им изчезнаха. Те пристъпиха в царството на сатана. Благоденствието се стопи и след това започнаха скърбите и грижите. Човекът беше изгонен от Едемската градина и животът му се преобърна. Първите хора си тръгнаха заедно с проклятието, което отключиха със своето непокорство и свободата с Бог беше заменена с робството на сатана.

Когато разказвам отново тази история, ще има хора, които ще си помислят „ами Адам трябваше да се грижи за градината, за животните, той имаше отговорности и там...“. Да, така е. Но аз говоря за свобода, а не за слободия, мързел и разпуснатост.

Свободата не изключва отговорностите, а слободията води до беззаконие, безнравственост и деградация. *Адам имаше отговорности, но те бяха в един съвършен свят и във време на изключителна подреденост и изобилие, и изглежда това е най-точното описание на съдържанието на думата свобода.*

Безусловна свобода няма никъде. Въпросът е до колко си готов да платиш за нея. Цената за свободата на първите хора се измерваше с ненарушаване на едно ограничение и правото над хиляди добри неща. Свобода в царството на сатана няма. Както казва един брат във вярата: „сатана ще ти обещае много, ще ти даде малко и накрая ще ти вземе всичко“. Мисля, че това е добро описание на съдържанието на думата робство.

Когато Бог създаде човека, Той му постави свободна воля, за да се самоопредели и сам да реши кой път да поеме. Даде му и разум, за да преценява кое е добро и кое - зло. Днес пред всеки от нас стои дилема: свобода с Бога или робство на греха; избор на доброто или избор на злото - всеки трябва да прецени. Ако човек приеме да се върне в Божиата свобода му е нужна само вяра. Тя единственото условие, което ще ни доближи до Бог.

Евреи 11:6. А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнагражда тия, които го търсят.

На фона на всичко, което човек може да има в Христос, вярата е най-малкото, което човек може да отдаде на Бога, но за повече хора се оказва, че е най-трудното за даване.

Адам и Ева избраха този вид свобода, който ги изведе извън комфорта на Божието присъствие и защита. Те трябваше сами да си изкарват прехраната, а земята щеше да им ражда тръни и бодили. Жената щеше да добие деца с много болки. Сатана пое господство над хората, защото те доброволно му предадоха властта, която Бог им беше отредил. И когато четем по-нататък Библията, разбираме, че злото по света се умножи във всичките му форми: вътрешно в човека и външно - в обстоятелства и начин на живот. И вместо да бъде свобода и развитие, човешкото битие тръгна в упадък и разруха, с много скърби и несгоди.

Вселената е устроена така, че всичко да бъде във властта на нейния Създател. Извън това правило, засега, е сатана, но властта му не е пълна. Бог държи и неговата съдба в ръцете Си. Сатана наруши този закон да се покорява на своя Създател, но за него е приготвено огнено езеро, където ще бъде хвърлен (Откр. 20:10).

За човек винаги е имало само тези два избора: дали да живее с Бога или да слугува на дявола. Няма пребиваване на земята извън тези две възможности. Въпросът сега е, кое би избрал съвременния човек. Дали вяра с покорство пред Божието Слово или неверие и скръб в света. Много хора са направили лошия избор, затъват в пороци, престъпления, плащат със здравето или живота си и което е по-страшно, нямат сили да се измъкнат.

22. Защото, който е бил призван в Господа като роб, е свободен човек на Господа; така и който е бил призван като свободен човек, е роб на Христа.

(1 Коринтяни 7)

Да си роб на Христос не е страшно, особено ако познаваш Писанията. Те разкриват няколко аспекта на свободата ни с Бога.

1 аспект. *Да имаш сила и власт над изкушенията в този свят. Това е част от вътрешната свобода.*

9. А които ламтят за обогатяване, падат в изкушение, в примка и в много глупави и вредни страсти, които потопяват човеците в разорение и погибел.

10. Защото сребролюбието е корен на всякакви злини, към което като се стремяха някои, те се отстраниха от вярата, и пронизаха себе си с много скърби.

(1 Тимотей 6)

В основата на изкушенията е сребролюбието. Най-дълбоките драми се разиграват заради пари, имоти и притежания. Всеки иска да има и да има повече. Колкото повече има, по-недостатъчно му се струва. От това следват много кавги, раздели, убийства, войни - неща, които сатана успешно настанява между хората. Днес отново сме свидетели на опити да се господства над общества и държави с цел обогатяване на по-силния и преразпределение на световни богатства.

Евреи 13:5. **Не се впримчвайте в сребролюбието; задоволявайте се с това, що имате, защото сам Бог е рекъл: „Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя.**

Сигурността в Бога и в Неговата грижа за нас може да се опита чрез доверие в словото Му. Ако хората повярват, ще бъдат възнаградени. Доверието в Бога предпазва от силата на сребролюбието, пожелаването, нечестията и всеки вид пристрастяване, които биха направили човека роб на собствената му страст и в последствие роб на сатана.

17. Благодарение, обаче, Богу, че като бяхте слуги на греха, вие се покорихте от сърце на оня образец на вероучението, в който бяхте обучени,

18. и освободени от греха, станяхте слуги на правдата.

(Римляни 6)

Да се довериш на Бога не те оставя без отговорности. Когато служиш на Бога, ставаш слуга на правдата. Когато съм говорила на хора за свободата, която могат да имат в Исус, много често съм се сблъсквала с въпроса „и това ли искаш да ми отнемеш (б.а. собствените желания), че то какво ми остава?“. Хората, на които обяснявам какво е да си свободен, се държат за страстите си, като че ли от това зависи тяхното щастие. Когато им кажеш за християнство, те започват да спорят, че да си пийнат, да пушат, да се загледат по някоя жена (мъж), да отидат на бинго или казино е част от свободата им.

Да, това е част от свободния избор, но не е част от свобода. Те не разбират, че са роби на желаното от плътта и не разполагат нито с

времето си, което посвещават на тези неща; нито с парите си, които харчат за тях; нито с ума си, който е обсебен от мисли за съсипващи ги пожелания и понякога дори не могат да мислят за личните си нужди, нито да се грижат за семействата си и своите близки. И им е трудно да приемат, че да не робуваш на греха те прави свободен човек, че вътрешната независимост от пороци е част от истинската свобода.

2 аспект. *Свобода е да имаш някой на своя страна, който ще те защити, каквото и да се случи. Това е личностният аспект на свободата.*

Това дава простор за развитие на творческия потенциал на човека. Да си спокоен и защитен ти дава възможност да насочиш усилията си в освобождаване на дарби, способности, таланти. Когато си в Божиата защита означава, че твоята сигурност идва от най-върховната инстанция във Вселената, от Твореца. Това дава стабилност, вместо постоянна смяна на правилата.

Едно от имената на нашия Бог е, че е Верен. При Него правилата няма да се променят, така както няма да се смени Неговото господство. Той е Вечен и постановеното от Него е с вечна стойност. Вижте Словото Му. То е устояло през хилядолетия и днес е живо и действа. Бог не е изменил на принципите Си и не е пренаписал Библията (б.а. но някои хора се опитват да го правят). Писанията са такива, каквито са от векове.

1. (По слав. 90). Който живее под покрива на Всевишния, Той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия.

2. Ще казвам за Господа: Той е прибежище мое и крепост моя, Бог мой, на Когото уповавам.

3. Защото Той ще те избавя от примката на ловеца И от гибелен мор.

4. С перата Си ще те покрива; И под крилата Му ще прибягнеш; Неговата вяност е щит и закрила.

5. Няма да се боиш от нощен страх, От стрелата, която лети денем,

6. От мор, който ходи в тъмнина, От погибел, която опустошава wśród пладне.

7. Хиляда души ще падат от страната ти, И десет хиляди до десницата ти, Но до тебе няма да се приближи.

8. Само с очите си ще гледаш, И ще видиш възмездието на нечестивите

9. Понеже ти си казал: Господ е прибежище мое, И си направил Всевишния обиталището си,

10. Затова няма да те сполети никакво зло, Нито ще се приближи язва до шатъра ти.

11. Защото ще заповяда на ангелите Си за тебе Да те пазят във всичките ти пътища.

(Псалм 91)

Бог ще направи обещаното за всеки един от нас, който позволи на Бог да го обича. Бог няма да промени думата Си. Записаното Му Слово е утвърдено. Ще те пази и ще те защитава, каквото и да се случи.

А следващите стихове показват какво ще направи сатана за всеки, който го пусне в живота си.

7. Тогава Исус пак каза: Истина, истина ви казвам: Аз съм вратата на овцете.

8. Всички, които са идвали преди Мен, са крадци и разбойници; но овцете не ги послушаха.

9. Аз съм вратата: ако някой влезе през Мен, ще бъде спасен и ще влиза, и ще излиза, и ще намира паша.

10. Крадецът влиза само за да открадне, да убие и да погуби. Аз дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно.

(Йоан 10)

Сатана ще ти открадне богатството, ще ти вземе силите и накрая ще те погуби. Това е стремежът на неговото съществуване и след като не е успял да седне на Трона на Отец, целта му е да унищожи всичко, което Отец е създал. Това включва и хората. Нека не си мислим, че като склучи някой сделка със сатана, ще бъде обект на лоялност в тази сделка. Временно ще му бъде дадена възможност да е добре, но след това ще бъде унищожен и захвърлен, а каквото е имал, ще бъде разграбено.

Прокламирането на идеи за свобода и безгрижен живот извън Божието присъствие е всъщност реклама за Ада. Той ще бъде напълнен с хора, повярвали в подобни обещания. За нас е по-добре да имаме билет за Небето при Бог, Който ни обича.

3 аспект. *Исус ни изкупи от проклятието на робството. Това е социалния аспект на нашата свобода.*

1 Коринтяни 7:23. С цена сте били купени; не ставайте роби на човеци.

За Исус не се намери откуп, за да стане откуп за нас и да не ставаме роби на хората. Макар че апостолът успокоява хората да не се притесняват в каква позиция са призовани (на свободни или на роби), ние не трябва да забравяме историческото време на написване на тези думи. Това беше времето на робството и ако Павел беше призовал всички да се освободят от робството, това би противоречало на цялата идея на християнството, която в основата си е за мир. Представете ли си, колко революционно би звучало, да се призоват хората да се борят за политическа и социална свобода? Затова и апостол Павел загатва каква е добрата Божия воля, но не я налага.

1 Коринтяни 7: 21. В положение на роб ли си бил призован? да те не е грижа, (но ако можеш и свободен да станеш, по-добре използвай случая)."

Днес можем спокойно да заявим, че не е по Божията воля да има робство от човека над човека. Всички заслужаваме като Божии деца да живеем свободно, защото всички сме равнопоставени пред своя Създател.

1. И тъй, увещавам, преди всичко, да отправяте молби, молитви, прошения, благодарения за всичките човеци,

2. за царе и за всички, които са високопоставени, за да поминем тих и спокоен живот в пълно благочестие и сериозност.

3. Това е добро и благоприятно пред Бога, нашия Спасител,

4. Който иска да се спасят всичките човеци и да достигнат до познание на истината.

(1 Тимотей 2)

Благодаря на Бога, че живеем в демократична държава, където спокойно можем да изповядаме своята вяра и да не робуваме на човеци. Призовавам всички да се молим за управници, началства и власти, за доброто на България и нека това, което Библията нарича нормалност да се утвърди като ценност в съвремието ни.

4 аспект. *Да си свободен означава да направиш самостоятелен избор, кой път да избереш. Това е даване на право да начертаеш сам съдбата си – свобода за волята.*

От Сътворението до днес Бог зачита избора на свободната човешка воля. Даже можем да се съгласим, че Сам Бог ни създаде такива: да можем сами да вземаме решения и да правим избори. Той не ни създаде марионетки, нито роботи. Адам и Ева съгрешиха, защото имаха това право сами да решат кой път да следват. Жалкото е, че те избраха грешната посока.

Всеки човек, като мислещо същество има правото да се самоопредели. И това е най-важният личностен избор. Защо е така? Защото след този избор, човек вече не е свой си. Той се самоопределя на кой Господар ще служи. В живота на земята няма неутрална позиция и неутрален избор. Има само две възможности и аз се моля да изберем правилната.

Като казвам, че човек взима това решение самостоятелно, имам предвид, че решението е лично, но не означава, че не може да бъде повлияно. Преди всеки човешки избор има духовни сили, които ще предлагат своите рекламни материали. Ще има и земни институции, които ще налагат определени критерии за избор на вероизповедание. Хората около нас също ще ни атакуват с мненията си. А кое ще приеме за истина, зависи от човека. Защото му е дадем ум, с който да размишлява и воля, която да упражни за живота си.

Изповед: Господи, благодаря Ти, че ми даваш пълна свобода. Избирам да се съобразявам с Твоята воля и да служа на Теб. Избирам да живея свободен в Христос Исус, независим от страстите на плътта и силата на собствените си пожелания. Вярвам, че с Твоя помощ ще разгърна целия си потенциал.

20. ПРОСЛАВЯНЕ

Христос ни измъкна от нашата нищожност, за да ни сложи да седнем с Него в небесни места. Когато бяхме в греховете си, подтиснати и мацкани от силите на нечестията, Синът ни показа Своята сила и величие и ни отвори път, по който да бъдем приведени в Неговото вечно Царство.

От древността хората са търсили Божиата слава, размишлявали са, тълкували са какво представлява. И бегло са се докосвали до нея,

гледайки на Творението. Така мисля, защото ако знаеха, не биха служили на животни, природни явления, подобия на същества, които са сътворени от Божията ръка. Древните народи разбираха силата и мощта на Бога и живеяха в страх от Него, но не разбираха същността на славата Му.

Моисей извърши много чудеса, за които Бог му даде сили, но и той търсеше отговор на същия въпрос.

18. Тогава рече Моисей: Покажи ми, моля, славата Си.

19. А Господ му каза: Аз ще сторя да мине пред тебе всичката Моя благост, и ще проглася пред тебе Името Иеова; и ще покажа милост към когото ще покажа, и ще пожаля когото ще пожаля.

20. Рече още: Не можеш видя лицето Ми; защото човек не може да Ме види и да остане жив.

21. Рече още Господ: Ето място при Мене; ти ще застанеш на канарата;

22. и когато минава славата Ми, ще те поставя в една пукнатина на канарата, и ще те прикрия с ръката Си догде премина;

23. после ще дигна ръката Си, и ще Ме видиш изотдире; но Лицето Ми няма да се видиш.

(Изход 33)

Моисей поиска да види Божията слава, а Бог насочи вниманието му в по-различна посока. Бог му говореше за Своята милост и благост. Тези две думи от цитираните стихове обясняват Божието виждане за слава. Те може би не изчерпват цялата нейна същност, но ни дават представа как Бог иска ние да разбираме понятието.

Думата благост в българския тълковен речник означава добрини, благини. Това са дела, целещи доброто за човека и мотивирани от благоразположение и добронамереност. Думата милост означава човеколюбиво, благосклонно отношение. Самата Божия същност пък е любов (1 Йоан 4:16). *Събрани в едно тези обяснения изясняват славата Божия като съвкупност от добрини, следствие от човеколюбивото отношение и благоразположението на Бог. Казано по-просто, това, което Бог иска да виждаме като мерило за Неговата слава са делата Му, произтичащи от любовта Му към хората и желанието да им прави добро.*

Очите на Господа внимателно наблюдават за хора, чрез които Бог да се изяви. Той видя вярата в сърцето на Аврам и направи завет с него и потомството му. После извърши чудеса в живота на Йосиф, Самуил, Моисей и много други библейски личности. В историята на еврейския народ виждаме Божията слава да се проявява непрекъснато, но тя

достигна своя апогей в Новия завет. Бог изпрати Своя Единороден Син, за да покаже Своята милост, благодетелство и любов вече не само към Израел, а към всички народи. Кръстът се оказа най-големият подарък за човечеството, защото се превърна в място на прославяне.

За да оценим неговото значение и неговата стойност за вечността трябва да осмислим случилото се. На Голгота имаше издигнати три кръста. На тях трябваше да бъдат разпънати хора, нарушили законите на империята (Матей 27:38). Средният кръст беше определен за Варава, описан като убиец и разбойник, а свещениците подбудиха народа да поиска свободата му и вместо него да бъде разпънат Исус (Марк 15:6-15).

13. Тогава Пилат свика главните свещеници, началници и народа, и рече им:

14. Доведохте ми Тоя човек като един, който развращава люде; но, ето, аз Го разпитах пред вас, и не намерих в Тоя човек никаква вина относно онова, за което Го обвинявате.

15. Нито пък Ирод намерил; защото Го е изпратил обратно до нас; и ето, Той не е сторил нищо, което заслужава смъртно наказание.

(Лука 23)

Виждаме Този, Който сътвори всичко видимо и невидимо, създаде и нас хората, и владеещ над всяко началство и власт, доброволно да отива на кръстна смърт. Нашият Цар, чрез Когото идва нашето спасение и опрощение, допусна да бъде заплюван в лицето, да Му се подиграват публично, вместо корона на главата Му да сложат трънен венец. И охулването, и поругаването не спират до тук. Съблякоха Го съвършено гол и Го оставиха на показ на множествата. Но дори и това им се стори малко, та когато вече беше разпънат, поискаха от Пилат да промени надписа над главата Му и да напише „самозваният юдейски цар“ (Йоан 19:21).

16. И войниците Го заведоха вътре в двора, тоест, в преторията, и свикаха цялата дружина.

17. И облякоха Му морави мантия, сплетоха и венец от тръни и го положиха на главата Му.

18. И почнаха да Го поздравяват със: Здравей, Царю Юдейски!

19. И удряха Го по главата с тръст, заплюваха Го, и коленичейки кланяха Му се.

(Марк 15)

Господ прие върху Себе Си всичкото това унижение, като положи на Кръста Своята сила, за да приведе мнозина човешки същества чрез възкресението Си в славата Си.

Започнахме с това как Бог гледа на славата. Моисей поиска да види Божията слава, а Господ му говори да си насочи вниманието към милостта и благодтта Господна. Точно тези две характеристики на Божията същност станаха причина за спасителния план, приведен в действие от Единородния Божий син. *Бог може да наказва, може с дъха Си да унищожи всичко, което е създал, но Той предпочете да сподели славата Си с Творението Си и затова Му даде изкуплението. И на това следва да гледаме като на изключителна привилегия.*

Много хора се стремят към слава и блясък тук и сега. Светското разбиране за слава се различава коренно от библийското. Хората разбират славата като кариерно развитие, медийни изяви, популярност на екрана или в социалните мрежи, завоюване на политически върхове или да изпъкнат като водачи на групи хора. Подобна мотивация поставя почитта към позицията пред почитта към Бога. Хората търсят земното си прославяне, което да задоволи егоистичните им желания. Те не държат на Божието мнение, а на собственото си извисяване. Тяхната показност и популярност толкова ги заслепява, че мерят успехите си с постижения на гордост и тщеславие.

21. Защото, като познаха Бога, не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха; но извратиха се чрез своите мъдрувания, и несмисленото им сърце се помрачи.

22. Като се представяха за мъдри, те глупееха.

(Римляни 1)

Човешките страсти чертаят път на слава, който е мерзост пред Бога. Нямаше нито един апостол или изявен Божий служител, който да беше успешен според светските разбирания. Те претърпяваха лишения, глад, отхвърляне, бичуване и много несгоди, от които светът бяга.

19. защото това е благоугодно, ако някой от съзнанието за Бога претърпява оскърбления, като страда несправедливо.

20. Защото, каква похвала, ако понасяте търпеливо, когато ви бият за престъпленията ви? Но когато вършите добро и страдате, ако понасяте търпеливо, това е угодно пред Бога.

21. Защото и на това сте призвани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки;

(1 Петрово 2)

Божие прославяне тук на земята е свързано със себераздаване и отказ от всякакви лични претенции. *Това, което казахме в началото – Божията слава е в добрини и милост към всеки един човек и Бог се стреми да покаже Своята слава на хората чрез мен и теб, чрез делата, които Той ни води да направим.* Ти може да си беден, да си гонен, да си страдалец заради Христос и хората да ти се чудят и да не приемат начина ти на живот, но не всичко, което се вижда добро в очите на хората, е приемливо пред Царя.

26. Но между вас няма да бъде така; а който иска да стане велик между вас, ще ви бъде служител;

27. и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга.

(Матей 20)

Правилният избор е не ние да се прославим на земята, а Бог да се прослави чрез нас. Нашата утеха и награда са за небето. Тук на земята ние прославяме Бог като вършим делата Му, а Той се удовлетва да сме плодоносни за Неговото царство.

Йоан 15:8. В това се прославя Отец Ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете Мои ученици.

Лука 3:11. А той в отговор им рече: Който има две ризи, нека даде на този, който няма; и който има храна, нека прави същото.

Има голяма радост в това да даваш и да правиш хората щастливи, но не по начина, по който светът го иска, а по Божия начин. За да се случи е необходимо да изчистим фокуса, да се отърсим от заблуди и да се съсредоточим върху Писанията.

Да сме помощници на Бога сега е възможност да преживеем част от Божията слава в настоящето. Истинската, вечната слава ще дойде в славното възкресение на нашите тленни тела, когато ще бъдем подобни на ангелите и пребъдващи в присъствието на Царя.

3. Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който според голямата Си милост ни възроди за жива надежда чрез възкресението на Исуса Христа от мъртвите,

4. за наследство нетленно, неоскверняемо, и което не повяхва, запазено на небесата за вас,

5. които с Божията сила сте вардени чрез вяра за спасение, готово да се открие в последно време.

(1 Петър 1)

51. Ето, една тайна ви казвам: Не всички ще починем, но всички ще се изменим,

52. в една минута, в миг на око, при последната тръба; защото тя ще затръби, и мъртвите ще възкръснат нетленни, и ние ще се изменим.

53. Защото това тленното трябва да се облече в нетление, и това смъртното да се облече в безсмъртие.

(1 Коринтяни 15)

И така, коя е славата, която Господ споделя с нас? Това е способността на вярващите да вършат Божиите дела днес и сега. Самата слава са делата, произтичащи от вярата ни в Бога. Те въздигат името на Бога на земята и ни правят съучастници в Божиите добри намерения. Другата слава е за небето, когато ще отидем в царството на Бога завинаги.

Има християнски водачи, които учат, че Божията слава е вървяла с първоапостолите. И отричат, че днес има свръхестествени изцерения, освобождения от демони и чудеса. Божието слово е непреходно и общовалидно за всички времена. Ако преди 2000 години са се случвали чудеса, Бог не се е променил. Същият Дух живее в нас и Неговите дела правят Божията слава видима за света и днес.

7. И като ходите, проповядвайте, като казвате: Небесното царство наближи.

8. Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, демони изгонвайте; даром сте приели, даром давайте.

(Матей 10)

Даром Господ ни дава способности, пред които светът да се смае. Дори и лекарите не могат да излекуват всички болести, но много свидетелства са разказани в църквите за чудодейни изцерения. Свидетели сме на много освобождения. Не може медицината да възкресява, но Бог го може дори и в днешно време, не само по времето на ранната църква. Ако проследите служенията на Райхард Бонке, Т.Л. Озборн, Били Грейм ще разберете думите ми.

Някои хора се опитват да имитират Божията слава. Господ предупреждава за това в Матей 24:24 и Марк 13:22, като ги нарича

лъжехристи и лъжепророци. Тяхното прославяне ще бъде за кратко и то само в очите на някои хора. За пример може да се посочи случая с магьосниците на фараона (Изход 7:10-12; 7:20-22). Истинските Божии дела ще се вършат от тези, които имат чисти сърца и детинска вяра, и са готови да бъдат слуги, а не господари. Те ще живеят с дара на Божията слава тук на земята и ще бъдат почетени и прославени и в небесата.

28. А Исус им каза: Истина ви казвам, вие, които ме последвахте при новорождението — когато Човешкият син седне на славния Си престол, също ще седнете на дванадесет престола да съдите дванадесетте израилеви племена.

29. И всеки, който е оставил къщи или братя, или сестри, или баща, или майка, (или жена), или деца, или ниви заради Моето Име, ще получи стократно и ще наследи вечен живот.

30. Обаче мнозина първи ще бъдат последни, а последните — първи.

(Матей 19)

Някои ще приемат дара на славата и на земята, и на небето, а други - само в небесата. Мисля, че тези, които преживяват Божията слава на земята са инвестирали по-упорито в Божието дело. Все пак не трябва стремежът ни да бъде да се прославим сега като водачи на църкви, ръководители или участници в служения. Усилията ни трябва да са насочени към това да пуснем Божията милост и благодат в сърцата си и да я оставим да работи в услуга на другите, а целта трябва да е небето.

Исус се показва на учениците Си във възкръсналото си тяло, като премина през стената на стаята, в която учениците Му се бяха събрали.

19. А вечерта на същия ден, първия на седмицата, когато вратата на стаята, гдето бяха учениците, беше заключена поради страха от юдеите, Исус дойде, застана посред, и каза им: Мир вам!

20. И като рече това, показа им ръцете и ребрата Си. И зарадваха се учениците като видяха Господа.

(Йоан 20)

Така и тези, които достигнат възкресение, ще бъдат в своите прославени възкресенски тела, подобни на ангелите.

42. Така е и възкресението на мъртвите. Тялото се сее в тление, възкръсва в нетление;

43. сее се в безчестие, възкръсва в слава; сее се в немощ, възкръсва в сила;

44. сее се одушевено тяло, възкръсва духовно тяло. Ако има одушевено тяло, то има и духовно тяло.

(1 Коринтяни 15)

Тези, които не вярват във възкресението на мъртвите няма да получат живот във вечността в Божието присъствие. За тях апостол Павел казва, че те са най-много за съжаление и окайване (1 Коринтяни 15:19).

Всеки избира пътя си сам. И със славата е така. Или търсиш своята си слава, или търсиш Божията и получаващ най-доброто.

Изповед: Господи Исусе, благодаря Ти, че понесе моето унижение, за да вляза в Твоята слава. Благодаря Ти, че не чрез моята сила, а поради Твоята милост и благодат аз съм определен за съучастник в Божиите дела. Помогни ми да се раздавам за другите така, че те да видят Теб в мен и не аз да се прославя, а Ти чрез мен.

21. ЦАРСТВО

Господ не защити правото Си на царство тук на земята, за да ни направи царски синове и дъщери.

1 Петър 2:9. Вие, обаче, сте избран род, царско свещенство, свет народ, люде, които Бог придоби, за да възвестява превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина.

Хората, които не познават Бога биха се присмели на подобно твърдение. Те разбират царственост като бляскав живот, много пари и притежания и неограничена власт над човешките съдби. Не това е смисъла на Божественото превъзходство.

Божието величие е в надмощие над земното и временното. То не е в ядене и пиене, нито в разточителство или господаруване над хората, а в мир, правда и радост в Святия Дух (Римляни 14:17). *То е царство за душите, превъзходно в нравствена извисеност. То е и царство на вечна сигурност и спокойствие, съвършено в чистота и порядък. Всичко може да се разклати, но Божието царство остава вечно.*

Единственото общо между Божието царство и светските царства е, че и при двете имаме цар, на който се покланяме и чиято воля зачитаме. В света хората се покланят на земни царе, служат им с парите си и силата си и се страхуват от тях. При християните поклонението е със сърце, изпълнено с благодарност, а служенето е драговолно, не по задължение.

Ще се спра на няколко отличителни черти, които извяват привилегията ни на Божи царски деца.

1. Нашата царственост за земята се измерва в силата и в богатствата, които имаме в Христос.

19. и колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите - сила, която е според действуването на могъщата Негова мощ,

20. с която подействува в Христа, когато Го възкреси от мъртвите и Го тури да седне от дясната Си страна на небесата,

21. далече по-горе от всяко началство и власт, сила и господство, и всяко име, с което се именуват, не само в тоя свят, но и в бъдещия.

22. И всичко покори под нозете Му...

Ефесяни 1:19-22

Макар Библията да описва славното величие и мощ на нашия Създател, тя ни уверява, че всичко, което Христос придоби на Кръста на Голгота е на наше разположение, поради милостта и благостта Господна да ни направи съучастници и сънаследници в Своето славно съществуване.

Ефесяни 1:3. Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който в Христа ни е благословил с всяко духовно благословение в небесни места.

Човешката мъдрост и силата на всичко, което знае и може човек, е глупост пред Бога. Божието немошно е по-силно от всеки опит да се излекува нелечима болест, да се избави от психическо разстройство всеки човек, да удължи живота си или да прибави сантиметри на ръста си. Божията сила е в нас, за да изйвим Царя на царете на земята. Тя прави да прохоят куци, сляпородени да прогледат, неми да говорят и демони да бягат. Това е видимото проявление на Божието превъзходство във власт между човеците.

2. *Божие царство идва с мир за човеците и миротворство във взаимоотношенията им. То е в конфронтация само с царството на сатана.*

17. *Защото Божие царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Светия Дух.*

18. *Понеже, който така служи на Христа, бива угоден на Бога и одобрен от човеците.*

19. *И тъй, нека търсим това, което служи за мир и за взаимно назидание.*

(Римляни 14)

Там, където има кавги, препирни и различни дразги, там Божие царство липсва. От друга страна е неправилно да мислим, че трябва на всяка цена да пазим мира помежду си. Дори и Господ се разгневи на търговците в храма и ги изгони (Марк 11:15-17). Но Той е Бог! Ние сме хора, като всички останали и затова за нас е дадено да проправяме пътя за Бога с любов. Слънцето не трябва да залязва, а гневът в сърцата ни да остава. Всеки ден трябва да подновяваме силата си да прощаваме и силата си да обичаме.

Евреи 12:14. **Търсете мир с всички и онова осветение, без което никой няма да види Господа.**

Яков 3:18. **А плодът на правдата се сее с мир от миротворците.**

В този свят има много скръб, тревоги и грижи, но Бог дойде, за да разруши делата на дявола и да настави Своя мир между човеците, за да ни покаже, че можем да живеем в единодушие, като се обичаме и си помагаме. И като резултат от това единство да получим благодатта на пълното Божие присъствие в живота си и да наследим вечен живот.

Конфронтацията с царството на тъмнината не означава пряк сблъсък между хората, а битка срещу силите на нечестието и мрака в духовни места. Когато ние се молим за хора и воюване срещу духовни сили от сатанинското царство, тогава се раздвижва мощната Божия армия и Бог настанява волята Си, царството на Господ се разширява (Ефесяни 6:10-18).

3. *Ключовете за царството са в силата на нашата вяра и познаване на Словото и са на наше разположение*

Матей 16:19. Ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата, а каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата.

С тези думи Господ Исус се обърна към Петър. На основание на вярата си в Господ Исус Христос имаме тази сила да заповядаме Божиите намерения да се изпълнят. Когато говорим и правим нещата на Бога, винаги ще имаме победа. Да не се отчайваме, ако понякога не се случва това, което ние очакваме. Или трябва да поработим върху вярата си, или исканото не е по Божиата воля, а може и да не е дошъл момента. Само не трябва да се съмняваме в Божието слово – всичко ще съдейства за добро (Римл 8:28). То е вярно и написаното в Него е истина - ключовете на сила и знание са ни дадени.

Чувала съм хора, които смело изповядват посоченият стих Матей 16:19 и с думите си вързват и развързват хора и ситуации. Когато човек изповяда тези думи поради собствените си желания, а не поради водителството на Святия Дух, такъв човек чародейства. Той прибавя личните си чувства и вкарва своите желания, емоционално украсени, като се опитва да направлява Божиите намерения. Подобна употреба на Божието слово не отваря врати на благословения, а на проклетия.

Как на практика Бог ни въвежда в Своето царство?

Господ Исус Христос се отказа от правото Си на царство и прие да виси на кръст. И вместо короната, която трябваше да носи на главата Си, Той прие трънен венец, за да останат царските корони за нас.

Матей 27:29. И сплетоха венец от тръни и го наложиха на главата Му, и туриха тръст в десницата Му; и като коленичиха пред Него, ругаеха Му се, казвайки: Здравей, Царю Юдейски!

С това решение, Господ сякаш ни казва: „Ето, аз приех вашата слава, която е коронована с трънен венец, за да ви дам Моята, която е с истинска корона от нетленно злато.“

Искаш ли дял от царската власт? И още по-важно е защо я искаш? Ако искаш, то трябва да си отговориш какви са личните ти мотиви. Двата ценни мотива са: 1)любов към Бога и 2)любов към хората. С изпълнението на тези две заповеди се влиза в царството на светлината (Йоан 14:21).

Как изглежда Божието царство в небесата?

10. И отведе ме чрез Духа на една голяма и висока планина, и показа ми светия град, Ерусалим, който слизаше от небето от Бога,

11. и имаше божествена слава като светеше, както свети някой много скъпоценен камък, като яспис, прозрачен като кристал.

(Откровение 21)

3. Нищо проклето не ще има вече; и престолът на Бога и на Агнето ще бъде в него, и Неговите слуги ще Му служат.

4. Те ще гледат лицето Му; и Неговото име ще бъде на челата им.

5. Нощ не ще има вече; и не ще имат нужда от светене на светило или от слънчева светлина, защото Господ Бог ги осветява. И те ще царуват до вечни векове.

(Откровение 22)

И около престола имаше двадесет и четири престола, и видях, че на престолите седяха двадесет и четири старци, облечени в бели дрехи, и на главите им златни корони.

(Откровение 4:4)

Двадесетте и четири старци падат пред седящия на престола, и се кланят на Онзи, Който живее до вечни векове, и полагат короните си пред престола, казвайки: Свят, Свят е Господ.

(Откровение 4:10)

Картините са невероятни, прекрасни. Божието царство е мястото, където ще прекарат вечността тези, които са възлюбili Господа повече от всичко на света. До там ще стигнат тези, които вършат Божиата воля на земята и са счели надеждата за вечността като по-голямо богатство.

Матей 19:24. При това ви казвам: По-лесно е камила да мине през иглени уши, отколкото богат да влезе в Божието царство.

17. Защото Божието царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Светия Дух.

18. Понеже, който така служи на Христа, бива угоден на Бога и одобрен от човеците.

(Римляни 14)

Като сънаследници на Христос сме наследници на царство, което в света трудно би се приело. Но когато човек завърши жизнения си път на земята и се изправи пред неизбежното, тогава всичко, на което е уповавал на земята ще му се види безсмислено и глупаво. В края на човешкия живот има един единствен смислен въпрос: накъде сега?

20. Защото нашето гражданство е на небесата, отгдето и очакваме Спасител, Господа Исуса Христа,

21. Който ще преобрази нашето унищожено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло, по упражнението на силата Си да покори и всичко на Себе Си.

(Филипяни 3)

Изповед. Господи, благодарим Ти, че ни правиш царско свещенство. Аз приемам с благодарност този дар и се моля да се обхождам достойно в позицията на сънаследник в Христос Исус, на царски син/дъщеря и очаквам времето, когато ще се срещна с Теб на небето.

22. ПОСЛАНИЕТО ЗА ЦАРСТВОТО

От кръста получихме послание, което да разпространим до всички хора. Казахме, че имаме царство, което се пази за нас във вечността и докато сме в тленните си тела ние представляваме Царя на всичко видимо и невидимо сега и тук, на земята. Неговата сила, делата, които вършим в Негово име и посланието, което носим, са нашата визитка за пред този свят. Без послание за царството визитка няма.

„И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар.”

Марк 16:15

Благовестието е най-важната част от нашето християнско самоопределяне. То оформя имиджа на вярващия човек. Това, в което вярва един човек, това и говори, тази истина го и представя пред хората. Затова е добре да видим какво включва посланието за царството.

След като възкръсна Бог се яви на учениците Си и им припомни в синтезиран вид благата вест.

14. После се яви на самите единадесет ученика, когато бяха на трапезата, и смъмра ги за неверието и жестокосърдечието им, дето не повярваха на тия, които Го бяха видели възкръснал.

15. И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар.

16. Който повярва и се кръсти ще бъде спасен; а който не повярва ще бъде осъден.

17. И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват; нови езици ще говорят;

18. змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват.

19. И тъй, след като им говори, Господ Исус се възнесе на небето, и седна отдясно на Бога.

20. А те излязоха и проповядваха на всякъде, като им съдействуваше Господ, и потвърждаваше словото със знаменията, които го придружаваха. Амин.

(Марк 16)

Господ акцентира върху пет неща.

1. Сила да се проповядва (да се говори за) Христос;
2. Кръщаване на новоповярвалите;
3. Служене за освобождение от демоничната власт на Сатана;
4. Спасение и свръхестествена защита от страна на Бога;
5. Изцеления и знамения.

Всичко изброено е комбинация от вярване, говорене, тайнства, сила и чудеса. Истинското послание за Царството винаги ще бъде подкрепено със знаменията и чудесата, които Сам Бог ще извърши. Виждаме го при ранните апостоли, виждаме го при мисионери по целия свят и в служенията на проповедници, учители, благовестители и днес. Някои и днес рискуват живота си, за да занесат посланието до далечни кътчета на земята (Йоан 12:24). Служители на Бога, които са влюбени в Своя Бог и са поставили посланието като приоритет в живота си, без

да мислят за своето земно благополучие, са сол и светлина за земята. Те проповядват святата истина и водят хората към спасение.

1. И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, света, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение.

2. И недейте се съобразява с тоя век {Или: Свят.}, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля, - това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено.

(Римляни 12)

Нечист човек, който живее в греховете си, не може да бъде благовестител на евангелието. Самото благовестие е свято послание, а чисто послание от мръсен съд не може да излезе бистро. Истинността на посланието може да обърне грешник във вярата. Но ако човек си живее в греховете и говори за Бога, Той или ще говори, като украсява евангелието със своята лична философия и чувства, или ще говори по папагалски с думи, които е чул и повтаря. Да повториш това, което друг е казал, без лично да си го преживял, това са бездушни фрази, без сила и заряд, които не достигат до сърцата на хората. А за всеки, който променя посланието на благовестието, Бог предварително е издал присъда, записана в Откровението на Йоан 22:18,19 и Матей 5:18,19.

Целта на посланието е да преобръща животи. За да го направи, то трябва да е насочено индивидуално. Дори и когато се говори пред множества, не всичко докосва всички. Един ще обърне внимание на едно, друг - на друго.

Откровение 12:11. А те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелстване; защото не обичаха живота си до толкоз, щото да бягат от смърт.

Посланието е лично за всеки човек. Затова в посланието за Царството особено място има свидетелството на посланика. Да приемеш лично Господа и да споделяш евангелието като лично свидетелство има живото-променяща сила за тези, които ще го чуят.

Защо е нужно да се разгласява посланието за Царството?

1. Споделянето може да доведе хора до покаяние. Само след покаяние има спасение.

30. Бог, прочее, без да държи бележка за времената на невежеството, сега заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят,

31. тъй като е назначил ден, когато ще съди вселената справедливо чрез Човека, Когото е определил; за което и е дал уверение на всички, като Го е възкресил от мъртвите.

(ДА 17:30-31)

2. Това е Божия начин за спасение.

13. Защото „всеки, който призове Господното име, ще се спаси“.

14. Как, прочее, ще призоват Този, в Когото не са повярвали? И как ще повярват в Този, за Когото не са чули? А как ще чуят без проповедник?

(Римляни 10)

Проповедите са начин, човек да чуе посланието, но и споделянето е вид малка проповед, макар и само за един или двама души. И никой не знае, ако говорим истината на своето свидетелство, дали няма да спомогнем тези, които чуват, да се обърнат към Бога. Това е ясно само на Бог. Затова нека сеем семето на Божието слово с време и без време, защото не знаем кое ще даде плод.

1. Заръчвам ти пред Бога и пред Христа Исуса, Който ще съди живите и мъртвите, и пред *вид* на явлението Му и царуването му:

2. проповядвай словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай, с голямо търпение и непрестанно поучаване.

(2 Тимотей 4)

3. Човек сам на себе си помага. Става посланик на Божието царство и се стреми да угажда на Бога. Това променя мисленето и начина на живот на човека. Назидава го и го изгражда в добродетелност.

7. И като ходите, проповядвайте, като казвате: Небесното царство наближи.

8. Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, демони изгонвайте; даром сте приели, даром давайте.

9. Не вземайте нито злато, нито сребро, нито медна монета в пояса си,

10. нито торба за път, нито две ризи, нито сандали, нито тояга; защото работникът заслужава своята прехрана.

(Матей 10)

Посланието за царството Божие ни учи на смирение и доверие в Господа, затвърждава вярата ни. Вярвам, че това ни облагодетелства лично.

Изповед: Господи, благодаря Ти за посланието от Кръста. Помогни ми с мъдрост и плам да споделям на хората Божия план за спасение и ми дай души за покаяние. Нека словото, което говоря бъде сол и светлина за този свят.

23. ПОЧИВКА

Почивката също е дар от Бога, но и тя е различна от нашите представи изобщо за почивка.

1. И тъй, понеже ни остава обещание да влезем в Неговата почивка, нека се боим да не би да се открие, че някой от вас не е достигнал до нея.

2. Защото на нас се донесе едно благовестие, както и на тях; но словото, което те чуха, не ги ползува, понеже не се съедини чрез вяра в ония, които го чуха.

3. Затова ние, повярвалите, влизаме в тая почивка; както рече Бог: - „Така се заклех в гнева Си: Те няма да влязат в Моята почивка“; ако и да са били свършени делата Му още при основаването на света.

4. Защото нейде си е говорил за самия ден така: „И почина си Бог на седмия ден от всичките Си дела“;

5. а пък на това място: „Няма да влязат в Моята почивка“.

6. И тъй, понеже остава да влязат някои в нея, а ония, на които от по-напред се благовести, не са влезли поради неверието {Или: Непокорството} си,

7. затова Той пак определя един ден, „днес“, като казва толкоз време по-после чрез Давида, както вече рекохме: „Днес, ако чуете Неговия глас, Не закоравявайте сърцата си“.

10. Защото оня, който е влязъл в Неговата почивка, той си е починал от своите дела, както и Бог от Своите Си.

(Евреи 4)

Най-важен според мен е последния стих, в който се казва, *че човек е в Божията почивка, когато спира да прави своите си дела*. Тези, които са водени от Святия Дух, слагат своята воля и желания настрана и оставят Духа да ги води. Това не означава човек да спре да работи, да спре да се грижи за дома си и да се държи безотговорно, а да се смири и да остави Бог да го напътства в личните му дела, в социалните му ангажменти, в обществените и служебните задължения.

8. Защото Моите помисли не са като вашите помисли. Нито вашите пътища като Моите пътища, казва Господ.

9. Понеже, както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища, и Моите помисли от вашите помисли.

(Исая 55)

Ако успеем да се доверим на тези стихове ще открием, че тогава всичко е много лесно. Божия Дух ще поеме основното натоварване. Работата ще се свършва много по-бързо, а силите на човешкото тяло ще се съхраняват. Освен физически усилия, ще се спести и психическата умора.

Спокойствието на ума е част от Божията почивка. Когато умът е фокусиран върху Божието, всичко останало се случва по благодат. Човек не измъчва себе си с въпроси, на които не може да отговори и не планира неща, за които после да съжالياва.

Почивката, в която човек търси да има време с Бога е и знак, че сърцето на човека е предразположено към Господа. Човек, който обича Бога, ще иска да бъде в Неговото присъствие, а за това трябва тихо време, в което гласовете на света да бъдат изолирани. Един от начините е да се ходи на църква поне веднъж в седмицата. Църквата е дома Господен на земята. Там би трябвало най-ясно да се чува Божия глас. Шест дена човек има време да слуша света и да действа в услуга на семейството си и държавата си. Един ден е добре да застане пред Бога,

за да разбере какво Бог иска. Бог има най-добрите мисли и за нас, и за семействата ни, и за бъдещето на съгражданите ни, но в забързаното ежедневие е трудно да ги доловим.

Посещението на храма е времето, когато човек да се отпусне и да не мисли за нищо, а да се поклони на Този, Който му дава всичко. Бог заслужава поклон заради милостта, с която ни е обградил и заради верността, с която се грижи за нас. Идването в църква не е времето, в което човек да застане на молитва с всичките си нужди. Ако идваме на църква с това отношение да се отръскаме от проблеми и да натоварим Бог с тях, ние сме дошли да свършим лична задача, а не да се поклоним. Подобно държание показва, че гледаме на Бог като на наш слуга.

6. Също и чужденците, които се прилепват към Господа, За да Му служат, да обичат името на Господа, И да бъдат Негови слуги, - Всеки от тях, който пази съботата да я не оскверни, И държи завета Ми, -

7. И тях ще доведе в светия Си хълм, И ще ги зарадвам в Моя молитвен дом; Всеизгарянията им и жертвите им ще Ми бъдат благоугодни на олтара Ми, Защото домът Ми ще се нарече Молитвен дом на всичките племена.

(Исая 56)

Нашите жертви и всеизгаряния днес се измерват с хвала и поклонение, с молитва и покорство. Те са неразделна част от почивния ден, който посвещаваме на Господа.

В Стария завет съботната почивка беше задължителна. Един ден от седмицата евреите не трябваше да правят нищо, което е свързано с личните им дела.

12. Пази съботния ден, за да го освещаващ, според както Господ твой Бог ти заповяда.

13. Шест дена да работиш и да вършиш всичките си дела;

14. а седмият ден е събота на Господа твоя Бог; в него да не вършиш никаква работа, ни ти, ни синът ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, ни волът ти, ни оселът ти, нито някой твой добитък, ни чужденецът, който е отвътре портите ти, за да си почива слугата ти и слугинята ти, както и ти.

15. И помни, че ти беше роб в Египетската земя, и че Господ твой Бог те изведе от там със силна ръка и издигната мишца; за това Господ твой Бог ти заповяда да пазиш съботния ден.

(Второзаконие 5)

Защо Бог им даде тази заповед? Едно от обяснения намираме в самата заповед – Бог си почина на седмия ден от работата Си, видя, че е добро и го пожела и за хората. Другото обяснение е, че народът е бил експлоатиран през годините на робство. Във времето на съботният ден всички евреи, които са били роби до този момент, можеха да си отдъхнат и да се поклонят на добрият Господар - Иеова. Когато човек постоянно работи, грижите и проблемите обременяват съзнанието му. Той се надпреварва с времето и малко разсъждава за Божиите дела. Но когато седне и остави настрана всичкия труд и задължения, му остава време, за да направи преценка на живота си, да погледне към Небето, да се помоли за помощ и да благодари.

И днес това правило за почивка е валидно. Поне един ден човек трябва да се отпусне и притихне в Божието присъствие. Всеки се нуждае от време за размисъл и от водителство. Може да отиде на църква, може да се събере с вярващи приятели на общение или просто да отдели време за молитва и четене на Словото. Всичко останало може да почака.

Матей 6:33. Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.

Копнежът да чуеш гласа на Бога и да откликнеш, е показател за посоката, в която вървиш. Бог ще зачете желанието ти да търсиш първо Него и ще ти помогне да развиеш своята духовна чувствителност. Колкото повече утвърждаваш спокойствието на душата си, толкова повече Той ще ти говори. Може да се случи да Го чуеш по време на молитва, проповед или когато четеш Библията си. След като чуеш, другото важно условие е да се покориш. Ако дадеш предимство на Божията воля, ще видиш, че Бог ще подреди така личните ти дела, че ще ахнеш, приятно изненадан.

Много пъти съм се улавяла как планирам нещата, които желая. По този начин понякога поставях моите приоритети пред Божиите. И става така, че с големи усилия и по трудния начин достигам целта, която съм си поставила. По принцип това не е по-лошо от това да се носиш по течението. Най-доброто е да оставиш Бог да те качи на кораба и да ти сложи билета в ръцете. Затова и се научих да чакам пред Него за всички съдбоносни решения и да огранича самоинициативността си. И Той наистина започна да подрежда дните ми.

Оказа се, че когато аз си почивам от своите планове, Той привежда в изпълнение свършените Свои намерения. Като последица и аз съм доволна, и хората около мен, и Бог, чрез Когото става всичко. А

работата, с която се захващам след като съм била в Божието присъствие, е много по-добре свършена.

Копнежът по Божието ни прави угодни в Божиите очи. Почивката е част от нашето покорство. Който не отделя време, за да си почине от своите дела, все едно пренебрегва Бога. Копнежът по света натрупва скръб и много безсмислени трудове, които изсмукват физическите и душевните сили и не носят задоволството и успехите, на които се надяваме и ние, и Бог.

Изповед: Господи, доверявам Ти се. Нека Твоите решения да приема със смирение и да станат мои. Помогни ми да не налагам своите намерения, защото най-доброто е от Теб. Искам да вляза в Твоята почивка и аз да бъда инструмент в Твоята ръка.

24. ПЛОДОНОСНОСТ

Йоан 15:16. Вие не избрахте Мене, но Аз избрах вас, и ви определих да излезете в света и да принасяте плод, и плодът ви да бъде траен; та каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви даде.

Делата, в които всеки човек се труди, могат да донесат материално благополучие. Работиш сериозно и усилено, получаваш добра заплата. Полагаш грижи и имаш красив и уютен дом. Където си вложил усилията си, там, съответно, ще бъдеш възнаграден. Въпросът е доколко всичко, за което се трудиш, те ползва. Не идва ли един момент, в който всичко това ще остане за друг, а ти ще затвориш очи и ще се върнеш в пръстта?! И твоята земна плодородност ще допринесе полза за тези след тебе, които ще те наследят или пък богатството ти ще бъде разпиляно, ако наследниците ти не се окажат добри настойници.

Бог ни осигури плодородност, която да дава трайни плодове. Тя е в две направления: в придобиване на богатства на земята, към което се стремят много хора и в придобиване на богатства за вечността, което е специфично за християните.

Земното богатство, което се цени в Божиите очи е свързано с начина, по който то се придобива и ползва. Благословено е богатство, което

идва в резултат на добросъвестен и упорит труд, не е свързано с измама или експлоатация.

Притчи 10:4. Ленивата ръка докарва сиромашия, а трудолюбивата ръка обогатява.

Библията ни казва, че е полезно за човека да се труди. Ние сме създадени, за да придобиваме блага, но не само за себе си. Благословено е това имане, което не се употребява само за лична полза или за полза само на родовете ни.

Притчи 28:27. Който дава на сиромасите няма да изпадне в немотия, а който покрива очите си от тях ще има много клетви.

Когато спечеленото богатство е плод на почтеност и част от него отива за хора в нужда (освен за домашните), тогава от него ще има полза с вечни измерения. Златото и съкровищата може и да изгният, но доброто, което човек е направил с парите и притежанията си няма да се забрави. То предполага благотворителни кампании и сеене с щедра ръка, а не от принуждение.

Лука 3:11. А той в отговор им рече: Който има две ризи, нека даде на този, който няма; и който има храна, нека прави същото.

Другият вид плодородност е тази, която да даде плод от спасени души за Божието царство. Тази плодородност е по-добрата и в Библията точно тя се нарича траен плод. Божията цел е всички да получат знание за делото на Голготския кръст и да дойдат до спасително покаяние, защото спасените души са венец на славата, за който се говори в Божието слово. Понякога щедрото даване от земните блага може да спомогне за обръщане във вяра на хората, на които е помогнато. В този смисъл печалбата от пари и материални блага допринася за разрастване на Божието дело на земята.

Плодородността е описана в притчата за четирите почви. За три от тях каза, че не стават. За четвъртата се казва, че е добра земя и се обяснява защо.

Матей 13:23. А посеяното на добра земя е оня, който чуе словото и го разбира, който и дава плод, и принася кой стократно, кой шестдесет, кой тридесет.

Всеки, който чуе Словото и Го приеме, той, според Божиите думи, става плодотворен. Тези хора са едва една четвърт от всичките. По-голямата част, около 75% ще чуят Божието слово, но не ще му обърнат достатъчно внимание, било поради работа или поради факта, че са се записали в други неща, които считат за по-важни. За жалост, точно тази по-голяма част ще останат безплодни. Трима от всеки 4 души няма да приемат думите на Бога и ще продължат да се стремят към световните блага, като пренебрегват благовестието и милосърдието. Те ще останат безплодни в Божиите очи, независимо от мащабите на светското богатство, което ще придобият.

Има много причини, поради които толкова голям процент хора ще се окажат безплодни. Основно ги разделям на две групи.

1. Липсата на плодотворност може да бъдат човешкия егоизъм и скъперничеството. Ако човек щади своите сили и ресурси и не иска да служи на Бога с тях, естествено е да не може да получи Божиата благодат, която да го направи да изобилства в блага.

„Не се впримчвайте в сребролюбието; задоволявайте се с това, що имате, защото сам Бог е рекъл: „Никак няма да те оставя и никак няма да те забравя.”

(Евреи 13:5)

2. Гордостта и съревнованието. Гордостта доведе до първото падение. Сатана се възгордя и падна от Небето, беше изхвърлен от там. Съревнованието за власт му отне възможността да се наслаждава на Божието присъствие и да се ползва от всички облаги, с които беше засипан.

12. Как си паднал от небето, ти Деннице, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който поваляше народите;

13. А ти думаше в сърцето си: Ще възляза на небесата, Ще възвиша престола си над Божиите звезди, И ще седна на планината на събраните богове към най-крайните страни на север,

14. Ще възляза над висотата на облаците, Ще бъда подобен на Всевишния.

(Исая 14:12-14)

Плодотворност можем да развием по три начина.

1. В добри дела (благотворителност, снабдяване на нужди, подпомагане, съчувствие, съпричастност, подкрепа), които да донесат благодарение към Бога и да увеличат славата Му на земята. В този случай най-голямата награда се вижда в признателните погледи на хората, получили помощ.

1. При това, братя, известявам ви Божията благодат, дадена на църквите в Македония,

2. че, макар и да търпят голямо утеснение, пак великата им радост и дълбоката им беднотия дадоха повод да преизобилва богатството на тяхната щедрост.

3. Защото свидетелствувам, че те дадоха доброволно според силата си, и даже въвн от силата си.

(2 Коринтяни 8)

44. Тогава и те в отговор ще кажат: Господи, кога Те видяхме гладен или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не Ти послужихме?

45. Тогава Той в отговор ще им каже: Истина ви казвам: понеже не сте направили това на нито един от тези най-малките, и на Мен не сте го направили.

46. И тези ще отидат във вечно наказание, а праведните – във вечен живот.

(Матей 25)

Забележете, че благотворителните дела се измерват не с количеството, а с това, което произвеждат. Ти може да дадеш всичките си пари, много неща да направиш и да си придобиеш име на благодетел за хората, но ако не правиш тези неща за най-обикновените хора, ако отделяш от нямането си, за да снабдиш нуждата на този, който не може да ти се отплати, без да търсиш показност и благодарност, не си угоден в Божиите очи.

1 Коринтяни 13:3. И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползва.

Мерило за стойността на нашата плодородност е в любовта, с която помагаме и скромността, с която прикриваме доброто, което сме направили.

3. А когато ти правиш милостиня, нека лявата ти ръка да не знае какво прави дясната,

4. за да бъде твоята милостиня в тайно; и твоят Отец, който вижда в тайно, ще те възнагради.

(Матей 6)

2. В служение, където Божията сила може да докосне хора и да ги преобрази чрез изцеление, освобождения и други проявления на дарбите на Святия Дух.

15. Така щото даже изнасяха болните по улиците и ги слагаха на постелки и на легла, та, като заминаваше Петър, поне сянката му да засегне някого от тях.

16. Събираше се още и множество от градовете около Ерусалим та носеха болни и измъчваните от нечистите духове; и всички се изцеляваха.

(Деяния 5)

Целият град Ерусалим беше преобразен чрез служението на апостолите. В стих 13 се казва, че хората ги следваха заради това, на което ставаха съпричастни.

Днес Бог продължава това дело. Много служители печелят с дарбите си души за царството. Пътуващи евангелизатори и проповедници разнасят Благата вест, като Бог потвърждава присъствието Си със знамения и чудеса.

3. В даване за Божието дело.

Благотворителните дела са за навън, а даването е за вътре, за Църквата.

6. А това казвам, че който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро ще и да пожъне.

7. Всеки да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи, и не от принуждение; защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце.

(2 Коринтяни 9)

Сам Бог даде щедро. Той даде Себе Си, заради нас. Това е раздаване, при което дори живота Си Бог подари. И направи това без да е задължен, а по благородството на Своята воля. Ако и ние решим

да се раздаваме по този начин, бихме могли не само 30, 60, 100 , а да имаме възвращаемост хилядократно.

19. Тогава, като заповяда на народа да насяда на тревата, взе петте хляба и двете риби, погледна към небето и благослови; и като разчупи хлябовете, даде ги на учениците, а учениците на народа.

20. И всички ядоха и се наситиха; и дигнаха останалите къшеи, дванадесет пълни коша.

21. А ония, които ядоха, бяха около пет хиляди мъже, освен жени и деца.

(Матей 14)

В Христос имаме възможност за подобно умножаване. След нахранването на множеството от хляба и рибата останаха 12 коша с къшеи. Това е плодородност, която надхвърля размера на обикновено изобилно снабдяване и се измерва в хилядократно преумножаване на материални блага. Бог обещава, че даже по-големи чудеса от тези, които е извършил ще видим.

„А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело.”

(2 Коринтяни 9:8)

Това може да се разбере от опит. Който само мечтае да е плодороден и стои на стола си, няма да разбере дали има този дар. Който отвори сърцето си за Бога, той ще усети накъде го води Божия Дух. Който закорави сърцето си и живее далеко от проблемите на своите съвременници, може да изгуби и малкото, което има.

Изповед: Господи, благодаря Ти, че ме правиш плодороден/а. Научи ме да сея в Твоето царство по Твоя начин, така че плодът ми винаги да бъде траен и изобилен. Преумножи това, което имам да дам и ме учи да давам с радост.

25. ПОСТОЯННО ХОДАТАЙСТВО

„Защото има само един Бог и един ходатай между Бога и човеците, човекът Христос Исус.”

(1 Тимотей 2:5)

Христос ходатайства за нас, когато вися на кръст. Направи го, като застана между Бог Отец и Сатана и се застъпи за хората. Проля Своята Божествена и свята кръв като откуп за всеки, който би повярвал в Него. Така извърши делото на ходатайство.

Думата ходатай означава един, който се застъпва за нещо, свързано с живота на друг. Ходатаят застава в пролома, за да договори клаузи на бъдещ договор между две страни, които имат противоположни мнения или дори враждуват помежду си.

Саможертвата на Христос е ходатайство, което веднъж завинаги изведе човечеството по пътя на спасението извън властта на сатана. То е съвършено в своя замисъл и начин на извършване. То отвори пътя на вярата като единствения възможен начин за избавление и отново постави правото на свободния избор пред всеки.

„Аз съм вратата; през Мене ако влезе някой, ще бъде спасен, и ще влиза, и ще излиза, и паша ще намира.”

(Йоан 10:9)

Христос е достатъчен и Неговото ходатайство е единственото приемливо. Нито жертвите на Стария завет, нито други божества, които хората си издигат, нито култа към други личности, на които хората вярват и следват - никой не можа да плати откуп за човечеството, освен Божия Син. Най-високата цена, платена някога за някого по какъвто и да е повод не може да надмине цената на пролятата Свята Христова кръв.

33. Кой ще обвини Божиите избрани? Бог ли, Който ги оправдава?

34. Кой е оня, който ще ги осъжда? Христос Исус ли, Който умря, а при това и биде възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога, и Който ходатайствува за нас?

(Римляни 8)

Днес Христос продължава да ходатайства за нас. Как го прави? Като стои отдясно на Отец във висините. Всеки път, когато някой от нас

съгреши, Бог Отец поглежда към Сина Си и вижда Кръста и прободените Му ръце. И милостиво е готов да прости, ако има истинска вяра и покаяние в човека (Лука 18:8).

Христовата саможертва продължава да е също толкова ценна и днес, а делото на ходатайство остава вечно, защото Исус е вечен. Докато Той стои и ние ще имаме застъпник за нас.

1. Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако съгреши някой, имаме ходатай {Или, Утешител. Вж. Иоан 14:16} при Отца, Исуса Христа праведния.

2. Той е умилоствение за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на целия свят.

(1 Йоан 2)

Господ не дойде да съди света, нито хората, а да им даде опрощение и вечен живот. Това не означава, че можем да си правим каквото си искаме и да се надяваме, че всеки път ще ни се прощава. Тълкувано по този начин ние се подиграваме с Божията святост и милост. В Осия 4:6 се казва, че хората загиват поради липса на знание и *ако ти имаш знание за Бог, ако знаеш Неговите заповеди и умишлено ги нарушаваш, не очаквай постоянно благосклонно отношение. Бог е търпелив, но не е за подигравка.*

Много хора принасят доброволни оброци. Те си набеязват един ден, в който колят жертвено животно или готвят риба и правят курбан. Когато ги попиташ, защо го правят, казват, че го правят за здраве. Това означава, че ходатайството на Христос не им е достатъчно. Те търсят начин да умилоствят някой (например даден светия, когато наричат оброка на него в определен ден от религиозния календар) и да изпросят здраве и благополучие.

Установила съм, че повечето хора треперят от страх, ако нещо се случи и на този ден не могат да обслужат заявления оброк. Те не разбират, че по този начин не изразяват своята благодарност към Божия Син, а демонстрират своята несигурност и неверие в Него. С оброците си се стремят да омилоствят идол, който са си издигнали сами. Да се наричат курбани на светци, на определени дни, на поверия означава, че тези хора търсят по-съвършен път за защита от този, който предлага Христос.

18. като знаете, че не с тленни неща - сребро или злато - сте изкупени от суетния живот, предаден вам от бащите ви,

19. но със скъпоценната кръв на Христа, като на агнец без недостатък и пречист,

(1 Петър 1)

Някои са склонни да мислят за оброците като израз на благодарност, че е опазен живот при зловещ случай. Ако на деня на злополуката няма отбелязан християнски празник, потърпевшите си набелязват най-близкия до събитието такъв ден и отслужват своя курбан. Библията казва, че Бог е, Който дава живот и Той е, Който определя докога този живот да продължи. Така че по-правилно е тази благодарност чрез молитва да бъде принесена към Господа, Който е опазил живота на човека (Евреи 12:28,29) и човек да последва Христовата вяра, вместо да се обрича пред ден или изображение, воден от своя страх.

Как ние ставаме участници в Божието ходатайствено дело?

Ходатаят, в контекста на християнството е застъпник откъм Христова страна, който изважда най-вече всички аргументи произтичащи от Кръстната победа на Голгота, които унищожават претенциите на сатана. Ходатайството на светиите се основава на Ефесяни 1 глава.

20. с която подействува в Христа, когато Го възкреси от мъртвите и Го тури да седне от дясната Си страна на небесата,

21. далече по-горе от всяко началство и власт, сила и господство, и всяко име, с което се именуват, не само в тоя свят, но и в бъдещия.

22. И всичко покори под нозете Му, и постави Го да бъде глава над всичко за църквата,

23. която е Негово тяло, изпълнено с пълнотата на Този, Който изпълнява всичко във всички.

(Ефесяни 1:21-23)

Христос е главата на Църквата. Той я изпълва с пълнотата на служения и дарби. Не само петкратното служение е дал Исус на Църквата Си, но и делото на ходатайство, основаващо се на пост, молитва и прокламация. Нашето застъпничество съдържа в себе си:

- постоянно да се молим (1 Солунци 5:17);
- да воюваме с духовни оръжия (Ефесяни 6:12);
- да искаме в името Господне (Йоан 16:24);
- да постим и да развързваме несправедливи окови (Исая 58:6) и тогава ще получим.

Когато ние се застъпваме в молитва и пост за човек, ние ходатайстваме. Може да го правим за нашите близки, за нашите съграждани, за страната ни, за приятели или друга група хора, може да е дори за враговете ни. Самият факт, че измолваме Божията милост за някого, прави нашите молитви ходатайствени. И което е важно, тяхната единствено правилна опора е Голготския кръст.

Ефесяни 6:18. **Молеши се в Духа на всяко време с всякаква молитва и молба, бидейки бодри в това с неуморно постоянство и моление за всичките светии.**

Матей 5:44. **Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и молете се за тях, които ви гонят.**

Обект на ходатайство може да бъдат не само други лица, а и ние самите. Когато няма кой да ходатайства за вас, не се тревожете. Молете се на езици. Не е нужно да разбирате всичко с ума си. Достатъчно е да оставим Святия Дух да говори чрез нашите уста. Така Самият Бог ни учи как да ходатайстваме за себе си.

„Така също и Духът ни помага в нашата немощ: понеже не знаем да се молим както трябва; но самият Дух ходатайствува в нашите неизговориими стенания.“

(Римляни 8:26)

Това е даром дадено ходатайствено служение на вярващите. То ни е осигурено след възнесението на нашия Господ и Спасител. След като отиде на небето, Господ Исус Христос ни изпрати Духа Си и сега ние отваряме устата си, а Бог говори чрез тях. От една страна потвърждава вечното дело на Христовото ходатайство, а от друга ни укрепява и назидава, дава ни сили да продължим.

Изповед: Господи Исусе Христе, Ти си единственият Ходатай пред Бог Отец за човечите. Благодаря Ти, че Твоето ходатайствено дело е съвършено и че продължава и днес. Дай ми сили да се моля непрестанно.

26. СЕМЕЙСТВО И ДОМ

29. Исус каза: Истина ви казвам: няма човек, който да е оставил къща или братя, или сестри, или майка, или баща, или деца, или ниви заради Мен и заради благовестието,

30. и да не получи сега, в това време, сто пъти повече къщи и братя, и сестри, и майки, и деца, и ниви, заедно с гонения, а в идващия свят – вечен живот.

31. Обаче мнозина първи ще бъдат последни, а последните – първи.

(Марк 10:29-31)

Ако не познаваш Божието слово, ще си помислиш, че тези думи подстрекават към изоставяне на дом и семейство, както и към пренебрегване на семейните задължения и отговорности. Не това е смисъла на казаното. В контекста на цялото Писание смисълът на тези думи е в това, че Бог трябва да бъде на първо място в живота ни (Изход 20:1-6 и Матей 22:37-38) и всички нужди ще бъдат снабдени, включително и на семейството.

Когато попитаха Бог за най-важните заповеди, Той каза:

30. И да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“.

31. А ето втората [подобна на нея] заповед: „Да възлюбиш ближния си като себе си“. Друга заповед по-голяма от тия няма.

(Марк 12)

Следователно, Бог ни заръчва да обичаме близките си и да се грижим за тях по начина, по който бихме желали и те да го правят за нас. *Под „ближен“ не се има предвид само преки родственици, но и всяко човешко същество, дори и непознати, понеже всички са Божие творение (Лука 10:30-35). Като такава, всички ние, цялото човечество, сме си едно голямо семейство, без расови различия, етническа принадлежност или вярвания.*

Веднъж чух нашия пастор да казва: „Няма лоши хора, има лоши демони“. Дори и най-лошият човек е Божие създание и за него Бог има мяра от Своята милост и любов. И ако Бог гледа по този начин на човечеството, то ние не трябва да се облягаме на собствения си ум, който ни казва кой заслужава и кой не заслужава да му бъде протегната ръка за помощ.

32. И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги раздели едни от други, както овчарят разделя овцете от козите;

33. и ще постави овцете от дясната Си страна, а козите – от лявата.

34. Тогава Царят ще каже на тези, които са от дясната Му страна: Елате вие, благословени от Отца Ми, и наследете царството, приготвено за вас от създаването на света;

35. защото гладен бях и Ме нахранихте; жаден бях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте;

36. гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме споделихте.

(Матей 25)

На второ място Бог разширява понятието ни за семейство, като общност с еднакви вярвания. Христос принесе себе Си в жертва, за да ни направи едно голямо семейство от духовни братя и сестри.

47. И някой Му каза: Ето, майка Ти и братята Ти стоят вън и искат да Ти говорят.

48. А Той в отговор рече на този, който Му каза това: Коя е майка Ми и кои са братята Ми?

49. И като простря ръка към учениците Си, каза: Ето майка Ми и братята Ми!

50. Защото, който върши волята на Моят Отец, който е на небесата, той Ми е брат и сестра, и майка.

(Матей 12)

Това благословение включва вярващите хора по лицето на цялата земя. С установяването на Христовата църква Господ постанови вярващите хора да се приемат, обичат и почитат. Христос ни нарече братя. Това е Божията воля за начина, по който да гледаме на църковното тяло в смисъла не само на локалното събрание, а на световната християнска общност.

Матей 23:8. **Но вие недейте се нарича учители, защото Един е вашият Учител, а вие всички сте братя.**

[Йоан 13](#):35. **По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.**

Имаме един небесен Отец, Който всички ни е осиновил чрез вяра в Исус Христос и Който се грижи за нас.

Ефесяни 1:5. **Като ни е предопределил да Му бъдем осиновени чрез Исуса Христа, по благоволението на Своята воля.**

И имаме едно духовно кръщение, чрез което Духът на Бога е излят в нас.

Римляни 8:15. **Защото не сте приели дух на робство, та да бъдете пак на страх, но приели сте дух на осиновение, чрез който и викаме: Авва Отче!**

На трето място Исус препотвърди семейството като институция от двама: мъж и жена. Исус се отказа от дом, покрив и семейство, според стандартите на този свят, за да имаме всички ние дом и семейство. Не се ожени, не погледна жена и не направи нищо, което да Го вкара в грях, за да имаме ние благословението на семейната единица.

6. но в началото на създанието Бог ги е направил мъжко и женско.

7. „Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се привърже към жена си;

8. и двамата ще бъдат една плът“; така че не са вече двама, а една плът.

9. И така, онова, което Бог е съчетал, човек да не го разлъчва.

(Марк 10)

Свидетели сме на нечуван разврат. Жени се женят за жени, мъже за мъже и даже осиновяват деца. Това беше написано още преди две хилядолетия.

26. Затова Бог ги предаде на срамotни страсти, като и жените им измениха естественото употребление на тялото в противоестественно.

27. Така и мъжете, като оставиха естественото употребление на женския пол, разжегоха се в страстта си един към друг, струвайки безобразие мъже с мъже, и приемаха в себе си заслуженото въздаяние на своето нечестие.

28. И понеже отказаха да познаят Бога, Бог ги предаде на развратен ум да вършат това, което не е прилично,

29. изпълнени с всякакъв вид неправда, нечестие, лакомство, омраза; пълни със завист, убийство, крамола, измама и злоба;

30. шепотници, клеветници, богоненавистници, нахални, горделиви, самохвалци, измислители на злини, непокорни на родителите си,

31. безразсъдни, вероломни, без семейна обич, немилостиви;

32. които, при все че знаят Божията справедлива присъда, че тия, които вършат такива работи, заслужават смърт, не само ги вършат, но и одобряват ония, които ги вършат.

(Римляни 1)

Най-важното в тези стихове е, че Божията присъда за тези дела е смърт. В действителност днес никой не осъжда подобни прояви на смърт, дори прави впечатление, че вече се толерират чрез филми и медийна пропаганда, налагат се със закони и конвенции и това е страшно и жалко. Ценностите толкова са се размили, че съвременният човек се двоуми кое е правилно. Изключенията се толерират и налагат за нормалност, а човек се чуди да се страхува ли, че е нормален и как да се съхрани като такъв.

Бог утвърди семейството като институция още при създаването на света (Битие 2:21,22). Исус потвърди правото на всеки да има семейство, където да отгледа и възпита благочестиво потомство. Но ако някому е дадена дарбата безбрачие, както при апостол Павел, нека не се притеснява.

2. Но, за да се избягват блудодеянията, нека всеки мъж има своя си жена, и всяка жена да има свой мъж.

3. Мъжът нека има с жената дължимото към нея сношение; подобно и жената с мъжа.

4. Жената не владее своето тяло, а мъжът; така и мъжът не владее своето тяло, а жената.

5. Не лишавайте един друг от съпружеско сношение, освен ако бъде по съгласие за малко време, за да се предавате на молитва, и пак бъдете заедно, да не би сатана да ви изкушава чрез вашата невъзможност да се въздържате.

6. Но, това казвам, като позволение, а не като заповед.

7. Обаче, бих желал всичките човеци да бъдат какъвто съм аз. Но всеки има своя особен дар от Бога, един така, а друг иначе.

(1 Коринтяни 7)

Човек се нуждае от приемането и любовта на своите близки. Да обичаме и да се радваме на семейство, е привилегия. И ако си на възраст и не си семеен, то би могъл да намериш своя съпруг или съпруга в църквата, където са духовните ти братя и сестри. Там, където има единство в Духа, там Бог е заръчал благословения (Псалм 133). Така че

моли се и Бог ще ти даде най-доброто, което има за теб. Общите интереси се градят на общи ценности и са предпоставка за взаимно разбиране. Не се оставяй на своите пожелания, защото там, където вярванията са различни, са различни и интересите, а от там идват и многото неразбиранства и разтрогнати бракове.

Ето как най-общо изглежда модела на частната семейната единица, който Исус ни остави.

1. Начело е Бог.

1 Коринтяни 11:3. **Но желая да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, а глава на жената е мъжът, глава пък на Христос е Бог.**

2. Глава на семейството е мъжът.

Ефесяни 5:33. **Но и вие, всеки до един, да любите своята жена, както себе си; а жената да се бои от мъжа си.**

3. Децата са длъжни да се покоряват на родителите си.

Ефесяни 6:1. **Деца, покорявайте се на родителите си в Господа.**

Христос освобождава благословенията Си към мъжа, мъжът към жената, двамата към децата. Така всички са едно в Господа и в пълнотата на Неговата благодат.

Изповед: Господи, благодарим Ти, че ни даде голямото семейство от вярващи хора. Ти се отказа от семейство на земята, за да имаме ние наш дом и свое семейство. Сега те моля да благословиш и моето семейство и да го пазиш, и да ме научиш да гледам на всички хора по начина, по който Ти ги виждаш.

***Ако не си семеен, започни да вярваш за дом и съпруг (съпруга).

Молитва: Господи, Ти си създал мъжа и жената и си ги направил да бъдат едно. Помогни ми да намеря човека, който си определил за мен. Желая да сключа брак и да имам собствен дом и семейство.

27. ЦЪРКВА

Господ беше изоставен съвсем Сам на кръста. Народът, на който свидетелстваше за Божието царство, хората, които изцеляваше и от които гонеше демони му обърнаха гръб. Вероятно някои се страхуваха да не бъдат обвинени, че са Негови ученици (Йоан 18:25; 19:38), а други просто бяха забравили какво Исус направи за тях (Лука 17:15-18).

33. А на шестия час, настана тъмнина по цялата земя, трая до деветия час.

34. И на деветия час Исус извика със силен глас: „Елои, Елои Лама Савахтани“? което значи: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?
(Марк 15)

Ние не можем да си представим каква е болката в разпънатото и прободено тяло, нито можем да я почувстваме. Това, което разбираме с нашите умове е, че е било страшно. И в този момент Исус признава, че е Сам.

Ако се върнем малко по-назад в Писанията, ще видим, че Бог Отец беше навсякъде със Своя Син – когато изцеляваше хората, когато гонеше бесовете, когато нахрани множествата (Йоан 11:41,42). Но сега, точно в този най-тежък момент, Божият Син беше оставен сам. За да понесе и това състояние заради нас и да основе Своята църква на земята.

Йоан 16:7. Обаче Аз ви казвам истината, за вас е по-добре да отида Аз, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви го изпратя.

1. И когато настана денят на Петдесетницата, те всички бяха на едно място.

2. И внезапно стана шум от небето като хвученето на силен вятър, и изпълни цялата къща, гдето седяха.

3. И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях.

4. И те всички се изпълниха със Светия Дух, и почнаха да говорят чужди езици, според както Духът им даваше способност да говорят.
(Деяния 2)

Петдесет дена след смъртта на Исус Святият Дух се изля върху Неговите ученици и всички те започнаха да говорят чужди езици. Още същият ден благовестието беше проповядвано на дошлите в Ерусалим и се покаяха 3000 човека. В следващите дни Божият Дух започна да събира вярващите на едно място и да ги изгражда като една общност.

42. И те постоянствуваха в поучението на апостолите, в общението, в преломяването на хляба и в молитвите.

43. И страх обзе всяка душа; и много чудеса и знамения ставаха чрез апостолите.

44. И всичките вярващи бяха заедно, и имаха всичко общо;

45. и продаваха стоката и имота си, и разпределяха парите на всички, според нуждата на всекиго.

46. И всеки ден прекарваха единодушно в храма, и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие,

47. като хвалеха Бога, и печелеха благоволенieto на всичките люде. А Господ всеки ден прибавяше на църквата ония, които се спасяваха.

(Деяния 2)

Думата общност има корен „общ“. Божият Дух събра в Църква апостоли, ученици и новоповярвали и ги сплоти в общност, където всеки беше заинтересован от нуждите на човека до себе си. Едва ли хората са си представяли живота си по този начин. В посочените стихове четем, че никой не държеше сметка за личните си притежания и всичко се разпределяше според нуждите на всеки. Това може да се случи само ако хората са приели, че наистина са едно цяло, имат една вяра и еднакви ценности.

Обяснено по-простичко, Христос основа Църквата и Христос оглави Църквата, и хората заживяха заедно.

4. Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призовани към една надежда на званието ви:

5. един Господ, една вяра, едно кръщение,

6. един Бог и Отец на всички, Който е над всички, чрез всички и във всички.

(Ефесяни 4)

Едната цел на Църквата е всеки да достигне мярата вяра, която му е определена от Бога. Църквата е мястото, където заедно да растем в учението на апостолите. Във време, когато заблудителните учения са

се умножили твърде много, истината, която се съдържа в Божието слово е единствената, която може да изгради духовно здрав човек.

Другата цел е всички да живеят като братя. Един с друг да общуват, да си споделят, да си помагат, подкрепят и насърчават, защото според думите на Господ, по това се познават Неговите ученици, ако имат безусловна любов помежду си (Йоан 13:35).

14. за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешката заблуда, в лукавство, по измамнителни хитрости;

15. но действащи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос,

16. от Когото цялото тяло, сглобявано и свързано чрез доставяното от всеки став, според съразмерното действие на всяка една част, изработва растенето на тялото за своето назидание в любовта.

(Ефесяни 4)

Разбира се, това не винаги става, но аз говоря как трябва да бъде. Живо и здраво тяло имаме, когато оставим Бог да си върши работата и не изнемаме Неговите функции. Ако всеки мисли себе си за прав и настанява своите разбирания, Църквата ще бъде разпокъсан, разделен организъм. Сами може да си отговорим дали тя, Църквата, ще е функционална и ефективно-действаща институция в подобни случаи.

Случи ми се да споделя тези свои размишления с една богата жена. Тя имаше успешно разработен бизнес и успя да го разшири дотолкова, че да направи твърде богати и част от роднините си. Тя е от почти 30 години в църква, но знаете ли какво ми отговори? Тя каза: „Това (б.а. става дума за описаното в Деяния 2:42-47) е било за тогава, не важи за сега. Живеем в друго време.“ Питам се дали се е променило Божието слово оттогава и защо да не важи за днес или ние, вярващите хора, сме станали по-умни?! Питам се над богатствата, които притежаваме Бог има ли някакви права и защо ни ги дава?!

Когато се даде възможност на Христос да води Църквата Си, всяка част на тялото ще си заеме мястото. Един ще помага с едно, в което е по-силен и успешен, друг - с друго. Няма да се налага един да страда, а друг да живее в охолство, нито ще се случи един да се бори с трудни и нерешими за него проблеми, които друг може да пребори с лекота. Така ще се позволи разгръщането на личностния потенциал на всеки и Църквата ще опита от многообразната Божия благодат, което ще направи дарбите и талантите на хората да разцъфтят.

12. Защото, както тялото е едно, а има много части, и всичките части на тялото, ако и да са много, пак са едно тяло, така е и Христос.

13. Защото ние всички, било юдеи или гърци, било роби или свободни, се кръстихме в един Дух да съставляваме едно тяло, и всички от един Дух се напоихме.

14. Защото тялото не се състои от една част, а от много.

15. Ако речеше ногата: Понеже не съм ръка, не съм от тялото, това не я прави да не е от тялото.

16. И ако рече ухото: Понеже не съм око, не съм от тялото, това не го прави да не е от тялото.

17. Ако цялото тяло беше око, где щеше да е слухът? Ако цялото беше слух, где щеше да е обонянието?

18. Но сега Бог е поставил частите, всяка една от тях, в тялото, както му е било угодно.

19. Пак, ако те бяха всички една част, где щеше да е тялото?

20. Но сега те са много части, а едно тяло.

(1 Коринтяни 12)

Ще ви разкажа едно лично преживяване. Спомням си за период от нашия живот, преди няколко години, когато съпругът ми беше без работа, а аз бях на нередовно работно място. Взимах процентно възнаграждение, а не пълна заплата. Нямахме пари за нищо, освен за по 1 хляб на ден. Останали ни средства отиваха за плащане на сметки. Деляхме си по 2 филийки на нашето четиричленно семейство. Имахме и един бидон със зеле и почти 3 месеца това беше единствената ни храна, понякога без олио, само с вода и сол. Когато имяхме възможност купувахме по 1 пакет ориз и това беше всичкото разнообразие, което можехме да си позволим. Не споделихме на никого, но се молихме пред Бога.

Към края на третия месец и тази храна свърши. Вечерта сложихме всичко, което беше останало в една купичка, сварихме го и се почувствахме като онази вдовица, която беше излязла да събере съчки, за да опече последния хляб за сина си и себе си и после очакваше смъртта (3 Царе 17:12).

Понеже е писано, че Църквата е жив организъм, аз вярвам, че ако една част страда в едно живо тяло и друга част ще изпита болката. Бяхме решили да уповаваме на Словото и се надявахме, че Бог ще промисли за нас.

На следващата вечер се позвъни на вратата и се появи наша позната. Тя беше вярваща жена, но ходеше в друга църква, не в тази,

в която ходеше нашето семейство. Тя не знаеше през какво преминавахме, но Бог ѝ беше говорил и тя ни беше купила цяла чанта с храна. Имаше и месо, и сладки, и различни продукти. Слава на Бога! Ние не умряхме от глад, а Бог се прослави. След това Бог отключи благословенията си към нас.

Бог не ни дели. Той има хора във всяка църква, които може да изпрати. Ако Църквата е жива, това няма да бъдат отделни, единични случаи, а ежедневие за вярващите хора. И няма да има хора в нужда.

Защо още е нужна Църквата? Друга важна причина, според мен, е за лична защита. Църквата е онагледена с кошара, в която всички са събрани и защитени. Христос е истинският пастир, Който даде живота си за овцете (Йоан 10:1-5). Извън църквата всеки вярващ е плячка за сатана.

1 Петър 5:8. Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне.

Църквата е мястото, където Бог освобождава Своите благословения. Помощта за болните може да дойде чрез молитвата на пастори и презвитери (Яков 5:14,15) или когато един за друг се молим. Там, където има единство, Бог е заръчал благословения (Псалм 133). Може Святият Дух да освободи пророческо слово, което да назидает човека и да му разкрие опасности при предстоящи събития (1 Коринтяни 12:8-10). Какъвто и да е начина на защита и снабдяване, едно е сигурно - Бог няма да остави децата Си да страдат, нито да ходят в тъмнина и неяснота, а ще покаже Своите благи милости.

1 Коринтяни 10:13. Никакво изпитание не ви е постигнало освен това, което може да носи човек; обаче, Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите.

Много са скърбите в този свят. Това, което се понася от хората в света, е много по-тежко от това, което преживяват вярващите. Едно и също зло събитие се преживява по различен начин от невярващи и вярващи хора. Защо? Защото Христос споделя нашите болки, подкрепя ни не само чрез братя и сестри от Църквата, а и лично. Чрез Христовия дух в нас ние минаваме по-лесно през скърби и проблеми, усещайки невидимата сила на Бога.

Псалми 23:4. **Да! и в долината на мрачната сянка ако ходя Няма да се уплаша от зло; Защото Ти Си с мене; Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават.**

Тези, които са научили тайната да се доверяват на Бог, разбират за какво говоря. Бог няма да остави синовете и дъщерите си в беда. Когато говориш на Бог, вярвай, че Той те чува и ще направи това, за което си Го молил (Псалм 37:4,5).

Да обобщим. За църквата има установени принципи описани подробно в Новия завет. Тя е наш духовен дом, където да израстваме към духовна зрялост. Тя е единственото място за здрав духовен растеж на вярващите, както и единственото място, където любовта на Бога може да се преживее в пълнота. Тя е мястото, където Божието царство да се прояви тук, на земята.

Днес много хора са разочаровани от взаимоотношенията в църквата, но тя би трябвало да изразява Божиата воля на земята и да е пример за мир, правда, радост и любов, защото плодовете на Божия Дух включват всичко това.

Не търсете приятели извън църквата. Верните хора са сред посветените християни. Може да ги намерите между тези, които имат страх от Бога и ще положат усилия, за да ви подкрепят. Не винаги ще успяват, но поне аз познавам хора, които се опитват да го правят.

Не е така в света. Всеки се е сблъсквал с предателство в живота си. Ние обичаме да си доверяваме тайните, а после страдаме. Понякога на чаша кафе се отпускате и споделяте твърде лични неща, а после си плащате за тази наша несъобразителност. Жалко е, че част от съвременната църква днес е допуснала света в себе си и много хора са разочаровани поради същата причина. Те са споделили своите тайни, а после са ги чули преиначени или използвани срещу тях.

Но Господ вися на кръст, за да унищожи проклятието на отхвърляне и предателство и да го замени с приемане, братолюбие и сигурност и да ни даде възможност да се почувстваме в Църквата като у дома си.

34. Нова заповед ви давам: да се любите един друг; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един друг.

35. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си.

(Йоан 13)

И аз като много хора съм била предавана и съм страдала от хорските думи и постъпки. И всеки път съм стигала до въпроса, който си зададе Давид:

Псалм 139:7. Къде да отида от твоя Дух? Или от присъствието Ти къде да побягна?

Нима в света е по-добре? Колкото и да е разочарован човек от хора в дадено локално събрание, това не означава, че няма хора, които да са пълни с Божията любов. Самотата е победен, унищожен враг. От кръста идва благословението на приемане и здрави приятелства. Когато отида в друг град или държава познайте къде ще отида първо – в Божия дом. Дори и да съм в затруднение, знам къде да потърся помощ – сред Божиите хора. Защото Сам Бог е любов.

Матей 19:29. И всеки, който е оставил къщи, или братя, или сестри, или баща, или майка, [или жена], или чада, или ниви, заради Моето име, ще получи стократно и ще наследи вечен живот.

Как да разберем кои са истинските християни?

Верността на християните се измерва на първо място с верността им към Бога. Не говоря за вярност пред религиозни организации, отделни църковни личности или разпоредби. Който е верен на Бога, ще бъде верен и на човека. Това е критерий, когато си търсим приятели. Тези, които не са верни на Бога и на Неговото слово, ще са непостоянни и в отношенията си с хората.

20. Ако рече някой: Любя Бога, а мразя брата си, той е лъжец; защото, който не люби брата си, когото е видял, не може да люби Бога, Когото не е видял.

21. И тая заповед имаме от Него: Който люби Бога, да люби и брата си.

(1 Йоан 4)

Любовта към Бога не се измерва в познаване на Словото. Има ревност по Божието, която е противна на Бога. В този случай хората се превръщат в религиозни фанатици, готови да те застрелят със стихове от Библията. В посочения 21 стих ясно ни се казва, че любовта към Бога ни задължава да се обичаме един друг, а не да търсим и да държим на своето си.

Второто изискване е да са скромни, кротки и смирени хора. Гордостта и сребролюбието са корените на всяко зло.

Яков 4:6. Но Той дава една по-голяма благодат; затова казва: "Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат".

Ако търсиш подкрепа от самоуверен и алчен човек, няма да я получиш или ако ти помогне, то ще е за негова лична изгода. За жалост в църквите се срещат личности, носители на тези качества. Ние не можем да ги изгоним, защото църквата е единственото място, където грешниците могат да се променят. Но трябва да бъдем мъдри и бдителни (Мт. 10:16), за да се молим за тях, а не да им се доверяваме.

Изповед. Господи, благодарим Ти за Църквата. Тя е място за защита, утеха, любов, мир, чистота на взаимоотношенията. Благодарим Ти, че винаги Твоят дом е отворен за нас. Благодарим Ти, че ни приемаш каквито сме и ни показваш какви трябва да бъдем като Твои ученици. Очисти и освети Църквата Си и я подготви за среща с Теб (Еф. 5:27).

28. ЗАКОНЪТ НА ДУХА

Господ Исус Христос написа с кръвта Си Завета на благодатта и постави закона на духа в сърцата ни.

31. Ето, идат дни, казва Господ, Когато ще направя с Израилевия дом и с Юдовия дом Нов завет;

32. Не такъв завет, какъвто направих с бащите им, В деня, когато ги хванах за ръка, За да ги изведа из Египетската земя; Защото те престъпиха Моя завет, Поради което Аз се отвърнах от тях, казва Господ.

33. Но ето заветът, Който ще направя с Израилевия дом След ония дни, казва Господ: Ще положа закона Си във вътрешностите им, И ще го напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог, И те ще бъдат Мои люде;

34. И няма вече да учат Всеки ближния си и всеки брата си, И да казват: Познайте Господа; Защото те всички ще Ме познават, От най-

малкия до най-големия между тях, казва Господ; Защото ще простя беззаконието им, И греха им няма да помня вече.

(Еремия 31)

Исус беше съден по религиозни закони, за да бъдем свободни от тяхната власт. Всеки, който вярва в Христос, живее вече чрез вяра, а не чрез религия и ритуали. Същността на Новия закон, постановен с Новия завет, не е в спазване на постановления и извършване на церемонии, а в изработване на добродетели, така че човек да се уподоби по характер на Бога.

Евреи 12:14. Търсете мир с всички и онова осветление, без което никой няма да види Господа.

Матей 11:29. Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си.

22. А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодет, милост, милосърдие, вяроност,

23. кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон.

24. А които са Исус Христови, разпнали са плътта заедно със страстите и похотите ѝ.

25. Ако по Духа живеем, по Духа и да ходим.

(Галатяни 5)

Обожаването на човешкото естество е продукт на стремежа към вътрешна чистота и святост. То е описано за първи път в началото на Библията, когато Бог създаде човек по Свой образ и подобие и преминава през целия Нов завет.

В началото Адам и Ева ядоха от дървото за познаване на доброто и злото. Бог преобърна тяхното неподчинение в частично добро. Винаги сме склонни да осъждаме първородния грях, но забравяме, че Бог може да преобърне всичко лошо в Своя полза.

Битие 3:22. И Господ Бог каза: Ето, човекът стана като един от Нас, да познава доброто и злото...

Точно чрез това зло, което извършиха първите хора, и което ги отдели от Бога, по-късно стана възможно да се разграничават категориите „добро“ и „зло“. Бог казва в стих 3:22, че съвестта на

човека се отвори. Човешкият ум доби яснота върху позволеното и забраненото и способност да разсъждава кое е правилно и угодно на Бога, и кое не е. До преди съгрешаването хората просто нямаха опитности, които да им разкрият същността на греха - имаха само предупреждение. Едва след акта на грехопадението тази способност човек сам да може да съди за постъпките си според съвестта в него беше придобита. И отворената съвест остана във всички потомци на Адам и Ева.

Дори хора, които не познават Господ и не вярват в Него, знаят, че не е добре да убиват себеподобните си, че не е добре да мамат, да крадат, да рушат, да живеят в разврат и др. подобни. Могат да се дадат много примери, но идеята е да осмислим факта, че отворената човешка съвест след грехопадението започва да разпознава злите дела.

Като потвърждение ще споменем законодателното право на отделните държави. То включва закони, които са написани предимно от невярващи хора, но са създадени на основа на хуманното отношение - да осъдят злото. Разбира се, че има отклонения (при племена или хора, които поради някаква своя причина служат на сатана), но като цяло човешките същества са ориентирани в категориите добро и зло.

Само по себе си, обаче, това знание на отворената съвест е достатъчно, за да се живее хуманно, но не стига, за да се живее благочестиво. Единствено чрез Духа на Бога хората могат да познаят грях и святост. Логиката не може да ни направи безгрешни, само да назове греха. Святостта е промяна на сърцето, на съвкупната вътрешната човешка природа, а не само на ума и тя идва чрез Божия Дух, който живее вътре в нас.

Когато приемеш Христос за Свой Господар, ти допускаш Духа на Бога в себе си и чрез Него започва вътрешното обновление на човека. Изгражда се нов мироглед от основни модели, в пълно противоречие на светските разбирания. Вътрешният човек придобива свръхестествена сила и способност да се съпротиви на всичко, що е греховно и да изгражда своя ценностна система. След подобна промяна не е нужно вече да се казва на човека кое е добро и кое е зло и човек постоянно да се страхува да не съгреша.

Докато човек трепери кое е грешно и кое - праведно, той все още действа по съвест. Пълнотата на приемането на Божия Дух ще направи така, че вярващия с лекота и по естествен начин ще постъпва правдиво, без да се напъва да разсъждава доколко това, което прави, е по Божията воля, защото всичко ще прави с ум Христов и дух Христов.

13. Защото не законослушателите са праведни пред Бога; но законоизпълнителите ще бъдат оправдани,

14. (понеже, когато езичниците, които нямат закон, по природа вършат това, което се изисква от закона, то, и без да имат закон, те сами са закон за себе си,

15. по това, че те показват действието на закона написано на сърцата им, на което свидетелствува и съвестта им, а помислите им или ги осъждат помежду си, или ги оправдават),

16. в деня, когато Бог чрез Исуса Христа ще съди тайните дела на хората според моето благовестие.

(Римляни 2)

При Сътворението човешката съвест се отвори, но едва след приемането на Божия Дух, съвестта започва да се обновява. Когато човек приеме Святия Дух, духът на човека се кооперира с Духа на Бога и желанията на душата постепенно изгубват силата си. Доскорошни мисловни крепости рухват и заблудите се изчистват. Умът става побистър и човешкият дух с лекота го води в правилните решения.

Имаме двустранно действие на дух и душа и двете са в единство, без да се изисква свръх-напъване на волята. Дори разумът се насочва не към логически изводи, а към нежното вътрешно водителството на Святия Дух. Човек може без страх да прави радикални избори, свързани с вярата му и уверено да следва Христос. Случващото се е своеобразен израз на вътрешен копнеж да се угажда на Бога поради любов.

16. Ето заветът, който ще направя с тях След ония дни, казва Господ: Ще положа законите Си в сърцата им, И ще ги напиша в умовете им“, прибавя:

17. „И греховете им и беззаконията им няма да помня вече“.

(Евреи 10)

Бог в Стария завет постанови определени ритуали, които имаха за цел да научат народа на покорство и смирение и да изяви кое е беззаконие и кое е правда. Но още в Стария завет Бог започна да загатва волята Си за един по-добър завет. Когато хората започнаха да служат ритуално и да обръщат повече внимание на външното, а не на духовното, дойде Господ и смърри религиозните водачи.

Лука 11:39. И Господ му каза: Сега вие фарисеите чистите външното на чашата и паницата! а вашето вътрешно е пълно с грабеж и нечестие.

Оказа се, че самият ритуал не води човека към святост. Днес има хора, които всяка неделя ходят на църковна служба, слушат какво се говори, изпълняват всички обредни церемонии, дават щедри дарения и излизат от там, а сърцата им си остават същите. Те пак мразят, пак клеветят или одумват, пак пиянстват или са се затворили в себе си, не състрадават, не дават милостиня, намислят неща, които да им донесат лична изгода и т.н. Те са пренебрегнали благодатта на Бога, Който копнее чрез Духа Си да ги приближи до Себе Си.

- 16. Шест неща мрази Господ, Даже седем са мерзост за душата Му:**
17. Надменни очи, лъжлив език, Ръце, които проливат невинна кръв,
18. Сърце, което крои лоши замисли, Нозе, които бърже тичат да вършат зло,
19. Неверен свидетел, който говори лъжа, И оня, който сее раздори между братя.

(Притчи 6)

Всичкото спазване на закона не води до спасение, ако човек не извади изброените неща от сърцето си. Жалко е, че в различни клонове на християнството се набляга повече на външните неща. Изисква се задължително кадене на тамян, палене на свещи, молитва пред икони или статуи на светци, почитане на дни, приноси, дарения, десетъци и др., вместо да се насочат хората към чистото Божие Слово, което може да променя.

Второзаконие 27:15. Проклет да е оня, който направи изваян или излеян кумир, мерзост на Господа, дело на художнически ръце, и го постави на скрито място. И всичките люде в отговор да кажат: Амин!"

Исая 1:13. Не принасяйте вече суетни приноси; Темянът е мерзост за Мене, Тоже и новолунията, и съботите, и свикването на събранията; Не мога да търпя беззаконието заедно с {Еврейски: И.} тържественото събрание.

13. Кой е упътил Духа Господен, Или като съветник Негов Го е научил?

14. С кого се е съветвал Той, И кой Го е вразумил и Го е научил пътя на правосъдието, И Му е предал знание, и Му е показал пътя на разума?

18. И тъй, на кого ще уподобите Бога? Или какво подобие ще сравните с Него?

19. Кумирът ли? - Художникът го е излял, И златарят го обковава със злато И лее за него сребърни верижки;

20. Който е твърде сиромаш та да принесе принос Избира негниещо дърво, И търси за него изкусен художник, За да го направи непоклатим кумир!

21. Не знаете ли? не сте ли чули? Не ли ви се е знавало отначало? От основаването на земята не сте ли разбрали

22. Онзи, Който седи над кръга на земята, Пред Когото жителите ѝ са като скакалци, Който простира небето като завеса, И го разпъва като шатър за живеене,

23. Който докарва първенците до нищо, И прави като суета земните съдии?

24. Те едва са били посадени, едва са били посяти, Едва ли се е закоренил в земята стволът им, И Той подуха върху тях, и те изсъхват, И вихрушката ги помита като плява,

25. И тъй, на кого ще Ме уподобите Та да му бъда равен? казва Светият.

(Исая 40)

Иконите, статуите, изрисуваните стени, мощите и методично изпълняваните религиозни ритуали не могат да доведат човека до близко общение с Бога. Тези неща не могат да начертаят път за спасение на човешката душа. Спасението е чрез вяра в сърцето, останалото е мерзост. *Когато човек обикне Господ с цялото си сърце и всичкия си ум, тогава ще се покорява на Бога драговошно, а не по закон и не от страх. Тогава не законът на ритуала, а законите на любовта и почтеността ще се напишат в сърцето му и човек с радост ще се стреми да угоди на своя Бог, както и сам Давид описа своето душевно състояние:*

Псалми 40:8. Драго ми е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля; Да! законът Ти е дълбоко в сърцето ми.

Изповед: Господи, благодаря Ти, че не държиш да спазвам религиозни ритуали. Благодаря Ти, че отвори нов път за спасение, по благодат, чрез вяра, която своевременно да променя вътрешното ми

естество. Направи ме да съм Ти угоден с всичко що е в мен. Радвам се да Те познавам със сърцето си.

29. ДУМИ НА ЖИВОТ

Със слово Бог създаде света и цялата вселена. Със слово Бог осъди Сатана. Със слово беше проклета земята и изгонен човека от Едемската градина. Със слово беше заченат Господ Исус Христос от девицата Мария. Със слово Господ възкресяваше и освобождаваше от демони. Със слово укроти бурята. Винаги и във всичко в началото е Словото.

1. В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог.

2. То в начало беше у Бога.

3. Всичко това чрез Него стана; и без Него не е ставало нищо от това, което е станало.

4. В Него бе животът и животът бе светлина на човеците.

(Йоан 1)

Така е промислил Бог да създаде всичко видимо и невидимо - чрез слово. И да запечата в Словото Си живота. Бог никога не е възнамерявал да убива или наказва. Той направи да бъде светлина и произведе живот, и пълнотата на Словото Му се превъплъти в Христос.

Още от Сътворението Бог беше промислил Словото Му да оживее чрез човека. Бог направи Адам по Свой образ и подобие и му вдъхна от Своето жизнено дихание. Адам оживя и стана подобен на Бога - да може да говори и да управлява. Ето първият тест, който Адам премина.

Битие 2:19. И Господ Бог създаде от земята всички полски зверове и всички въздушни птици; и ги приведе при човека, за да види как ще ги наименува; и с каквото име назовеше човекът всяко одушевено същество, това име му остана.

Словото на Бога, което беше влязло в Адам, излезе през устата му и извърши съдба. Адам назова всяко животно и така определи неговата съдба. Четем, че Бог не коригира нито едно от имената, които човек

даде на живите същества, а ги остави. На практика Адам за първи път упражни Словото на Бога и предполагам, че по-късно си даде сметка как То повлия върху живота на всяка жива твар.

Властта, която Бог даде в устата на Адам беше власт за живот и съграждане, но не беше безгранична. Тази власт имаше своите параметри на влияние. Човек не можеше да контролира духовните същества и трябваше да се покорява на Бога, но пък имаше господство над всички птици, животни, растения, над всичко, което беше на земята и във водата. И Адам разбра, че може да управлява в параметрите на своето влияние чрез думите, които излизат от устата му, така както Бог го прави.

Човек винаги е бил мислецо и говорещо създание, което има господстващо влияние върху средата, в която се намира. За това намираме доказателства в самия живот и в цялата Библия.

От Сътворението до днес човек чертае съдбата си и тази на света около него чрез идея, облечена в мисъл (слово) и развиваща се в действие. В началото в човешкият ум се ражда идеята, като фраза от думи и се оформя като картина. За да опише картината (представата си за нея) човек използва още повече думи. За да я сподели, човек пак я разказва с думи. Когато думите оформят целостта на идеята, човек има два избора – да действа според идеята или да я забрави. В този смисъл идеята бива или оживотворена или умира, в зависимост от действията, които ще бъдат предприети.

Пътят след раждането на всяка идея върви в две посоки: живот или смърт. Да изговориш нещо на глас, да го помислиш или напишеш, да предизвикаш действия в тази посока, ти вече си го определил да се случи и го правиш. Ако оставиш идеята без да я споделиш, опишеш, ти не можеш да действаш според нея и тя умира.

Самата идеята, това, което ще се случи, може да бъде за добро или за зло. Ако идеята е боговдъхновена, тя ще донесе изобилен живот, просперитет, съграждане. Ако идеята е неприемлива пред Бога, тя е обречена идея, мъртва. По-добре е за човек да не се напъва да я осъществява, защото вредите ще са повече от ползите.

Начинът да се даде старт на една добра идея е, когато се облече в молба и се принесе пред Бога. Всичко, което е угодно на Бога е определено да оживее и да се реализира. Това може да бъде като Бог използва нашите усилия, но може да стане и като се преобърнат духовни ситуации, т.е. като се водят духовни битки. Има ситуации, които не зависят от нас (Даниил 10:11-13), но в посочените стихове можем да прочетем, че думите, които Даниил изговори, бяха

послушани. Бог преобърна надмощието на тъмните сили в поражение и ангел от Бога слезе при Даниил с отговор.

13. И каквото и да поискате в Мое име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина.

14. Ако поискате нещо в Мое име, това ще сторя.

(Йоан 14)

Бог обещава свръхестествена подкрепа. Има енергия в думите, които казваме, която задвижва Божията ръка. Носител на тази енергия е нашата вяра, без която не можем да угодим на Бога (Евреи 11:6). Затова е много важно не само за какво се молим, но и да упражняваме достатъчно вяра.

В Битие 1 глава е описано как Божието слово излезе и всичко, което Бог каза – стана. Бог донесе живот с думите Си и ни показва тяхната сила. Така и Господ Исус, когато ходеше с учениците Си, направи да се види силата на думите, които излизат от човешките уста. Той изговаряше слово и то ставаше, и всичко изглеждаше толкова лесно.

Матей 21:19. **И като видя една смоковница край пътя, дойде при нея, но не намери нищо на нея, само едни листа; и рече ѝ: Отсега нататък да няма плод от тебе до века. И смоковницата изсъхна на часа.**

Не случайно тези думи са изговорени към дърво, а не към човек. И освен това се касае за един единствен пример. Посочвам този пример, за да онагледя силата на словото, което Бог ни дава - нищо повече!. Така, както силата на думите унищожи дървото и то изсъхна, така лошите думи могат да унищожат всяко живо същество. Нашият подарък от Бога е не просто силата на изговореното слово, а силата на думите на живот, които можем да пуснем на свобода през устата си. Но затова се иска Божият живот да тече в нас.

Във всички останали случаи (освен този със смоковницата) Господ Исус ни показва как да изговаряме думи на съзидание. Ето един от многото примери, в които словото изговорено от Исус прояви Своята живителна сила.

43. Като каза това, извика със силен глас: Лазаре, излез вълн!

44. Умрелият излезе, с ръце и нозе повити в саван, и лицето му забрадено с кърпа. Исус им каза: Разповийте го и оставете го да си иде.

45. Тогава мнозина от юдеите, които бяха дошли при Мария и видяха това що стори Исус, повярваха в Него.

(Йоан 11)

Исус възкреси Лазар с едно изречение, което изговори на глас. Лазар беше от четири дни в гроба и тялото му беше на път да се разложи. Но Словото на Господа беше достатъчно, за да го върне към живот. Това е сила, която надхвърля човешките способности. Все едно Исус каза „Лазаре, живей!“. И Лазар оживя.

36. А в Иопия имаше една последователка на име Тавита (което значи Сърна). Тая жена вършеше много добри дела и благодеяния.

37. И през тия дни тя се разболя и умря; и като я окъпаха, положиха я в една горна стая.

38. И понеже Лида беше близо до Иопия, учениците, като чуха, че Петър бил там, изпратиха до него двама човека да го помолят: Не се бави да дойдеш при нас.

39. И Петър стана и отиде при тях. И като дойде, заведоха го в горната стая; и всичките вдовици стояха около него и плачеха, и му показаха многото ризи и дрехи, които правеше Сърна когато бе с тях.

40. А Петър изкара всички навън, коленичи та се помоли, и се обърна към тялото и рече: Тавито, стани. И тя отвори очите си, и като видя Петра, седна.

41. И той ѝ подаде ръка и я изправи; и после повика светиите и вдовиците и представи им я жива.

(Деяния 9)

Това е пример за изговорено слово от Петър, ученика на Исус. Словото е изговорено след смъртта на Исус и след Неговото възкресение. Чрез силата на Святия Дух думите, които Петър каза върнаха обратно живота в тялото на Тавита. Защо? Защото Петър повярва в Христос и Словото на Бога оживя в него.

Чрез вяра и слово бе вдигнат и парализикът на краката си.

6. Но Петър рече: Сребро и злато аз нямам; но каквото имам, това ти давам; в името на Исуса Христа Назарянина, [стани и] ходи.

7. И като го хвана за дясната ръка, дигна го; и на часа нозете и глезените му добиха сила.

8. И той като скочи, изправи се и проходи; и влезе с тях в храма та ходеше и скачаше и славеше Бога.

9. И всичките люде го видяха да ходи и да слави Бога,

10. и познаха го, че беше същият, който седеше за милостиня при Красната порта на храма; и изпълниха се с учудване и удивление за това, което беше станало с него.

(Деяния 3)

Същият Дух на Бога живее в нас и днес. Той не се е променил. Такъв е, какъвто е бил по времето на Исус Христос, на Петър и Павел, и на всички Христови последователи. Не е вярно, че знаменията и чудесата са били за преди. Този Дух, който е действал в Исус и в апостолите, и днес е с нас. Само че ние сега сме по-различни – по-умни, по-знаещи и по-скептични. Изпитваме всичко и не се доверяваме така лесно, забравяйки, че без вяра не можем да угодим на Бога.

Преди години дъщеря ми беше на болнично легло. Имаше много висока температура. Лекарствата не ѝ действаха. Лекарите бяха безсилни. Не можеха да поставят точна диагноза. След няколко дни състоянието ѝ се влоши. Една вечер температурата се покачи толкова много, че чак кожичката ѝ започна да се напуква и тя нямаше сили вече да надигне главичката си от леглото. Само телцето ѝ леко дишаше, но и дишането ставаше по-слабо. Виждах я как гаснеше.

Аз започнах усилено да се моля. Това беше в първите години на моята вяра. Беше минало 10 часа вечерта. Състоянието ѝ се влошаваше и аз започнах да схващам, как животът от нея си отива. Паднах на колене пред леглото ѝ и не станах от там няколко часа, молейки се със сълзи на очи. И се случи чудо. В 3,30 през нощта Святият Дух ми каза: Духни към нея три пъти и кажи: „Дух на живот да влезе в нея.“ Направих го и на всяко издухване на струя въздух към нея казвах тези думи.

След около 20 минути дъщеря ми отвори очи. Температурата поспадна, а малко по-късно тя спокойно заспа. На сутринта започна да се храни и от същия ден състоянието ѝ започна да се подобрява. Бог ми даде разбиране, че дух на смърт е бил над нея, но словото, което изговорих с вяра, върна живота в тялото ѝ. Думите на живот в устата ми дойдоха като подарък от Христос, Който победи смъртта на Кръста и ни изпрати Святия Си Дух. Слава да е на Бога!

И днес Духът на Бога влага думи на живот в нас. Той ни дава сила и власт над проблемите и ни помага да преодоляваме невъзможни ситуации.

Марк 11:23. Истина ви казвам: Който рече на тая планина: Дигни се и хвърли се в морето, и не се усъмни в сърцето си, но повярва, че онова, което казва, се сбъдва, ще му стане.

От къде идва силата на нашите думи? От вярата ни в Бога. Без вяра думите няма да произведат плода, за който се надяваме. Ако с вяра говорим на проблемите, те ще отстъпят. Ако се съмняваме, ще се случи обратното. Така че двигателят е нашата вяра в Христос, а спирачката е нашето съмнение.

Евреите са разбирали силата на изговореното слово. Поради това голямо внимание в Стария завет е обърнато на благословенията и проклятията. Най-пълният им списък можем да намерим във Второзаконие 28 глава. Като условие в тези стихове е записано:

1. Ако слушаш добре гласа на Господа твоя Бог и внимаваш да вършиш всичките Негови заповеди, които днес ти заповядвам, тогава Господ твоят Бог ще те въздигне над всичките народи на света.

2. И всички тия благословения ще дойдат на тебе и ще почиват на тебе, ако слушаш гласа на Господа твоя Бог....

15. Но ако не слушаш гласа на Господа твоя Бог, и не внимаваш да вършиш всичките Му заповеди и повеленията Му, които днес ти заповядвам, то всички тия проклетии ще дойдат на тебе и ще почиват на тебе....

(Второзаконие 28)

Благословенията върху нас идват като последица от вяра в Бога и покорство пред думите Му. Проклятията са „награда“ за непокорство и неверие. И двете са свързани със Словото, което е изговорено от Бога и написано за наше назидание.

Притчи 18:21. Смърт и живот има в силата на езика, И ония, които го обичат, ще ядат плодовете му.

Ако обичаш да благославяш с устата си и с делата си, ще носиш живот. Ако кълнеш, недоволстваш и мърмориш, неприятностите ще се умножават. Библията ни учи да използваме силата на словото, за да имаме живот. Господ не благоволява в клетвите, в одумничеството, в негативни думи.

Лука 6:27. „Но на вас, които слушате, казвам: Обичайте неприятелите си, правете добро на тия, които ви мразят.”

Лука 6:35. „Но вие обичайте неприятелите си, правете добро, и заемайте, без да очаквате да приемете назад; и наградата ви ще бъде

голяма, и ще бъдете чада на Всевишния; защото Той е благ към неблагодарните и злите.”

Думите на живот няма да имат сила в устата ни, ако не сме очистили сърцето си от неверие. Ако не вярваш в Бога, то силата на негативните ти думи ще е многократно по-голяма от силата на благословенията, които изговаряш. Може да не ти се вярва, но това е факт. И ще се случват повече лоши неща, отколкото славни победи. Причината ще е, че ти ще настаняваш своите желания чрез своето слово. Твоето говорене е показателно за това, което изпълва сърцето ти. Ако искаш думи на живот да излизат от устата ти, то ти трябва да оставиш Бог да те води и да се довериш, че Той знае кое трябва да се случи, кое - не. Той е дал от Духа Си на всичко живо, Той винаги ще бъде единствената първопричина за живот и няма да допусне разруха или смърт.

Да се молим за враговете си е малък пример как да използваме силата на думите, за да дойде благословение в живота ни. Ако ти благославяш враговете си, а не ги мразиш, първо ще разцъфти твоето здраве; второ - Бог ще зачете молитвата ти и ще преобърне злото, което е намислено срещу теб в добро; трето - ще видиш наяве отговор на своите молитви, които носят живителна промяна там, където по човешки всичко е загубено.

Ако кълнем, около нас има много зли демонични сили, които чакат да изговорим проклетия и да се промъкнат, да я хванат и използват. Всяка гнила дума е отворена врата за демонично влияние и съответно то се настанява и в живота на този, който кълне, и в живота на този, към когото са клетвите. Демоните бързо разбират къде лесно могат да завладеят позиции и не чакат много да ги канят. Те си казват „-ето един човек, който не вярва в Бога, а вярва в нас и ни вика“.

1 Петрово 3:9. Не въздавайте зло за зло или хула за хула, а напротив благославяйте; понеже на това бяхте призовани, за да наследите благословение.

Когато беше изправен пред Пилат, Исус мълча и не се защити. На кръста също остана тих. Издаде само един единствен вик: „Елои, Елои Лама Савахтани“ (Марк 15:34). В края на земния си живот Исус замълча, за да сложи Своите думи на живот в устата ни. Когато ние искаме да се прояви тази живителна сила, достатъчно е да имаме вяра и да заповядаме на ситуациите да се променят в Исусовото име.

Изповед: Боже, благодарим Ти за думите на живот. Разбирам, че има сила в изговореното слово, затова избирам да Ти се покоря и да благославям, а не да кълна. Благодаря Ти, че влагаш думи в устата ми, за да променям ситуации и събития и да бъда проводник на Твоята живителна сила.

30. БЛАГОСЛОВЕНИЯ

Исус стана проклет, за да бъдем ние благословени във всичко.

Грехопадението на Адам и Ева постави под проклятие цялото човечество (Битие 3:14-20). Първите хора съгрешиха спрямо своя Отец и всички, които се народиха от тях понесоха това проклятие като наследство.

12. Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха смъртта, и по тоя начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха,

13. защото и преди закона грехът беше в света, грях, обаче, не се вменява, когато няма закон;

14. при все това от Адама до Моисея смъртта царува и над ония, които не бяха съгрешили според престъплението на Адама, който е образ на Бъдещия;

15. но дарбата не е такава каквото бе прегрешението; защото, ако поради прегрешението на единия измряха мнозината, то Божията благодат и дарбата чрез благодатта на един човек, Исус Христос, много повече се преумножи за мнозината;

18. и тъй, както чрез едно прегрешение дойде осъждането на всичките човеци, така и чрез едно праведно дело дойде на всичките човеци оправданието, което докарва живот.

19. Защото, както чрез непослушанието на единия човек станаха грешни мнозината, така и чрез послушанието на единия мнозината ще станат праведни.

(Римляни 5)

Божие слово, с което Адам и Ева бяха изгонени от Едемската градина ги осъди и ги постави под проклетие. Законът, който беше даден чрез Моисей потвърди наследственото проклетие, дошло върху цялото човечество и посочи непокорството като грях. Целта на закона беше да даде разбиране за грях и да постави граници и норми на човешкото поведение. Чрез изявяването му вече хората попадаха не само под наследственото проклетие следствие първородния грях, но и под наказание поради собственото си текущо непокорство, т.е. личната отговорност беше изведена на преден план. Индивидуалните решения бяха разглеждани в контекста на приемливи или противни на Бога и личният грях се постави наравно с наследствения.

Има смисъл в закона на Стария завет. Някога си мислех защо изобщо е бил нужен Стария завет, след като е заменен с Нов. И разбрах за себе си, че законът имаше за цел да покаже откъде идват проклетията. Ако нямаше закон, нямаше да зная, че пожелаването е грях. Ако нямаше закон, нямаше да знам, че не можеш да се наричаш вярващ човек, а да не почетеш Бог с присъствието си в дома Господен поне един ден в седмицата. Нямаше да знам какво е идолоклонство, какви са Божиите мисли за наказание върху тези, които лъжат, крадат и т.н. *Разбрах, че всичко, което Бог счита за грях води до проклетия, а грехът основно е заклеен чрез закона.* Един единствен жертвен принос заличи всички проклетия, които тежаха поради наследствения грях на първите хора и личният бунт на всеки от нас.

13. Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклет {Гръцки: Проклетия. Виж. 2 Кор. 5:21.} за нас; защото е писано: „Проклет всеки, който виси на дърво“;

(Галатяни 3 глава)

Христовата жертва се оказа достатъчна, за да попаднем в графата на благословените от Бога. Условието отново е да приемем Христовия принос лично за себе си и влезем в благословенията с вяра. Така чрез Христос грехът, който ни е владеел, вече няма никаква власт над нас. Както Аврам беше благословен във всичко, така и всеки, който чрез вяра предаде живота си на Господ Исус Христос става сънаследник на пълнотата на Божиите обещания към Авраам.

Галатяни 3:29. И ако сте Христови, то сте Авраамово потомство, наследници по обещание.

Награда за човека е, че е създаден по образ и подобие на Бога. След грехопадението грехът и физическата смърт навлизат в човечеството, а

заедно с тях и духовната смърт (Битие 2:17). Обожаването на човешките синове беше под проклятието на греха и човек не можеше да достигне сам стандарта, който е нужен, за да бъде приет от Бога. Затова имаме Голготския кръст.

Когато с вяра човек приеме Христос в живота си, той се връща в началната позиция от преди грехопадението и се облича в славата на самия Бог. При това не само с физическите си дадености се доближава до Първообраза, но и с духовните. *Човек се облича във вътрешния си образ с Божия Дух и става подобие на Бога с дарби, умения и способности. Това е навлизане в пълнотата на обожаването на човека, за което четем в Библията и това е най-голямото, според мен, благословение, дадено на човека.*

21. понеже сте чули, и сте научени от Него, (както е истината в Исуса),

22. да съблечете, според по-предишното си поведение, стария човек, който тлее по измамнителните страсти,

23. да се обновите в духа на своя ум,

24. и да се облечете в новия човек, създаден по образа на Бога в правда и светост на истината.

(Ефесяни 4)

Когато говорим по темата е вярно, че благословенията са за всяка област от живота ни. Така, както когато не вярвахме в Христос и се противяхме на Неговата воля проклятията не подминаваха нито една област от живота ни, така и когато приемем Христос за личен Бог, ние биваме благословени във всичко: здраве, финанси, семейство, авторитет, плодородност, въздигане, победоносност, успешност и т.н., все неща, които са желателни за всички нас.

Ефесяни 1:3. Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Който в Христа ни е благословил с всяко духовно благословение в небесни места”.

Няма област, в която да не сме благословени. В стиха се казва „всяко духовно благословение“ и това значи във всеки аспект на живота ни. Някои си мислят, че това е само за духовните неща и не е за материалните и физическите. Това не е вярно. Ето какво казва Божието слово.

Исая 53:5. **Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме.**

Значи *имаме благословението на завидно здраве и душевен мир.* Атаки може да има, скърби може да дойдат, но знаем, че не са по Божията воля и се молим за изцеление и освобождение.

2 Коринтяни 9:8. **А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело.**

Следователно *в Христос всички наши нужди са снабдени.* Имаме изобилие от блага, с които животът ни да стане по-лек. И не само за нас се дават те, а за да послужим и на другите с част от изобилието, което имаме.

10. Но Господ благоволи той да бъде бит, предаде Го на печал; Когато направиш душата Му принос за грях, Ще види потомството, ще продължи дните Си, И това, в което Господ благоволи, ще успее в ръката Му.

11. Ще види плодовете от труда на душата Си и ще се насити; Праведният Ми служител ще оправдае мнозина чрез знанието им за Него, И Той ще се натовари с беззаконията им.

(Исая 53)

Още имаме и уверение за дълъг живот и обещание успехите да се излеят към потомците ни и извън родовете ни, защото нашия Господ е поправител на развалини и възстановител на унищоженото в предишните поколения.

Обобщено казаното звучи така: божествените благословения са свързани с връщане към Първообраза ни, със свободата ни, със здравето ни, с реализацията на дарби и таланти, с благополучие навсякъде и във всичко. Когато те се отключат в живота на християнина, той никога не би искал да се върне в стария си светски живот.

Много хора се чудят, защо нещата в живота им не се случват. Те се молят, изповядват, но молитвите им се връщат, като че ли удрят в стена. Вероятно става дума за неразчупени проклетия с неизяснен произход. Не можеш да се освободиш автоматично от всяко проклетие, ако не

откриеш корена му. Ако имате това усещане, че нещо не е наред и тъпчете на едно място, препоръчвам ви една много добра книга на Дерек Принс на тема „Благословение или проклятие, изборът е ваш“. В нея той дава седем стъпки към освобождението от проклятие и всички те са свързани с Исус и размяната, която стана на Кръста. Тази размяна е единствената и напълно достатъчна основа за влизане в Божествените благословения.

Изповед: Господи Исусе Христе, благодаря Ти за благословението да се възстанови цялостта и уникалността на моята личност. Благодаря Ти, че стана жертвен принос, за да премахнеш всички проклетия от живота ми и да ме благословиш във всичко.

31. ЗДРАВЕ

Началото на живота е от Бог. Бог е, Който определя кога и къде да се роди всеки един от нас. И преди да се родим, Той вече знае броя на дните ни.

13. Защото Ти си образувал чреслата ми, Обвил си ме в утробата на майка ми.

14. Ще Те славя, защото страшно и чудно съм направен; Чудни са Твоите дела, И душата ми добре знае това.

15. Костникът ми не се укри от Тебе, Когато в тайна се работех, И в дълбочините на земята ми се даваше разнообразната ми форма.

16. Твоите очи видяха необразуваното ми вещество; И в твоята книга бяха записани Всичките ми определени дни, Докато още не съществуваше ни един от тях.

17. И колко скъпоценни за мене са тия Твои помисли, Боже! Колко голямо е числото им!

(Псалм 139)

А как ще преживееш живота си, зависи само от теб. Ако живееш угодно на Бога, ще се радваш на здраве. Преди още да сме се разболели, преди даже да сме били извикани в съществуване, ние имаме своето съвършено здраве, подарено от Бога. Така ни е изваял

по такъв начин, че да останем здрави до дълбока старост. Така го пише в Библията и за мен това е достатъчен факт.

Днес често чуваме за нови и разни болести, една от друга по-страшни. И хората са притеснени. Търсят лекарства, ваксини, билки, дори суеверия, за да се предпазят, но не търсят Този, Който ги е създал и може да ги опази.

Преди да се роди Исус в плът, Бог беше изявил на пророк Исаия, че Христос ще пострада заради всеки един от нас, за да дойде даром здраве върху всеки, който повярва в Него. Това е пророческо слово от Духа на Бога към поколенията. Дали да вярваме или не на пророчески слова, ни казва пророк Амос.

Амос 3:7. Наистина Господ Иеова няма да направи нищо Без да открие Своето намерение на слугите Си пророците.

Бог нарича на 19 места в Библията пророците Свои слуги. На тях Той открива тайни, споделя Своите намерения и ги изпраща да ги разгласяват сред хората. Отхвърлянето на пророческото слово е отхвърляне на Самия Бог. Пророк Исаия пророкува, че изцелението ще дойде даром върху всички, които вярват в Бога, а евангелист Матей потвърди, че е видял изпълнението на това слово приживе.

Исаия 53:5. Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме.

13. Тогава Исус рече на стотника: Иди си; както си повярвал, така нека ти бъде. И слугата оздравя в същия час.

14. И когато дойде Исус в къщата на Петра, видя, че тъща му лежеше болна от треска.

15. И допря се до ръката ѝ, и треската я остави; и тя стана да Му прислужва.

16. А когато се свечери, доведоха при Него мнозина хванати от бяс; и Той изгони духовете с една дума, и изцели всичките болни;

17. за да се сбъдне реченото чрез пророк Исаия, който казва: „Той взе на себе Си нашите немощи, И болестите ни понесе“.

(Матей 8)

Често се молим и после отчаяно захвърляме всичко, с мисълта, че при нас нещата не се случват. И си мислим, че Бог има любимци. На

някои дава изцеление, на други – не. Случва се така, не защото Бог има предпочитания, а защото ние не винаги имаме вяра за снабдяването на нашите нужди. Когато се молим за другите - вярата ни е до небето, но когато се молим за нас - се надяваме, вместо да вярваме.

Ще изброя някои начини, по които се осъществява Божествено изцеление.

1. То може да стане чрез лично слово от Бога.

5. А когато влезе в Капернаум, един стотник дойде при Него и Му се молеше, като казваше:

6. Господи, слугата ми лежи у дома парализиран и много се мъчи.

7. Той му каза: Ще дойда и ще го изцеля.

8. Стотникът в отговор Му каза: Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми; но кажи само една дума и слугата ми ще оздравее.

9. Защото и аз съм подвластен човек и имам подчинени на мен войници; и казвам на този: Иди! — и той отива; и на друг: Ела! — и той идва; а на слугата си: Направи това! — и той го прави.

10. Исус, като чу това, се почуди и каза на онези, които Го следваха: Истина ви казвам: дори в Израил не съм намерил толкова голяма вяра.

13. Тогава Исус каза на стотника: Иди си. Както си повярвал, така нека ти бъде. И слугата оздравя в същия час.

(Матей 8)

2. С пряко докосване от Бога.

14. И когато Исус дойде в къщата на Петър, видя, че тъща му лежеше болна от треска.

15. И се допря до ръката ѝ, и треската я остави; и тя стана и Му прислужваше.

(Матей 8)

3. Чрез служители на Бога (допир, полагане на ръце, стоене в близост).

12. И чрез ръцете на апостолите ставаха много знамения и чудеса между народа и те всички бяха единодушно в Соломоновата зала;

13. а от другите никой не смееше да се присъедини към тях. Но народът ги величаеше

14. и все повече вярващи в Господа се прибавяха, множества от мъже и жени,

15. така че изнасяха болните по улиците и ги слагаха на постелки и на легла, че като минаваше Петър, поне сянката му да засегне някого от тях.

16. Събираше се още и множество от градовете около Ерусалим, които носеха болни и измъчвани от нечисти духове; и всички се изцеляваха.

(Деяния 5)

4. Помазване с масло от презвитери.

14. Болен ли е някой от вас, нека повика старейшините на църквата и нека се помолят над него и го помажат с масло в Господното Име.

15. И молитвата на вярата ще избави страдащия и Господ ще го повдигне, и ако е извършил грехове, ще му се простят.

(Яков 5)

5. Когато се молим един за друг

Яков 5:16. И така, изповядвайте един на друг греховете си и се молете един за друг, за да оздравеете. Много може молитвата на праведния в действието си.

А сега искам да разберем защо някои не получават изцеление.

1. Поради малката вяра, която имат

Евреи 11:6. А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнагражда тия, които го търсят.

Нужно е да вярваме, за да получим изцеление. Без вяра, няма да се намеси Бог. Казахме го вече в книгата, че това е единственото условие, което Бог ни поставя - да Му вярваме.

Вярата е в пълнота, тогава когато човек вярва не само първата част на този стих, но и втората. Има хора с голяма вяра, но те не вярват, че Бог лично ще ги възнагради. Служат на другите, а за себе си не могат да получат, защото не са повярвали, че и за тях Бог има дарове.

2. Поради нежелание за молитва

Яков 5:15. **И молитвата, която е с вяра, ще избави страдалеца, Господ ще го привдигне, и, ако е извършил грехове, ще му се простят.**

Бог иска да се молим. Той не го прави, за да изглежда важен пред нас. Той го прави, за да разпознаем ние колко вяра има в нас и за какво. Ако си вярващ, няма да е проблем да застанеш на колене и да си кажеш болката.

3. Неизповядан грях

Грехът често стои между нас и Бога и е преграда да получим изцелението си.

Псалми 38:3. **Няма здраве в месата ми поради Твоя гняв; Няма спокойствие в костите ми поради моя грях.**

Най-голямата преграда е, когато не си простил. Смисълът на християнството е да обичаме и прощаваме.

25. И когато се изправите на молитва, прощавайте, ако имате нещо против някого, за да прости и Отец ви, Който е на небесата, вашите прегрешения.

26. [Но ако вие не прощавате, то нито Отец ви, Който е на небесата, ще ви прости съгрешенията].

Марк 11:25-26

Ако не си простил, не можеш да очакваш да получиш нещо, което ти не си готов да дадеш. Дай прошка и ще получиш прошка. Благославяй и ще бъдеш благословен. Бог очаква меки сърца и няма да презре човек, който се е разкалял и моли за изцеление (Псалм 51:17).

4. Недостойно стоене в Божието присъствие

28. Но да изпитва човек себе си, и така да яде от хляба и да пие от чашата;

29. защото, който яде и пие без да разпознае Господното тяло, той яде и пие осъждане на себе си.

30. По тая причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста и са починали.

(1 Коринтяни 11)

Без вяра в Бога, не можем да се наречем Божии деца. Бог ни подарява всичко, включително и физическото ни здраве, но едва ли ще се удоволства, ако се подиграваме с тайнството на Светата евхаристия. *То е постановено, за да възпоменем Господната смърт, докато Той се върне отново и към това възпоменание трябва да пристъпим сърдечно и с благодарност, а не да го правим ритуално.*

23. Но иде час, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина;

24. Защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е дух; и ония, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят.

(Йоан 4)

Апостол Павел казва, че които ядат и пият без да разпознаят Господното тяло, ядат и пият осъждение за себе си. Как да разбираме това? Може би има много тълкувания, но аз ще ви дам едно конкретно мое разбиране.

Недостойното взимане на Господната вечеря е свързано и с откровението за Христос като Син на Бога, дошъл в плът на земята. Човек, който пристъпва към Господната трапеза трябва да има откровение за Исус Христос от Назарет. Петър получи това откровение лично от Духа на Бога и Христос съгради Църквата Си върху тези думи (Матей 16:15-19). Юда видя в Исус само човек, а не Месията и завърши с преждевременна смърт живота си (Матей 27:4). Човек, който не е разпознал в Христос Месията (Помазаника, Сина Божий) е добре да се въздържа и да не участва в това църковно тайнство, ако не иска да си нанесе осъждение.

5. Липса на любов

Нужно е да си оправил взаимоотношенията си в тялото Христово. Тези, които не търсят мир и разбирателство с братята и сестрите по вяра и упорито отстояват своите си разбирания да не се надяват на Божиите милости. Големите приноси, дарове и жертвения на време и средства няма да им донесат изцеление. Те, като не са разбрали, че братолюбието и простителността са в основата на ходенето ни с Бога, лъжат себе си, че са праведни и безгрешни.

23. И така, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против теб,

24. остави дара си там, пред олтара, и първо иди и се помири с брат си, и тогава ела и принеси дара си.

(Матей 5)

Пътят с Бога не е да правим добро религиозно впечатление, а да живеем в любов (Йоан 15:35). В една своя проповед Кенет Хеген отправя апел към вярващите: „Стойте в любовта. Не излизайте извън нея, ако искате да сте здрави.“ Това е вярно. Да излезеш извън любовта е все едно да излезеш извън Бога, защото Бог е любов, а извън Бога ти имаш това, което сатана ще ти предложи.

Изповед: Господи Исусе, благодаря Ти, че понесе моите болести и моите страдания. Всяка моя болест Ти предавам, защото знам, че в Твоята книга на живота са записани всичките ми дни и аз не се безпокоя за своето бъдеще. Аз стоя в Твоята любов и се радвам на съвършено здраве.

32. ФИЗИЧЕСКА СИЛА И МОЩ

Не е добре човек да се хвали със собствената си сила. Човешкото тяло е ограничено откъм физически дадености. Дори и човек да може да работи цяло денонощие, цяла седмица без почивка, в даден момент пак ще дойде умора. Дори и да поддържа здравето си, да тренира редовно, да се храни здравословно, силата му пак ще има своите

граници и ще се изчерпи. Но ако Духът на Бог живее в човека, тогава нещата стоят по друг начин.

12. Зная и в оскъдност да живея, зная и в изобилие да живея; във всяко нещо и във всички обстоятелства съм научил тайната и да съм сит, и да съм гладен, и да съм в изобилие, и да съм в оскъдност.

13. За всичко имам сила чрез Онзи, Който ме подкрепява.

(Филипяни 4)

Апостолът говори за глад и бедствия, които не го правят немощен и слаб, защото е научил тайната да разчита на Божията благодат за своето тяло. Павел беше познал от опит, че изпитания го изтощаваха, но тогава той спираше да се опира на своята сила и се обръщаше за помощ към Бога. Бог му предоставяше тази способност даром, за да може да продължи да евангелизира между езичниците и да завърши своята мисия.

Павел и Сила бяха на мисионерско пътуване, когато в град Тиатир разкъсаха дрехите им, биха ги много с тояги и ги оковаха в тъмница, но те и в затвора хвалеха Бога с песнопения (ДА 16:22-25).

6. Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее из тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети света с познаването на Божията слава в лицето Исус Христово.

7. А ние имаме това съкровище в пръстни съдове, за да се види, че превъзходната сила е от Бога, а не от нас.

8. Угнетявани сме отвсякъде, но не сме утеснени; в недоумение сме, но не до отчаяние;

9. гонени сме, но не оставени; повалени сме, но не погубени.

10. Всякога носим на тялото си убиването на [Господа] Исуса, за да се яви на тялото ни и живота на Исуса.

(2 Коринтяни 4)

С Божията сила можем да надмогнем над всяко зло, което връхлита човешкото ни тяло. Дори и в такива ситуации, когато телата ни са лишени от елементарни условия за живот, Духът, който привдига човека, го прави да е силен духовно и физически. *А когато сатана е намислил да отнеме живота ни, Бог обещава Своята свръхестествена протекция и избавление.*

Марк 16:18. **Змии ще хващат; а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди; на болни ще възлагат ръце, и те ще оздравяват.**

Разказвах ми случай за вярващ човек, който по времето на комунизма бил затворен заради вярата си. В затвора си направили експеримент с него. Дали на едно куче да изпие част от отровна течност и то умряло. После казали на човека, че ако вярва в Библията, то посочения стих в Марк 16:18 ще трябва да е истина за него. И му дали отровата. Това било подигравка от страна на държавните служители и изпит за вярата на затворника. Така хората, които го измъчвали, искали да му се присмеят и да го убият.

Човекът изпил отровата и останал невредим. Историята не свършва до там. Един от мъчителите му се обръща към Христос, а за останалите се знае, че каквото и да правели, не успявали да сломят духа му. За мен тази история е демонстрация на Божията сила, която действа в нашите тела и днес.

9. И Той ми рече: Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва съвършена. И тъй, с преголяма радост по-добре ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила.

10. Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христа; защото, когато съм немощен, тогава съм силен.

(2 Коринтяни 12:9-10)

Апостол Павел не е разчитал на себе си, за да издържи делото на апостолство. В живота си той е бил многократно пребиван с тояги, замерван с камъни (2 Коринтяни 11:25-27). И е оцелявал не чрез човешка сили, а чрез силата на Бога, която е пуснал в себе си. Дори и когато на остров Малта бива ухапан от отровната змия, той не само че не умира, а бива провъзгласен за божество (Д.А. 28:4-5).

За тези, които са в немощ, е добре да знаят подобни свидетелства, които да им засилят вярата в невъзможните за човека неща. И когато подхранят духа си, ще преживеят Божието чудо на възстановяване и да надмогнат над всяко страдание.

Божията сила идва по свръхестествен начин, когато наистина не можеш да направиш нищо за собствения си живот. Тя прави да се усмихваш, когато те боли и да се надяваш, когато ситуацията изглежда безнадеждна.

2 Коринтяни 13:4. Защото, при все че Той биде разпнат в немощ, но пак живее чрез Божиата сила. И ние също сме немощни в Него, но ще сме живи с Него чрез Божиата сила спрямо вас.

Медицината доказва, че психическата нагласа е много важна за оздравяването на тялото от нелечими болести. Когато човек е позитивно настроен, доброто психическо състояние спомага за по-бързото физическо възстановяване. Упованието в Бога прави немощните тела да оздравяват, възкръсват и дори са способни да дадат нов живот, благодарение на изобилния прилив на Божествена енергия в тях.

29. Той дава сила на отслабналите, и умножава мощта на немощните.

30. Даже младите ще отслабнат и ще се уморят; и отбраните момци съвсем ще паднат;

31. но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, ще се издигат с крила като орли, ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат.

(Исая 40)

Да си припомним накратко няколко библейски истории. Искам да обърна внимание, че това не са фантастични случки за измислени герои, а действителни събития от историята на еврейския народ, съхранени чрез Божието слово.

Йов след тежки събития позна Божиата сила, която го крепеше за живот. Той беше изгубил всичко: деца, стада, богатство, авторитет и стоеше покрит целия в циреи в пепелта (Йов 2:7,8), но продължи да живее. Защото Бог имаше благоволение в праведния Йов и поддържаше духа на живот в него.

Йов 33:4. Духът Божий ме е направил, и дишането на Всемогъщия ме оживотворява.

Цялото Писание говори за силата на Животворящия Дух и за това, че не в плътта (б.а. силата на физическите ни тела) трябва да е нашето упование, а в Бога.

Жените, които считат себе си за стари, да прочетат историята на Сара. Тя беше на 75 години, когато фараонът я взе в харема си, понеже беше твърде красива (Битие 12:14-15). Същата Сара зачена на 90 години и имаше сили да гледа малко дете на тази възраст. Тя не

живееше в палат с течаща вода, а в пустинята, в шатра, без климатик и памперси, без надзора и указанията на днешните лекари, но с Божията сила и благодат отгледа своя Исак, и продължи да се грижи за него, докато самият той навърши 32 години.

Халев, един от съгледвачите в книгата Числа 13 глава, повярва на Божието слово и когато след години влезе в Обещаната земя каза:

10. И сега, ето, Господ ме е опазил жив, както каза, тия четиридесет и пет години, от времето когато Господ говори това на Моисея, когато Израил ходеше по пустинята; и сега, ето, днес аз съм на осемдесет и пет години.

11. Днес аз съм тъй силен, както в деня, когато ме прати Моисей; както беше тогава силата ми, така е и сега силата ми да воювам и да излизам, и да влизам.

12. Сега, прочее, дай ми тая поляна, за която Господ говори в оня ден; защото ти чу в оня ден, че имало там енакими и големи укрепени градове; та дано бъде Господ с мене, и аз ще ги изгоня, според както Господ каза.

(Исус Навин 14)

Халев воюва за наследството си на 85 години. Той беше пълководец, ръководеше битките и ги печелеше, като участваше пряко във военните действия. Победи енакимите (исполините), от които всички се страхуваха и се засели в техните земи. Като глава на семейство в тази преклонна възраст, в която гледаме на мъжете като на старци той се започна нов живот, в нова земя и съгради всичко отначало. После разпреди земята на семейството си, омъжи дъщеря си и ѝ даде богата зестра. С една дума Халев продължи живота си пълноценно и в сила. Наближавайки 90 години той продължаваше да мечтае, да се надява и да живее така, както би живял ако беше на 40.

И отново да се върнем на живота на Павел и Сила. Вероятно не е било като на хотел в тъмницата, където бяха хвърлени. Влажният под, тъмнината, студът, оковите и техните рани не изглежда да са приятно преживяване.

22. На това народът купно се подигна против тях, градските съдии им разкъсаха дрехите и заповядаха да ги бият с тояги.

23. И като ги биха много, хвърлиха ги в тъмница, и заръчаха на тъмничния началник да ги варди здраво;

24. който, като получи такава заповед, хвърли ги в по-вътрешната тъмница, и стегна добре нозете им в клада.

25. Но по среднощ, когато Павел и Сила се молеха с химни на Бога,(В Цариградски превод се казва“молеха и славеха Бога) а затворниците ги слушаха,

26. внезапно стана голям трус, така че основите на тъмницата се поклатиха и веднага всички врати се отвориха, и оковите на всичките се развързаха.

27. И началникът, когато се събуди и видя тъмничните врати отворени, измъкна ножа си и щеше да се убие, мислейки че затворниците са избягали.

28. Но Павел извика със силен глас, думайки: Недей струва никакво зло на себе си, защото всички сме тука.

(Деяния 16)

Дали ги е боляло?! Боят с дебели тояги наранява чак костите. А те имаха сила и мощ в телата си, за да пеят и хвалят Бога. Накрая Павел със силен глас (б.а. не слаб и измъчен) извика към надзирателя, за да го предпази от самоубийство. Изводът е, че и в такъв момент Павел е бил способен да не мисли само за себе си, а е имал е сили да владее над обстоятелствата и да продължи да служи на хората. Кой му даде тази сила?- отговорът е Бог.

Има много примери в Библията и в живота, които да потвърдят, че имаме мощ в Исусовото име. Чрез вяра в Бога имаме способност да се справим с неща, които по човешки са невъзможни. Затова ги наричаме и чудеса.

Ето и част от личното ми свидетелство. Преди да приема Исус за свой Господ имах 27 заболявания, някои от които хронични. Години по-късно, към днешна дата, Бог ме е изцерил от всички тях. Аз не съм сега по-млада, отколкото съм била в началото на своята вяра, но със сигурност съм по-здрава и по-силна, което дължа на Бога. Приех, че съм изцерена в раните Христови, повярвах го и сега го живея.

И накрая на тази част да повторим чудесните обещания, което всеки може да превърне в своя изповед.

Исая 40:31. Но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, Ще се издигат с крила като орли, Ще тичат и няма да се уморят, Ще ходят и няма да ослабнат.

Псалми 1:3. Ще бъдат като дърво посадено при потоци води, Кое то дава плода си на времето си, И чийто лист не повяхва; Във всичко що вършат ще благоустпяват.

Изповед: Господи, благодаря Ти, че даваш сила и мощ на моето тяло. То е Твой храм и Те моля да го опазиш. Подновявай тялото ми и ме издигай със силата на орел над годините и обстоятелствата. Нека бъде като дърво, чийто лист не повяхва.

33. ЧЕСТИТА СТАРОСТ

Господ Исус Христос умря твърде млад, само на 33 години, за да можем да ползваме Авраамовото благословение да заспим в честита старост. Това е част от даровете, които получаваме от Кръста, понеже там и това проклятие беше разчупено и заменено с благословение.

13. Понеже обещанието към Авраама или към потомството му, че ще бъде наследник на света, не стана чрез закон, но чрез правдата от вяра.

14. Защото, ако са наследници тия, които се облягат на закона, то вярата е празна, и обещанието осуетено;

15. понеже законът докарва, не обещание, а гняв; но гдето няма закон, там няма нито престъпление.

16. Затова наследството е от вяра, за да бъде по благодат, така щото обещанието да е осигурено за цялото потомство, не само за това, което се обляга на закона, но и за онова, което е от вярата на Авраама, който е отец на всички ни,

17. (както е писано: „Направих те отец на много народи“), пред Бога, Когото повярва, Който съживява мъртвите, и повиква в действително съществуване онова, което не съществува.

18. Авраам, надявайки се без да има причина за надежда, повярва, за да стане отец на много народи, според реченото: „Толкова ще бъде твоето потомство.“

(Римляни 4)

Авраам е наречен баща на вярата. Той не видя осъществени всички обещания, които Бог му даде, но живееше с вяра за тяхното сбъждане. След 25 години получи дълго чакания си син. По-късно от Исаак се народиха внуци, от тях правнуци и в последствие целия еврейски

народ. Не само това, но Бог прибави и нас, хората, които не сме от еврейското общество в Своите обещания и изпълни казаното към Авраам, че ще бъде Отец на много народи. Днес, чрез вяра, ние сме Авраамовото потомство, защото това каза Бог и Господната дума не може да се промени.

26. Защото всички сте Божи чада чрез вяра в Исуса Христа.

27. Понеже всички вие, които сте се кръстили в Христа, с Христа сте се облекли.

28. Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, ни женски; защото вие всички сте едно в Христа Исуса.

29. И ако сте Христови, то сте Авраамово потомство, наследници по обещание.

(Галатяни 3)

Като наследници на Авраам, наследяваме и благословението за дълъг живот. Сам Авраам живя до 175 години. Може би няма да достигнем чак неговите години, но можем да изповядаме с вяра желанието си да преживеем дълги години в задоволство и радост.

7. И числото на годините на живота на Авраама, колкото живя, беше сто седемдесет и пет години.

8. И Авраам издъхна, като умря в честита старост, стар и сит от дни; и прибра се при людето си.

(Битие 25)

Това, че някои вярващи хора живеят твърде малко, според мен, има две обяснения. Първата причина е поради коравосърдечие на някои, Бог ги оставя да пожънат това, което са си посели. Това се изразява в упоритостта на човека да си прави каквото иска с тялото си – да пие, да пуши, да преяжда, да не спортува и др., които увреждат физиката му. Макар и да нарича себе си вярващ, човек, който прави някои от тези неща, ще пожъне болести и ще съкрати годините, които Бог му е отредил.

Втората по важност причина е приемането на думите на Моисей от Псалм 90 за абсолютната истина, като се пропуска стиха от Битие 6:3. В единият случай Моисей изля сърцето си пред Бога, а в другия случай са предадени думи, с които Бог се обръща лично към всички хора.

Прави впечатление, че повечето хора помнят Божието слово в тази част, където са записани думите на Моисей.

Псалм 90:10. **Дните на живота ни са естествено {Еврейски: В себе си.} седемдесет години или даже, гдето има сила, осемдесет години; но и най-добрите от тях са труд и скръб, защото скоро прехождат и ние отлитаме.**

Моисей изговори пред Бога това, което видя с очите си и в този смисъл този псалм е и споделяне с Бога. Божият човек е наблюдавал своите сънародници, които живяха в непокорство. Моисей страдаше за тях и изплака в думи своята болка. Поколението, което се бунтуваше умираше по-рано. То беше обречено на четиридесет годишно скитане в пустинята и животът в тези природни условия никак не беше лек, но коравосърдечието, а не условията, беше основната причина за поранната смърт на израилтяните. През времето на скитане Бог беше с народа си: обувките им не се скъсаха, дрехите им не овехтяха, винаги имаше храна и вода, не боледуваха (Изход; Числа). Но когато съгрешаваха пред Бога, биваха наказвани от Него и страдаха, а непокорните умираха.

Не такава беше участта на Моисей. Той живя в същите условия и с много повече отговорности от останалия народ, но понеже беше изключително смирен човек, доживя 120 години, а брат му Аарон даже повече - 123 години.

Второзаконие 34:7. **Моисей беше на сто и двадесет години, когато умря; очите му не се помрачиха, нито силата му намаля.**

Числа 33:39. **Аарон беше на сто и двадесет и три години, когато умря на планината Ор.**

Има места в Библията, където са записани думи директно изговорени от Бога, с които Бог поставя граница на човешкия живот. Такова е словото, казано преди потопа. Тези думи станаха реалност в живота на Моисей и Аарон.

3. И тогава рече Господ: Духът, който съм му дал не ще владее вечно в човека; в блуждаенето си той е плът; затова дните му ще бъдат сто и двадесет години.

(Битие 6:3)

След тези думи Бог унищожи всичко живо, като остави Ной и семейството му. И не се пише на друго място, че Бог е променил времетраенето на човешкия живот. Затова можем да приемем, че това

е волята на Бога за нас. Това слово Бог изговори за всички хора, това слово се сбъдна в живота на Моисей и брат му. Авраам, който стана баща на вярата ни, поради покорство доживя много повече, макар че беше роден след като Бог беше определил 120 години за човека. На Авраам Бог даде свръх-благодат за дълъг живот, за да ни остави пример за благоволенieto, което Бог показва към смирените.

Изводът е, че поради грях хората измират по-рано и по-млади, когато слушат гласа на Бога и вършат всичко, според както Той им заповяда, дните им могат да бъдат удължени.

Господ Исус умря в младост и сила, за да ни отвори тази възможност да се наситим от дни на земята. Той прикова проклятието на преждевременната смърт на кръста. Осигури ни достатъчно години и блажена старост. Вярвам, че всеки желае да достигне дълголетие, а очите му да виждат, ръцете му да работят, нозете му да тичат и душата му да е радостна. За да го получи, трябва да постави Бог и Неговото Слово на почитаемо място в личния си живот и да упражнява добро настойничество над собственото си тяло.

28. Не знаеш ли? не си ли чул, че вечният Бог Иеова, Създателят на земните краища, не отслабва и не се уморява? Неговият разум е неизследим.

29. Той дава сила на отслабналите, и умножава мощта на немощните.

30. Даже младите ще отслабнат и ще се уморят и отбраните момци съвсем ще паднат;

31. Но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, ще се издигат с крила като орли, ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат.

(Исая 40)

Изповед: Господи, благодаря Ти за Авраамовите благословения. Те включват и дълъг, благословен живот на земята. Вярвам, че съм получил правото на такъв, поради Твоята съвършена саможертва. Ти умря млад, за да се наситя от дни.

34. СНАБДЯВАНЕ

Господ преживя съвършената бедност на Кръста. Остана гол, бос, дори вода не Му дадоха, всичко Му отнеха, за да сме доволно снабдени с всичко, което ни е нужно.

23. А войниците като разпнаха Исуса, взеха дрехите Му и ги разделиха на четири дяла, на всеки войник по един дял; взеха и дрехата. А дрехата не беше шита, а изтъкана цяла от горе до долу;

24. затова те рекоха помежду си: Да не я раздираме, а да хвърлим жребие за нея чия да бъде; за да се изпълни написаното, което казва: - „Разделиха си дрехите Ми, И за облеклото Ми хвърлиха жребие“. Войниците, прочее, сториха това.

(Йоан 19)

Нямаше обувки, нямаше дрехи, нямаше нищо свое си. На икони и статуи фигурата на Исус е с препаска през кръста, но това е за благоприличие пред тези, които гледат иконата. В действителност и тази препаска е липсвала - съвършена голота и съвършена бедност. Само един венец от тръни на главата и един надпис над Кръста. Защо? За да ни отвори път към всички богатства, които по Своята милост иска да ни даде. Този, Който сътвори всичко и Който има всичко, заради нас остана без нищо, за да унищожи бедността в живота ни във всичките ѝ аспекти: духовна, финансова, материална.

В началото Бог постави човек в Едемската градина и се казва, че там имаше всичко. После, когато човекът предаде властта на сатана, остана без Божията слава и изгуби всичко. Имаше достатъчно храна в градината, Адам и Ева бяха здрави, беше топло, красиво. Любящият глас на Бог Отец, Който посещаваше всяка вечер Своите деца, ги насърчаваше, успокояваше, подкрепяше. Пълнотата на Божията благодат беше там, в Сътворението.

И после първите хора съгрешиха. Те нарушиха тази хармония и бяха изгонени от Едемската градина. Изобилната благодат беше вдигната и човек сам трябваше да се грижи за храна, облекло, здравето си, за своята сигурност. Тази първоначална благодат Христос възстанови чрез Своята саможертва. Божието благоволение не беше изчерпано. Христос ни върна неговата пълнота. Той показва, че иска да помага, че иска да дарява, да снабдява нуждите на хората така, както го правеше и преди грехопадението.

Матей 6:25. **„Затоа ви казвам: Не се безпокойте за живота си, какво ще ядете или какво ще пиете, нито за тялото си, какво ще облечете. Не е ли животът повече от храната, и тялото от облеклото?“**

Матей 6:33. **„Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави.“**

Много от нас, като се върнат назад в живота си, ще свидетелстват какви загуби са претърпели. За един това може да е апартамент, за друг - кола, за трети - пари или имоти, някои може да са обеднели, вследствие на ограбване от роднини, други - от не добре преценени лични или семейни финансови операции и т.н. Мисля, че всеки, който е живял по светски, без да познава Господа, съжалява за нещо, което е изгубил, пропилял или му е било отнето през този период на живот, когато е бил далеко от Бога. Това дори може да е загуба на семейство, разтрогване на брак или друго драматично развито се събитие. Каквото и да се е случило, едно е сигурно - Бог иска да възстановява и чака да му дадем шанс, като Го поканим в живота си.

Давид преживя много заплахи. Беше скитник в пустинята за 14 години. Беше обявен за държавно издирване и цар Саул с цялата си войска го търсеше, за да го убие. Беше нападан и ограбван; често в глад и нямаване; дори и мястото, където живееше беше опожарено. Братята му се обърнаха против него и го обвиниха в гордост и лукавство (1 Царе 17:28). След всички тези събития Давид стана цар. Всяка област, в която беше ограбен, беше възстановена. Получи материално богатство; любовта на близките си; влияние и власт, за да управлява; авторитет и семейство, и много деца. Ето и неговите думи:

Псалми 27:13. **„Ако не бях повярвал, че ще видя благостите Господни в земята на живите - бих премалнял.“**

Исус дойде, за да ни разкрие каква е невидимата причина за ограбванията в нашия живот и да ѝ отнеме правото да владее над нас. Ограбването идва от по-висша сила, от сатана, с който ние не можем да се справим по човешки.

Йоан 10:10. **„Крадецът влиза само да открадне, да заколи и да погуби: Аз дойдох за да имат живот, и да го имат изобилно.“**

Сатана взима, унищожава и заличава. Той е крадец и на лъжата баща (Йоан 8:44). Той подлъга Ева и измисли лъжата тогава, когато Адам и жена му не знаеха, че такова нещо като лъжа съществуваше. Те бяха предупредени какво да правят, но не бяха подготвени за хитростите на дявола. В последствие бяха лишени от всичко, което правеше живота им изобилен и благословен и богатствата на този свят преминаха в ръцете на сатана (Лука 4:5-7). Добрата новина е, че Господ промисли. Той е в контрол над всяка ситуация и от нас зависи да получим достъп до снабдяване, което ни е нужно за да живеем в достатъчност.

8. А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело;

9. както е писано: „Разпръсна щедро, даде на сиромасите, Правдата му трае до века“.

(2 Коринтяни 9)

В Божия план е всичко, което е добро, да бъде на разположение на човека, за доброто на човека и тези Негови намерения не са се променили през вековете. Бог е щедър и даряващ. Даром Исус ни даде власт над цялата сила на врага, включително и над духа на ограбване. И когато приемем Христос за Свой Господ и Спасител, Той става и наш Снабдител.

9. А според както е писано: - „Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любят“.

10. А на нас Бог откри това чрез Духа; понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини.

(1 Коринтяни 2)

Разбира се, че има отново условие. Мисля, че почти няма обещание без условие. Условието се нарича любов и доверие в благите Божии милости. *Основното, което убягва на християните е, че Бог иска да благославя и обича щедро да дава. Това изключва безпокойството и опитите да се справим по своя си начин с кризите, недоимъка и дълговете.* Липсата на тази част от вярата на християнина го оставя без снабдяването, което Бог има за човека.

За да получи, човек трябва да направи и няколко практически стъпки.

1. Да бъде милостив и състрадаващ, да помага на нуждаещите се.
2. Да бъде щедър в даването си за Царството, без да се скъпи.
3. Да не бъде алчен. Ако сърцето му се прилепи към богатствата, ще ги изгуби (Притчи 23:4,5)
4. Да се стреми да придобива Божията мъдрост.

Следващите стихове показват какво ще придобие човек, ако си придобие мъдрост.

17. Аз любя ония, които ме любя, И ония, които ме търсят ревностно, ще ме намерят.

18. Богатството и славата са с мене; Да! трайният имот и правдата.

19. Плодовете ми са по-добри от злато, даже от най-чисто злато, И приходът от мене от избрано сребро.

20. Ходя по пътя на правдата. Всред пътеките на правосъдието,

21. За да направя да наследят имот тия, които ме любя, И за да напълня съкровищницата им.

(Притчи 8)

Мъдрият човек не само ще придобие богатство, но ще знае и как да го съхрани. Глупавият ще изгуби всичко и постоянно ще се окайва за живота си. Затова и основният ни стремеж трябва да бъде да се обогатим с Божията мъдрост, а всичко останало ще дойде с Божието благоволение и благодат.

Изповед: Господи, благодаря Ти, че си Възстановител. Сатана ограбва, но Ти дойде, за да имам живот и достатъчно от всичко, което е добро за мен. Благодаря Ти, че понесе моята бедност, за да се обогатя аз във всяко едно отношение и да имам сила да се справя с всяка криза в живота си.

35. ИЗОБИЛЕН ЖИВОТ

Изобилието е различно от снабдените нужди. То предполага такова наличие на ресурси, че човек да има доволно, за да посрещне своите потребности и да му остане. Ако се нуждаеш, например, от 180 лв, за да си платиш сметките, а ти имаш в момента, да кажем 200 лв,, значи имаш изобилие от пари, защото ти остава излишък. Когато свършиш планувани дейности и работа, и ти остане време за почивка и хоби, тогава разполагаш с изобилие от време. *Изобилие е да имаш всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение и остатък, който можеш да използваш според желанията си.*

Когато мислим за богатството, го свързваме предимно със снабдяване на материалните нужди. Това са храна, дрехи, дом, пари. В Старият завет Бог обеща на народа Си, че ако слушат гласа Му и се покоряват на волята Му, всичко това ще бъде снабдено и всяко начинание ще носи печалба и полза.

Второзаконие 28:12. Господ ще ти отвори доброто Си съкровище, небето, за да дава дъжд на земята ти на времето му, и да благославя всичките дела на ръцете ти; и ти ще заемаш на много народи, а няма да вземаш на заем.

Изобилието в Новият завет има нови измерения. След първото идване на Господ Исус Христос на земята, благодатта неимоверно се умножава и обезпечава възможности за преуспяване и плодородност във всяка област: здраве, финанси, душевен и социален аспект. Ключовите думи в цитирания стих са подчертани.

2 Коринтяни 9:8. „А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело.”

Божият изобилие ни се подарява, за да имаме за себе си, но и за да може Бог чрез нас да достигне тези, които все още не Го познават. Някои хора се нуждаят от време, което да им бъде отделено, за да бъдат изслушани; други се нуждаят от пари, за да се разплатят; трети- от внимание и любов, за да повярват в Бога. Бог прави да сме изобилно задоволени във всяко отношение, за да можем да протегнем ръка и към тези, които не са познали все още тази страна на Божията благодат.

Йоан 10:10. **Крадецът влиза само да открадне, да заколи и да погуби: Аз дойдох за да имат живот, и да го имат изобилно.** (думи на нашия Господ)

Ето няколко аспекта, в които Господ Исус Христос ни осигурява изобилие.

1. Изобилие от пари и материални придобивки

1. (По слав. 111). По еврейски азбучен псалом. Алилуия. Блажен оня човек, който се бои от Господа, Който много се възхищава от заповедите Му.

2. Потомството му ще бъде силно на земята; Родът на праведните ще се благослови.

3. Изобилие и богатство ще има в дома му; И правдата му ще трае до века.

(Псалм 37)

Но това не трябва да е във фокуса на християнина. Материалните блага са на наше разположение, но волята Божия е да имаме щедри сърца и да вършим добри дела с богатството си.

17. На онези, които имат богатството на този свят, заръчвай да не бъдат високомерни, нито да се надяват на несигурното богатство, а на Бога, който ни дава всичко изобилно за наслада,

18. да правят добро, да богатеят на добри дела, да бъдат щедри, да дават на драго сърце,

19. като събират за себе си добра основа за в бъдеще, за да сграбчат истинския живот.

(1 Тимотей 6)

2. Изобилие от време.

15. И тъй, внимавайте добре как се обхождате, не като глупави, но като мъдри,

16. като изкупвате благовремието, защото дните са лоши.

17. Затова не бивайте несмислени, но проумявайте, що е Господната воля.

(Ефесяни 5)

Оплакваме се, че нямаме време, а то е на наше разположение. Бог ни е извикал в съществуване с цел и ни е осигурил време, за да я изпълним. Той не ни е ограничил. Годиците, които са ни дадени са достатъчно, за да извършим всичко, за което сме определени. От нас зависи как ще се организираме и за какво ще изразходим дните си. Ако пилеем времето си за телевизионни сериали, за компании и да си поспиваме, то няма да ни стига и ще бъдем все недоволни. Върху времето, което ни е дадено на земята ние имаме власт, но имаме и отговорност. Ежедневието може да бъде планирано и разчетено така, че да бъде предостатъчно. Ако не успеем да подредим правилно приоритетите си, ще пропуснем своите добри възможности.

Има време за всичко, се казва в Еклисиаст 3 глава, но важното е да определим кои са значимите неща, за които да отдадем силите си. И ако добре планираме живота си, със сигурност ще има време и за нас самите, и за нещата, които харесваме, и за мечтите си.

3. Изобилие означава и от здраве да не се отървеш.

Здравето на човека е и физическо, и душевно. Когато човек се чувства безпомощен и не може да направи нищо за себе си, Бог се намесва. Бог може и знае кога и как да направи нещата така, че човек да оздравее.

5. И там имаше един човек болен от тридесет и осем години.

6. Исус, като го видя да лежи, и узна, че от дълго време вече боледувал, каза му: Искаш ли да оздравееш?

7. Болният Му отговори: Господине, нямам човек да ме спусне в къпалнята, когато се раздвижи водата, но докато дойда аз, друг слиза преди мене.

8. Исус му казва: Стани, дигни постелката си и ходи.

9. И на часа човекът оздравя, дигна постелката си, и започна да ходи. А тоя ден беше събота.

(Йоан 5)

Още преди да сме поискали каквото и да било, още преди да сме изпаднали в болест или скръб, Бог е промислил добрият изход. Преди да ни създаде, Той е записал дните ни в книгата на живота и те са преброени. И там не пише, че от тази до тази дата човек ще е болен.

14. Ще Те славя, защото страшно и чудно съм направен; чудни са Твоите дела, и душата ми добре знае това.

15. Костникът ми не се укри от Тебе, когато в тайна се работех, и в дълбочините на земята ми се даваше разнообразната ми форма.

16. Твоите очи видяха необразуваното ми вещество; и в твоята книга бяха записани всичките ми определени дни, докато още не съществуваше ни един от тях.

(Псалм 139)

Ако някъде грешим несъзнателно, Бог ще ни поправи и ще ни опази. Ако обаче упорито правим това, което в Библията се казва, че не трябва да правим, не можем да очакваме изобилие от здраве.

16. Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас?

17. Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свет, който храм сте вие.

(1 Коринтяни 3)

Ако телата ни са храм на Божия Дух, ние трябва да полагаме грижи за тях, като за Божия собственост. Цигарите, алкохолът, дрогата, изкуствената храна, лентяйството, непредпазливостта влошават телесното ни състояние. Предупреден си, че тялото ти не е твое, а Божие! Дръж се с него като с Божий храм, бъди отговорен и изобилното здраве на Бога ще тече в него.

Същото е и със сградите. Има сгради, които стоят с векове, но за тях някой полага грижи. Има и къщи, които се разрушават за петдесетина години, защото са напуснати и изоставени. Помисли какъв храм (здание, сграда на Бога) искаш да си ти. Има голяма разлика между красивата катедрала и новопостроената, но занемарена съборетина.

4. Изобилие означава и любов да те среща навсякъде.

На Божията любов трудно се устоява. Виждала съм хора, които са толкова докоснати от любовта, която им показваме, че нямат думи, с които да изразят своята благодарност и готовност да направят всичко, за което ги помолиш.

Господ беше обграден с любовта на множествата, но се отказа от тази любов, за да покаже Своята изобилна любов към всички хора, към всеки, който вярва в Него.

7. И докарват ослето при Исуса, и намятат на него дрехите си; и Той го възседна.

8. И мнозина напостлаха дрехите си по пътя, а други - клони, като ги сечаха от нивите.

9. И тия, които вървяха отпред и тия, които идеха изподире, викаха: Осанна! благословен, който иде в Господното име!

10. Благословено градущето царство на баща ни Давида [което иде в Господното име]; осанна във висините.

(Марк 11)

Когато хората не те обичат, спомни си, че Исус толкова много те обикна, че вместо теб отиде на кръстна смърт и те прие. И когато искаш да те обичат, направи първата крачка и покажи любов ти.

1 Йоан 4:8. „Който не люби, не е познал Бога; защото Бог е любов.“

Любовта е двустранна. Тя не може да бъде само консуматорска, но и трябва да даряваме от нея на хората около нас. *Една смислена цел пред всеки е да се научи да показва Божиата любов, защото тя може да разтопи сърцето дори и на най-закоравелия престъпник* (б.а. прочетете, например, книгата за Ники Круз от Дейвид Уилкърсън). Когато човек е обичан и обича, когато живее в любовта, той прегръща и надеждата, и радостта от живота. Такъв човек чувства, че няма сила и проблем, които да го спрат да даде най-доброто от себе си.

18. А всичко е от Бога, Който ни примири със Себе Си чрез [Исуса] Христа, и даде на нас да служим за примирение,

19. Сиреч, че Бог в Христа примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше на човеците прегрешенията им, и че повери на нас посланието на примирението.

(2 Коринтяни 5)

Ние можем да бъдем и обичани, но можем да бъдем и гонени поради Христовото име. Да си в страдание заради Христос не означава, че Бог се е отказал от теб. По-скоро е израз на Божието доверие. Бог, като те е намерил достоен да извършиш делото Му, ти е поверил определена работа за Него. Всеки, обаче, сам трябва да избере за какво си струва да работи – за тленното или вечното.

5. Изобилие означава и много възможности.

Божие изобилие отваря нови врати пред теб, които никой не може да затвори. Тези възможности може да са свързани със служение, с кариера, с приятелства, пътувания или сбъдване на мечти и желания.

Не всяка възможност е от Бога. Божиите възможности са свързани с незаслужената Божия милост. Когато дойде възможност от Бога в живота ти, ще я познаеш по радостта и мира, които ще усетиш и ясното разбиране, че ти е подарен подобен шанс. Всичко ще се подреди от само себе си и ти няма да си блъскаш ума кое как ще стане, поради лекотата в действията, които ще се предприемат. Често дори ще се чудиш, как това е възможно.

Откровение 3:8. **„Зная твоите дела. Ето, поставих пред тебе отворени врата, които никой не може да затвори, понеже, имайки само малко сила, пак си опази Моето слово, и не си се отрекъл от името Ми.“**

6. Изобилието е и в духовните неща.

То се свързва с:

1. Изобилие на Божията сила и Нейните проявления (измерва се с чудеса и знамения, преобръщане на ситуации, невъзможното става възможно).

2. Проявление на дарбите на Духа: слово на мъдрост, слово на знание, говорене езици, тълкувания, разпознаване, пророкуване описани в 1 Коринтяни 12:4. Бог дарява щедро, но го прави за обща полза. Колкото повече пускаш в употреба една дарба на Светия Дух, толкова по-вещ ще си как действа тя.

3. Личните откровения, които човек получава. Не се страхувай, да се отвориш за нови духовни откровения. Божият Дух е неизчерпаем. Понякога Бог говори с една и съща фраза на различни хора, а посланието е индивидуално и всеки приема специфична част от него за себе си. Затова се казва, че Словото е и живо. То оживява всеки път по нов начин, когато го четем или размишляваме над него.

Да обобщим: тези 3 точки, събрани в едно могат да означават:

Матей 4:4. **„А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“**

Представяте ли си благословението всеки ден да получавате лично слово за деня си? И всеки ден дарбите на Духа да се проявяват в живота ви? И Божията сила да преобръща невъзможните ситуации само с едно слово? Аз мечтая за това изобилие на Божието присъствие в живота ми.

Разделих най-общо изобилието на две групи – материално и нематериално изобилие, защото според мен така обхващам основните неща, към които се стремят хората. Както и при другите дарове има условие. Подаръкът си ще задържи този, който не е скъперник. Праведният, който иска да живее постоянно, а не частично в Божието изобилие, трябва да бъде щедър във всяко отношение, в противен случай ще изгуби придобивката си.

Матей 10:8. **„Болни изцелявайте, мъртви възкресявайте, прокажени очиствайте, бесове изгонвайте; даром сте приели (всичко), даром давайте(от всичко).”**

Сребролюбците винаги ще страдат от недостиг и ще се борят за повече. Тези, които вечно бързат, броят минутите и се надпреварват с времето, не могат да се отпуснат и да помогнат, когато видят нуждаещ се, защото времевите ограничения, които са си наложили ги притискат и надделяват над желанието им. В подобни моменти някои ще хвърлят богатството си през пръстите си, само за да измият съвестта си. Ако направят нещо добро, то просто ще е, за да продължат по-бързо нататък, по своите си задачи. Те са пропуснали, че даром всичко са приели от Господа: и сили, и богатство, и време; и не трябва да го използват само за себе си и за амбициите си. *И когато дават, трябва да дават със сърце и с любов.*

25. Млад бях, ето, остарях, но не съм видял праведният оставен, нито потомството му да проси хляб.

26. Всеки ден постъпва благо и дава на заем; и потомството му е в благословение.

(Псалм 37)

Изповед: Господи, благодаря Ти за изобилното снабдяване. Вярвам, че искаш да имам достатъчно във всяко едно отношение, за да изобилствам във всяко едно добро дело. Помогни ми да бъда щедър и щедро излей благодатта си към мен. Амин.

36. ДУХ НА СЕБЕВЛАДЕЕНЕ

Господ беше изкушен във всичко, за да ни даде от силата Си, с която да противостоим на всяко изкушение. Святият Дух, Който заведе Исус в пустинята и беше с Него там за 40 дена, същият Дух, който Го водеше в целия Му земен път и свидетелстваше със знамения и чудеса за Исусовата божественост, Този Дух Христос изпрати и на нас.

13. А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви води в цялата истина; защото няма да говори от Себе Си, а каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща.

14. Той Мен ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява.

15. Всичко, което има Отец, е Мое; затова казах, че от Моето ще взема и ще ви известява.

(Йоан 16)

Може ли тогава духовете на пристрастяване да използват човешките ни тела като своя собственост, ако Духът на Бога живее в нас? Значи ли това, че нечистите сили имат по-голяма сила от Бог, Който, ги е създал?

Демоничните духове са паднали ангели, но Библията казва, че и те са Божие творение. Те се покоряват на сатана, но те нямат власт по-голяма от тази, която им е дадена от Бога (Йов 1 и 2 глава). Затова и всеки, който се опитва да казва, че не може да се избави от алкохолизъм, тютюнопушене, прелюбодейство или каквито и да са духове на пристрастяване, то е, защото търси да се справи със собствените си сили, а не чрез силата на Божия Дух или просто не иска да се справи с подобен проблем.

13. И като изчерпа всяко изкушение, дяволът се оттегли от Него за известно време.

14. А Исус се върна в Галилея със силата на Духа; и слух се разнесе за Него по цялата околност.

(Лука 4)

Решението изглежда много просто, нали? *Тези, които имат Духа на Бога в себе си, имат и силата на Духа на Бога.* Трябва само да оставят Бог да си свърши работата, като не поставят желанията на своята плът над Божествената сила. Исус избра волята на Отец, покори се и устоя.

Ето пример как да се справим със своите зависимости. Исус се справи с ограниченията на човешкото Си тяло чрез силата на Духа в Него.

Трите изкушения, на които Господ устоя в пустинята бяха свързани с идолопоклонство, изпитване на Бога и пожелаване. Ако Исус се беше поклонил, щеше да живее в материално охолство. Ако се беше поблазнил да изпита истинността на Божието слово, вероятно щеше да нарани тялото Си и да пострада. Ако беше демонстрирал собствената си сила, за да се нахрани, щеше да се окаже, че разчита на себе си, а не на Отец Си. Господ издържа на всички тези изпитания и показва, че човек може да изработва своята святост дори и само на основание на писаното Божие слово (б.а. и трите пъти Той каза „Писано е“).

Исус отиде и по-далеко от това. По-късно Той беше обиждан като човек винопиец. Упрекваша Го, че се събира по угощения с бирниците и грешниците, че стои с блудниците. Но Господ не спря да се движи между хората и разкри на Своите съвременници, че това си имаше своята цел, а именно, да достигне вестта за Божието царство точно при тези прослойки на обществото, които бяха затънали в своите пристрастявания, а не да сподели техния начин на живот. Той беше там, сред тях, за да ги привлече и освободи от техните зависимости, да ги доведе до желание за свят живот.

30. А фарисеите и техните книжници недоволстваха против учениците Му, като казваха: Защо ядете и пиете с бирниците и грешниците?

31. Исус в отговор им каза: Здравите нямат нужда от лекар, а болните.

32. Не съм дошъл да призова праведните, а грешните на покаяние.
(Лука 5)

Йоан 8:36. „Прочее, ако Синът ви освободи, ще бъдете наистина свободни.“

Дяволът обикаля като рикаещ лъв. Този, който няма заблудителен дух в себе си, той може да разпознае атаките му и своевременно да потърси помощ от Бога. Този, който стои в заблуда, той няма да иска да се справи с желанията на плътта си и ще си търси оправдание. Причината е, че няма да разбира на какъв дух е.

19. И колко превъзходно велика е силата Му към нас вярващите - сила, която е според действуването на могъщата Негова мощ,

20. с която подежда в Христа, когато Го възкреси от мъртвите и Го тури да седне от дясната Си страна на небесата,

21. далече по-горе от всяко началство и власт, сила и господство, и всяко име, с което се именуват, не само в тоя свят, но и в бъдещия.

22. И всичко покори под нозете Му, и постави Го да бъде глава над всичко за църквата,

23. която е Негово тяло, изпълнено с пълнотата на Този, Който изпълнява всичко във всички.

(Ефесяни 1)

Ако духът на Христос е в нас, то ние можем да противостоим на всяко зло, което ни изкушава. Понеже Той е ненадминат в сила и мощ, така и ние, пускайки Божия Дух да живее в нас, придобиваме дух на победоносност.

2 Тимотей 1:7. „Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение.“

Духът на себевладеене е благодатен дух. Той не ни принуждава да се напъваме и да се борим със свои сили. Той е дух на твърдост и устояване, който въпреки желанията на плътта има способност да се възпротиви в името на святостта. Собствената воля на човека може да направи определени неща с твърдост и дисциплина, но не всичко. Духът на Бога може всичко, включително и да ни опази от нашите страсти и да пречупи волята ни, без да ни отнеме свободата.

1 Солунци 5:6. „И тъй, да не спим, както другите, но да бъдем будни и трезвени.“

Думите „будни и трезвени“ имат смислова връзка. Тълкуванието не е дословно. Ето няколко синонимни значения на думата трезвеност: улегналост, зрялост, разумност, благоразумие, мъдрост, здравомислие, смисленост, сваястност, разсъдливост. Синонимите на думата трезвеност ни насочват към ума на човека. Проблемите най-често идват от ума.

Душата ражда желанията, мисълта е тази, която вкарва съмнения и откликва на човешките желания. Там е бойното поле между двете категории - позволено и забранено. Не чрез нашата собствена сила, не чрез психопрактики, терапии и лекарства, а чрез силата на Христовия Дух можем да надмогнем всяка греховна зависимост и да подчиним плътта на разумни решения.

Представете си, че желанията чукат на вратата на сърцето ти и питат Святия Дух дали ще им отвори. Как мислите, има ли желание Духът на Бога да съжителства с нещо нечисто? Дали Бог иска това?

16. Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас?

17. Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свет, който храм сте вие.

(1 Коринтяни 3)

Ако приемеш, че Бог е Творецът на твоето тяло, то ти трябва да Му дадеш право да владее над това, което е сътворил. Ако само успеем да повярваме, че Бог е Господар и на телата ни, и Го помолим от цялото си сърце да ни даде сили да ги опазим, ще се справим с всички изкушения. Бог иска да опази това, което е създал с любов. Ако се оправдаваш, че не можеш да се справиш с греховните си навици, то това е, защото не си направил Господ да бъде твой Бог, а все още ти решаващ какво и как да бъде.

Лука 10:19. „Ето, давам ви власт да настъпвате на змии, и на скорпии, и власт над цялата сила на врага; и нищо няма да ви повреди.“

Това е най-лесния начин да се откаже човек от пристрастяванията си - като остави Бог да е негов Бог. И по-добре да си зависим от Този, който те е създал, отколкото от този, който иска да разруши всичко създадено от Бога.

Много хора се плашат, че като спрат да пушат или пият, никаква свобода не им остава. Аз питам, това ли е свободата? - да поробваш тялото си в грях и да го убиваш; да даваш парите си за неща, които те тровят и разболяват; да нямаш време, средства и любов за семейството си, за близки и приятели?

Блаженството е в това да си свободен от зависимости и да угаждаш на Бога. Когато ти угаждаш на Бога, Бог започва да се грижи за всичко останало и животът тече с лекота. Който не го е опитал, е като човек, който гледа живота си като през огледало. Уж той живее, уж знае какво трябва да прави, а всъщност демоните разполагат с живота му и той е проста пионка в ръцете им. Те го разиграват както си искат върху дъската на собствения му живот и го жертват за своите цели. Такъв човек е далеко от всичко хубаво, което може да му се случи и страданието го съпътства постоянно.

Изповед: Господи, благодаря Ти, че ми даваш сила да се боря с изкушенията. Благодаря Ти, че ме освобождаваш от всяко пристрастяване, което води до грях. Ти си ме създал и аз Ти давам право изцяло да владееш над моето тяло. Копнежът ми е да живея в Твоята свобода.

37. НАГРАДИ ВЪВ ВЕЧНОСТТА

Обикновено мислим за наградите си своевременно, за тук и сега, а забравяме, че най-скъпоценните награди са във вечността, на небето.

Суетност е да се търси признание от света. Много хора правят много добри дела, но никога не получават награда за тях. Напротив, почти винаги остават в сянка, а други биват хвалени и почетени, въпреки че незначителни и маловажни са успехите им, а понякога такива даже липсват. Поради тази причина първата група се чувстват унижени, пренебрегнати, отхвърлени.

Не стоят така нещата в Божието царство. Исус има награди за всички, които с вяра са Му служили тук, на земята. Независимо дали си мощен евангелизатор, говорил пред хилядни множества или си обикновен човек, споделил благата вест само с хората, с които живееш или работиш, ти имаш награда в Бога. И не толкова, заради факта, че си споделял евангелието, а заради усилието да си верен на Бог на мястото, на което те е поставил.

13. Братя, аз не считам, че съм уловил, но едно правя, - като забравям задното и се простирам към предното,

14. пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса.

(Филипяни 3)

Многото скърби, които преживяха апостолите, не ги разколебаха относно вярата им. Те, както и великите мъже и жени на Бога описани в Евреи 11 глава, гледаха на предстоящото, на вечната слава, която щяха да преживеят в Божието присъствие и пренебрегнаха житейските несгоди.

24. С вяра Моисей, като стана на възраст, се отказа да се нарича син на фараоновата дъщеря

25. и предпочете да страда с Божиите люде, а не да се наслаждава за кратко време на греха,

26. като разсъди, че укорът за Христа е по-голямо богатство от египетските съкровища; защото гледаше на бъдещата награда.

(Евреи 11)

Моисей се отказа от световните блага, защото повярва в Бога. Направиха го Авраам, Павел и много библейски личности. Болшинството не винаги ги разбираше и не винаги приемаха думите им, но те непоколебимо следваха вярата си и, вярвам, са си заслужили от безценните награди на Небето.

22. Блажени сте, когато ви намразят хората и когато ви отлъчат от себе си и ви похулят, и отхвърлят името ви като лошо заради Човешкия Син.

23. Зарадвайте се в онзи ден и заиграйте, защото, ето, голяма е наградата ви на небесата; понеже така правеха бащите им на пророците.

(Лука 6)

Как се стига до награда от Бога? Ето няколко насоки.

1. С непоколебимост на вярата и с дела, които да са плод на вярата.

1. А вярата е даване твърда увереност в ония неща, за които се надяваме, убеждения за неща, които не се виждат.

2. Защото поради нея за старовременните добре се свидетелствуваше.

3. С вяра разбираме, че световите са били създадени с Божието слово, тъй щото видимото не стана от видими неща.

(Евреи 11)

В цялата 11 глава на Евреи са описани Божии хора, оставили пример на непоколебима вяра и дела, които свидетелстват за тази вяра. Това са Авел, Ной, Авраам, Сара, Исаак, Яков, Моисей и много други.

13. Всички тия умряха във вяра, тъй като не бяха получили изпълнението на обещанията; но ги видяха и поздравиха отдалеч, като изповядаха, че са чужденци и пришелци на земята.

14. А ония, които говорят така, явно показват, че търсят свое отечество;

15. и ако наистина, така говорейки, са имали в ума си онова отечество, от което бяха излезли, намерили биха случай да се върнат.

16. Но на дело желаят едно по-добро отечество, сиреч, небесното; затова Бог не се срамува от тях да се нарече техен Бог, защото им е приготвил град.

(Евреи 11)

Ако вярата на човека не е подплатена с дела, тя е мъртва (Яков 2:17). Такъв човек да не очаква награди на небето.

2. Простителност и любов към всички хора

Лука 6:35. **„Но вие обичайте неприятелите си, правете добро, и заемайте, без да очаквате да приемете назад; и наградата ви ще бъде голяма, и ще бъдете чада на Всевишния; защото Той е благ към неблагодарните и злите.”**

Бог е Един и Същ за всички. Той е Баща на цялото Творение и гледа на Творението с голяма любов. Възмездие не трябва да е във фокуса на човешкото ползрение. То е Божията справедлива присъда, за която ние не трябва да имаме заслуги и намеса.

7. Хиляда души ще падат от страната ти, И десет хиляди до десницата ти, Но до тебе няма да се приближи.

8. Само с очите си ще гледаш, И ще видиш възмездие на нечестивите

9. Понеже ти си казал: Господ е прибежище мое, И си направил Всевишния обиталището си,

10. Затова няма да те сполети никакво зло, Нито ще се приближи язва до шатъра ти.

(Псалм 91)

Любовта е свързана с простителност, а без прошка няма спасение. Когато човек остави възмездие настрана, Бог ще се намеси по чуден начин в живота му така, че сам ще се изненада колко верни приятели

ще намери. Освен това любовта ще препоръча човека в Божиите очи и много грехове ще му бъдат простени.

1 Петър 4:8. „Преди всичко имайте усърдна любов помежду си, защото любовта покрива множество грехове.“

3. С поглед, насочен към Божиите неща, а не към земните.

12. И ако някой гради на основата злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама,

13. всекиму работата ще стане явна каква е; защото Господният ден ще я изяви, понеже тя чрез огън се открива; и самият огън ще изпита работата на всекиго каква е.

14. Тоя, комуто работата, която е градил, устои, ще получи награда.

15. А тоя, комуто работата изгори, ще претърпи загуба; а сам той ще се избави, но тъй като през огън.

(1 Коринтяни 3)

Земните неща са свързани с ядене, пиене, дрехи, коли, пари, къщи, добро образование, много влиятелни контакти, угаждане, почивки и др. подобни, които са единствената цел на повече светски хора. За да стигнеш до небесните награди не трябва да се откажеш от всичко това, но е нужно да не го правиш свой приоритет. Всичко това е описано с метафората на посочените стихове. Всяка земна работа, която води само до лично облагодетелстване, ще изгори в огън. Ще останат вечните категории: любов, благодетелство, милост, дълготърпение, помощ, братолюбие, благочестие, вярност и др.

20. И така, по плодовете им ще ги познаете.

21. Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи! — ще влезе в небесното царство, а който върши волята на Моят Отец, който е на небесата.

22. В онзи ден мнозина ще Ми кажат: Господи! Господи! Не в Твоето ли Име пророкувахме, не в Твоето ли Име демони изгонвахме, и не в Твоето ли Име направихме много чудеса? —

23. но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал, махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!

(Матей 7)

Много хора ще правят неща в името на Исус, но пак няма да получат от вечните награди, а ще бъдат осъдени и отлъчени от Него. Макар да

си мислят, че са насочили вниманието си към Бога, част от тях са вперили поглед към работа или служение и са ги превърнали в идол. Всичко в ежедневието им се върти около количеството извършени дела и те живеят, за да се изявят чрез постиженията си. А когато пък просто се бърза, за да се свърши работата (задълженията), тогава най-вероятно мотивът не е състрадание, милост и благодет. И в случая наградите във вечността ще останат блян, защото всичко, което не е продиктувано от любов към хората ще бъде изгорено.

19. И тъй, братя, като имаме чрез кръвта на Исуса дръзновение да влезем в светилището,

20. през новия и живия път, който Той е открил за нас през завесата, сиреч, плътта Си,

21. и като имаме велик Свещеник над Божия дом,

22. нека пристъпваме с искрено сърце в пълна вяра, със сърца очистени от лукава съвест {Или: Поръсена от нечиста съвест.} и с тяло измито в чиста вода;

23. нека държим непоколебимо надеждата, която изповядваме, защото е верен Оня, Който се е обещал;

24. и нека се грижим един за друг, тъй щото да се поощряваме към любов и добри дела.

(Евреи 10)

Дръзновението, за което се обещава голяма награда, е в това да се живее с вяра, да се положи дълготърпение с усърдие и да се изработва святост, без която никой няма да види Бог. Както казва един брат във вяра „да не ни омръзва да правим Божието добро“.

35. И тъй, не напускайте дръзновението си, за което имате голяма награда.

36. Защото ви е нужно търпение, та, като извършите Божията воля, да получите обещаното.

37. „Защото още твърде малко време И ще дойде Тоя, Който има да дойде, и не ще се забави.

38. А който е праведен пред Мене {Гръцки: Моя праведник.}, ще живее чрез вяра; Но ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата Ми“.

39. Ние, обаче, не сме от ония, които се дърпат назад, та се погубват, а от тия, които вярват та се спасява душата им.

(Евреи 10)

Апостол Павел поучи откровение за славата и смисъла на Божиите награди в небесата и така посъветва своите последователи:

1 Коринтяни 9:24. **„Не знаете ли, че които тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата? Така тичайте, щото да я получите.“**

А за себе си беше категоричен:

13. Братя, аз не считам, че съм уловил, но едно правя, - като забравям задното и се простирам към предното,

14. пускам се към прицелната точка за наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса.

(Филипяни 3)

Изповед: Господи, помогни ми да тичам на Твоето поприще като за първа награда. Дай ми сили, да опазя дръзновението си и да Те следвам, каквото и да ми коства това. Искам, когато дойда във вечността, да мога достойно да застана пред Теб, да погледна в очите Ти и да чуя думите: „Добри ми и верни, слуго.“

38. НАДЕЖДА

37. Не; във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил.

38. Понеже съм уверен, че нито смърт, нито живот, нито ангели, нито власти, нито сегашното, нито бъдещето, нито сили,

39. нито височина, нито дълбочина, нито кое да било друго създание ще може да ни отлъчи от Божиата любов, която е в Христа Исуса, нашия Господ.

(Римляни 8)

Христос е в завет с нас. Дори и ние да не сме верни, Той остава верен на завета Си с нас, защото ни обича. Сам Отец ни възлюби (Йоан

3:16) и даде Своя Син заради нас, за да бъдем спасени и изкупени чрез кръвта Му.

Никой не бяга от любовта. Оказва се, че много повече хора копнеят за нея. И много хора търсят тази любов тук на земята. Те очакват от хората да ги обичат по начин, по който на тях им се иска. Дори очакват Бог да покаже любовта си към тях така, че да бъдат забелязани от хората около тях, а враговете им да получат заслужено възмездие. И когато това не се случи, а попаднат в затруднения и беди, започват да се оплакват, че никой не ги обича, дори и от Господ се разочароват и отдръпват.

Не губете надеждата си в Бога. Бог не е човек, за да иска да прави зло. Има друга причина, за да има зло по земята.

8. Още и това нещо да не забравяте, възлюбени, че за Господа един ден е като хиляда години, и хиляда години като един ден.

9. Господ не забавя това, което е обещал, според както някои смятат бавенето, но заради вас търпи за дълго време; понеже не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние.

10. А Господният ден ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучение, а стихииите нажежени ще се стопят, и земята и каквото се е вършило по нея ще изчезнат.

11. Прочее, понеже всичко това ще се стопи, какви трябва да сте вие в свето живееене и в благочестие,

12. като очаквате и очаквате дохождането на Божия ден, поради който небето възпламенено ще се стопи, и стихииите нажежени ще се разложат!

13. А според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, в която да живее правда.

(2 Петрово 3)

Бог иска да даде спасение на всички, независимо колко са грешни и колко праведни в нашите очи. Той обича и с нетърпение чака хората да отворят сърцата си за Него. Затова и умря на Кръста, за да поднови надеждата ни. Бог ни оставя да живеем живота си на земята, но ни отвори път за небето, където ще бъдем с Него във вечността. Човек не трябва да спира да се надява. Очакването е нужно, за да се изцери наранената душа и да се подредят обърканите ни мисли.

В умовете се раждат съмнения, негативни разсъждения и неверие. Ако човек не вярва във вечния живот и в спасението от Бога с каква надежда ще живее? С надеждата, че утре ще се наяде по-богато или ще си купи по-скъпа и модерна дреха?! Или че ще изгради кариера и

влияние, пред което хората да му се кланят? Всичко това са суетни желания, които не могат да отговорят на най-важния въпрос на човешката душа - това ли е всичко, за което сме се родили?.

1 Коринтяни 15:19. „Ако само в този живот се надяваме на Христа, то от всичките човеци ние сме най-много за съжаление.“

По-добре човек да се надява на Бога и на чудесните Му обещания, отколкото да се надява на себе си, на работата си, на хората около себе си или на системата и обществото, в които живее. Надеждата ни не трябва да бъде в създаденото от човека, т.е. в това, което ние или другите можем да направим, а в Този, Който е създал всичко в този свят и Който е направил човека да умее да твори. *Ако надеждата ни в Бога изчезне, с нея изчезва и радостта, и смисъла на нашето съществуване.*

Да се надяваме само на помощта, която можем да получим в настоящия си живот от Христос е като да отнемеш от пълнотата на Христовата саможертва. Христос може да снабди всичките ни нужди, но ако мислим само за тук и за сега, това принизява идеята на нашето очакване. Библията говори за по-друг вид надежда. Не тази, която мечтае за комфорта и удобствата, нито тази, която се слива с мечтите за живот без грижи и проблеми. Проблеми винаги е имало и ще има на земята. Но ако изгубим надеждата си за възкресението и вечността, то животът ни се лишава от своя смисъл. Остава да отгледаме деца, но няма да им оставим стойностна цел, ако не им предадем посланието за Христос. Ако оставим къщи, коли, имоти, пари – всичко това ще ръждяса, ще се стопи или ще бъде в крайна сметка притежание на някой друг. Единствено надеждата за нашето спасение и живот във вечността дава смисъл на индивидуалния човешки живот.

Как да опазим надеждата си за вечността?

1. Повярвай в благовестието

Деяния 16:31. „А те казаха: Повярвай в Господа, Исуса [Христа], и ще се спасиш, ти и домът ти.“

2. Остави вярата ти да расте

Евреи 11:6. „А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнаграждава тия, които го търсят.“

3. Бори се за своята вяра

Притчи 4:23. „Повече от всичко друго що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота.“

4. Изработвай своята святост, без която няма да можеш да видиш Бога

1. Следователно и ние, като сме обиколени от такъв голям облак свидетели, нека отхвърлим всяка тегота и греха, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на подлежащото пред нас поприще,

2. като гледаме на Исуса начинателя и усъвършителя на вярата ни, Който, заради предстоящата Нему радост, издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол.

3. Защото размислете за Този, Който издържа от грешните такова противоречие против Себе Си, та да ви не дотяга и да не ставате малодушни,

4. Не сте се още съпротивили до кръв в борбата си против греха.

(Евреи 12)

И накрая защо да не губим надеждата си за вечен живот с Христос? Защото тази надежда ни прави по-добри. Когато тя живее в нашите сърца, тогава човек си дава сметка за важните неща, които трябва да направи в живота си и с живота си. Когато знаеш, че ще дойде ден, в който ще застанеш пред Големия бял престол и ще отговаряш за всичките си земни дела, това предизвиква човек да живее така, че да бъде похвален, а не отпратен от небето (Откровение 20:11-15).

Изповед: Господи, само Ти си Пътя, Истината и Живота и всичко е възможно поради Теб и чрез Теб. Помогни ми да не губя надеждата за вечен живот в Божието царство с Теб.

39. СМИСЪЛ НА ЖИВОТА

Прекарах много години от своя живот в едно непрестанно търсене на смисъл. Работила съм на много и различни места, опитвала съм се да правя научна кариера, развивала съм бизнеси, занимавах се с

творческа дейност. Моят дух винаги си оставаше търсещ и неспокоен. Знаех, че нещо не ми достига, но не знаех какво е.

Тогава, след десетилетия на търсене, ми попадна една книга на Йонги Чо, наречена „Четвъртото измерение“. Прочетох я и нещо в мен се преобърна. Душата ми като че ли изкрещя „това искам!“. И аз го получих.

Не разбирам хората, които търсят смисъл в кариера, земни богатства и известност. Това е толкова преходно. Човек живее и после умира, и нищо от това не го ползва. То е необходимо само докато сме живи, но *единственото, което ще остане след нас е спомена за нас и доброто име, ако оставим такова на поколенията.*

16. Не бой се, когато забогатее човек, Когато се умножи славата на дома му;

17. Защото, когато умре няма да вземе със себе си нищо, Нито ще мине славата му на друг подир него,

18. Ако и да е облажавал душата си приживе, И човеците да те хвалят, когато правиш добро на себе си,

19. Пак ще отиде при рода на бащите си. Които никога няма да видят виделина.

20. Човек, който е на почит, а не разбира, Прилича на животните, които загиват.

(Псалм 49)

Тогава трупането на богатства и слава може ли да предаде смисъл на живота ни? За жалост, днешното поколение е ориентирано материалистично. Духовните ценности са изоставени и всеки се вълнува от това да живее „по-добре“ тук и сега.

Малко преди да умре на 56 годишна възраст от рак на панкреаса, Стив Джобс казва: „В този момент, лежащ на леглото, болен и припомняйки си целия си живот, осъзнавам, че цялото ми признание и богатство, което имам, е безсмислено пред предстоящата смърт.“

Състоянието на милиардера (б.а. близо 7 млрд. долара) не му е помогнало, за да се излекува. Религията, която е изповядвал (б.а. будизъм, Дзен) също не му е дала отговор на най-важния въпрос – накъде след смъртта? Това е истината. Нищо няма да вземем със себе си, когато си тръгнем от този свят. Някоя друга религия, освен християнството, не може да ни даде смислено обяснение на причината на нашето земно съществуване.

И единственото, което ще оставим след себе си на тази земя е спомен. Добър или лош ще е той, зависи от нас. Може да си спомнят

хората за нас с добро само ако сме им правили добро. А може и изобщо да не си спомнят за нас, ако сме живели затворено, изолирано и за собствена изгода.

Христовият кръст може да даде смисъл на всеки човешки живот. Няма нужда, която да не може да бъде снабдена чрез Христос. Няма липса, която Той да не може да покрие. Няма човек, който да се оплаче, че е нещастен, след като развие близки взаимоотношения с Господ. В Него е пълнотата на всичко, от което имаме нужда като хора. Божият Дух може да направи несравнимо повече, отколкото може да мечтае един човек, във всеки аспект на живота.

Йоан 14:23. „Исус в отговор му рече: Ако Ме люби някой, ще пази учението Ми; и Отец Ми ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим обиталище у него.“

Христос е вседостатъчен. Ако имаш Христос в себе си, ти имаш и Святия Дух, и Бог Отец. Нашият Триединен Бог, Който е създател на целия свят, Той идва да живее в нас. Това означава, че имаш всичко. Той може да ти осигури всичко и да даде смисъл на твоето битие. Той ще те срещне с приятели. Ще отговори на молитвата ти за работа. Ще пази децата ти. Ще снабди нуждите ти. Ще ти даде сила да се пребориш с трудностите. Накрая на земния ти живот ще те приеме във вечния дом, който ти е приготвил. Хората може да те предадат, да те измамят, да направят да пострадаш, но Бог е Верен. Обича те и винаги ще е така.

Изповед: Господи, благодаря Ти, че предаваш смисъл на живота ми. Благодаря Ти, че Те имам. Като имам Теб, аз имам всичко и завинаги.

40. ЦЕЛ

Животът ни тук на земята е част от безкрайното ни съществуване. Земният ни живот е едно училище, което да ни подготви за вечността. Тук се учим как да живеем угодно на Бога, а след приключване на земния ни път ще покажем на какво сме научени. От нас зависи как ще преживеем дните си и ще вземем последния изпит, който ще ни изпрати на небето или в ада.

Кое е единственото нещо, което можем да оставим на тази земя? Казахме го вече - да оставим добра следа след себе си, като живеем живот угоден на Бога.

Кое е единственото нещо, което ще вземем със себе си във вечността? Това е нашият характер и нашата личност. Дори и телата си ще оставим в пръстта, откъдето са взети, да не говорим за материалните блага, с които сме се обградили. Затова и написах тези 40 подаръка от Кръста, за да стане ясно, че всичко това има една цел – нашата душа да се срещне със Своя Създател.

Не можем да пренебрегнем и личните цели, които всеки има пред себе си. Един е дошъл на този свят заради едно, друг - заради друго. Всеки от нас е извикан в съществуване от Бога с определена мисия. Никой не идва случайно на земята, а на всеки Бог дава предварително дарби и таланти, за да изпълни тази мисия. Какво по-добро от това да разбереш, защо си дошъл на този свят?! Какво по-добро от това, да откриеш какъв е плана на Бог за живота ти?! Ако не го пожелаеш и не го разбереш, ще преминеш безславно през земния си път. Тялото ти ще се върне в пръстта, а душата ти - Бог знае къде, в ада или в рая.

Еклисиаст 9:10. „Всичко що намери ръката ти да прави според силата ти, направи го; Защото няма ни работа, ни замисъл, ни знание, ни мъдрост в гроба {Или: Шеол.} гдето отиваш.

Смъртта е края за човешкото тяло, а крайната цел за душата е да се върне при Своя Създател, при Този, Който я вдъхна в човешките ноздри (Битие 2:7). Ще бъде възможно, ако човекът е живял с вяра и в покорство пред Бога. Тези, които не вярват във вечния живот, са за окайване, но това е техния избор.

Откровение 20:15. „И ако някой не се намери записан в книгата на живота, той биде хвърлен в огненото езеро.”

Ще дойде този ден, когато всеки ще се изправи пред смъртта. И тогава идва време за равносметка. Един ще поеме наляво, друг – надясно. Който е живял в светлината на Божието слово ще отиде в светлината на Божието царство и ще крачи по златните улици на небесния Ерусалим, а този, който е живял в тъмнина, ще отиде на вечни мъки.

21. И дванадесетте порти бяха дванадесет бисера; всяка порта бе от един бисер; и улицата на града беше от чисто злато, прозрачно като стъкло.

22. И храм не видях в него, защото неговият храм е Господ Бог Всемогъщият и Агнето.

23. И градът нямаше нужда от слънце, нито от луна да го осветява, защото Божията слава го осветяваше, и неговото светило е Агнето.

24. И народите ще ходят по неговата светлина: земните царе ще донасят в него своите славни неща.

25. Портите му не ще се затварят денем, (а {Гръцки: Защото} нощ не ще има там);

26. па и народите ще донасят в него славните си и ценни неща.

27. И в него никак няма да влезе нещо нечисто, нито оня, който върши мерзост и който лъже, а само записаните в книгата на живота на Агнето.

(Откровение на Йоан 21)

Тези, които вярват в Бога ще дадат най-доброто от себе си и ще запълнят частицата на огромния пъзел, наречен живот тук и сега. И ще намерят смисъла, който да им донесе удовлетворение и задоволство, завършвайки достойно земния си живот, отнасяйки своята безценна душа на небето.

Изповед: Господи, не искам да съм в огненото езеро. Искам да съм с Теб. Помогни ми да живея заради Теб, да Ти служа и да бъда достоен да се нарека Христов ученик. Помогни ми да оставя последователи, които да Те следват с цяло сърце. Помогни ми да рисувам моята част в голямата картина на Вселената. Амин!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Това са 40 подаръка от Кръста. Те са подарени от сърце и с много любов. Чрез тях Христос ни показва преизобилието на Своята благодат. Думата благодат най-общо се определя като незаслужена милост. Това ни даде Бог - Своята милост, която никой от нас не може да заслужи с дела. *Но ако това е вярно, че с дела не можем да заслужим Божието благоволение, то и другото е вярно, че всеки, който идва при Исус, трябва да вярва в Неговите добри намерения за нас и от вярата му да произтичат дела, угодни на Бога.*

Евреи 11:6. **„А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога трябва да вярва, че има Бог, и че Той възнагражда тия, които го търсят.“**

Който не вярва в Христос, няма да получи тези 40 подаръка. **Който не вярва, че Христос възнагражда тези, които Го търсят**, също няма да получи. **Който не вярва, че Бог иска лично да му подари всичко това**, също няма да го има.

Нищо от тези дарове не можем да имаме, ако не се срещнем лично с дарителя. Колкото и да ни се иска да получим някой подарък, без да познаваме даряващия, не можем да имаме подаръка. За разлика от някои светски благотворителни изяви тези 40 подаръка не идват анонимно. Те имат един адресант – Господ Исус Христос и един получател - теб.

6. Търсете Господа, докле може да се намери. Призовавайте Го докато е близо;

7. Нека остави нечестивият пътя си, И несправедният помислите си, Нека се обърне към Господа, и Той ще се смили за него, И към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро.

8. Защото Моите помисли не са като вашите помисли. Нито вашите пътища като Моите пътища, казва Господ.

9. Понеже, както небето е по-високо от земята, Така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища, И Моите помисли от вашите помисли.

(Исая 55)

Много хора в края на своя живот се питат какво е там, в отвъдното. Сега нехаят, но на прага на смъртта се изпълват със страх. Когато човек познава Христос и знае истината за своето съществуване и

накъде отива, този страх изчезва. Ако е живял в Божията воля и с вяра в Христос, такъв човек приема смъртта като начало на нов живот.

1 Йоан 4:15. „Ако някой изповяда, че Исус е Божият Син, Бог пребъдва в него, и той в Бога.“

Как да сложим началото на ходенето си с Бога?

Римляни 10:9. „Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите ще се спасиш.“

Чрез вяра в Христос, приеми Го за личен Бог и Го повярвай (1) и (2) чрез изповед с уста, която да стане твоята декларация пред човеците и духовните сили в този свят.

Как да продължиш?

1 Йоан 2:28. „Дечица, и сега пребъдвайте в Него, та когато се яви, да имате дръзновение, и да се не посраим пред Него в пришествието Му.“

Чрез вяра и устояване, надявайки се, че Христос ще се завърне отново съвсем скоро.

Докъде ще стигнеш?

1 Коринтяни 2:9. „А според както е писано: - „Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любят.“

До нещо толкова прекрасно като живот завинаги в Божието царство.

И за сега, и за вечността, това са верни и истински подаръци от Истинския Триединен наш Бог.

Бог да ви благослови и пази. Амин!

НАЙ-ПОБЕДОНОСНАТА ИЗПОВЕД

Основана е на придобитото на Кръста

Тази молитва е във вид на изповед. Тя е основана на саможертвата на Господ Исус Христос. Базирана е на библейски стихове и написаното в книгата.

Защо е най-победоносната за мен? Защото утвърждава позицията ми в Христос. Всичко, което имам в Христос е на мое разположение. Слава на Бога за това! Когато я четете, мислете за себе си. Изповядайте написаното с вяра в първо лице ед.ч. (аз имам, аз съм) и утвърждавайте чрез думите си вашата позиция в Христос.

1. Христос възстанови връзката ми с Бога.
2. Даде ми нова идентичност.
3. Подари ми Святия Дух.
4. Обдари ме с дарбите на Духа.
5. Силата на Духа е в мен.
6. Имам вечен живот.
7. Спасен/а съм.
8. Изкупен/а съм от претенциите на Сатана.
9. Облечен/а съм в Божиата праведност.
10. Оправдан/а съм.
11. Живея в мира и спокойствието на Бога.
12. Осиновен/а съм от Небесния си Отец.
13. Бог ме обича.
14. Дава ми радост.
15. Върна ми достойнството.
16. Следвам примера на Исус.
17. Познавам истината.
18. Аз съм повече от победител.
19. Ходя в свобода.
20. Облечен/а съм в Божиата слава.
21. Имам Царство на небето.
22. Посланик съм на Царството Божие.
23. Имам почивка в Христос.
24. Плодоносен/а съм.
25. Постоянно се моля.
26. Имам семейство и дом.
27. Имам църква.
28. Законът на Духа е в сърцето ми.
29. Думи на живот са в устата ми.

30. Благословенията на Авраам са за живота ми.
31. Здрав/а съм.
32. Силен/а съм.
33. Благословен/а до честита старост.
34. Нуждите ми са снабдени.
35. Имам изобилие във всяко отношение.
36. Духът на себевладение е в мен.
37. Очаквам награди във вечността.
38. Живея с надежда за бъдещето.
39. Имам смисъл на живота.
40. Имам цел.

Справочна литература:

Библия 1940 прот. превод (основен превод)
Библия Верен 2001
Синодален превод 1992
Д-р Стефан Банков, Славянски библейски конкорданс и
енциклопедия 1987
Новият завет, Съвременен превод на библейския текст, учебно
издание от проект „Отворена Библия“, Издателство ЕТ „Госпъл“
Новият завет, старогръцко-български дословен превод с номерация
на гръцките думи по Джеймс Стронг, ЕТ „Госпъл“, 2011
Старогръцко-български речник на Новия завет. Българско-
старогръцки речник на Новия завет. С номерация на гръцките думи по
Джеймс Стронг, ЕТ „Госпъл“, София, 2010
http://bibliata.zahristos.org/dict/?bot_test=1
Уикипедия
rechik.info
www.godquestions.org
Архимандрит Йоан, Йеромонах Димитрий, Суеверията сред днешните
християни, Издателство „Православна класика“, 2020
Т.Л.Озборн, „Най-доброто от живота“, Издателство „Бъдеще и
надежда“, 2002
Т.Л.Озборн, „Печелене на души“, Издателство „Бъдеще и надежда“,
2002
Оуън Уестън, „Духовни дарби“, Copyright 1996,
Дж. Макдауъл, Дон Стюарт, „Заблудата“, София, 1993 г. и други.

Благодарности

Благодаря на моя съпруг, който ме подкрепя и помага. Без неговата помощ нямаше да имам нужната увереност, за да продължа да пиша.

Благодаря на пастор Иван Димитров за всеотдайната помощ. Нашето приятелство има над двадесетгодишна история. През всичкото това време той е до мен и семейството ми.

Благодаря на всички, които ни подкрепят и се молят за това делото, което Бог ни е възложил, да успява.

Благодаря на Бог, защото Той ме вдъхновява, за да пиша и снабдява всичките ни нужди. Благодаря Ти, Боже, за това, че Си Верен и Твоето Слово няма да се върне празно, но ще благоуспее.

Други книги от същия автор

Неказаното за вярата

Татяна Славова

Неказаното за вярата

Много неща са казани и написани за вярата. Какво не е казано? Има два вида вяра: едната идва от Бога, другата – от Сатана. Библията казва, че по плодовете се познава каква е вярата. Какви са характеристиките на истинската и погрешната вяра? Как може да измерите своята вяра? Част от обясненията са скрити във формулата на Айнщайн $E=mc^2$

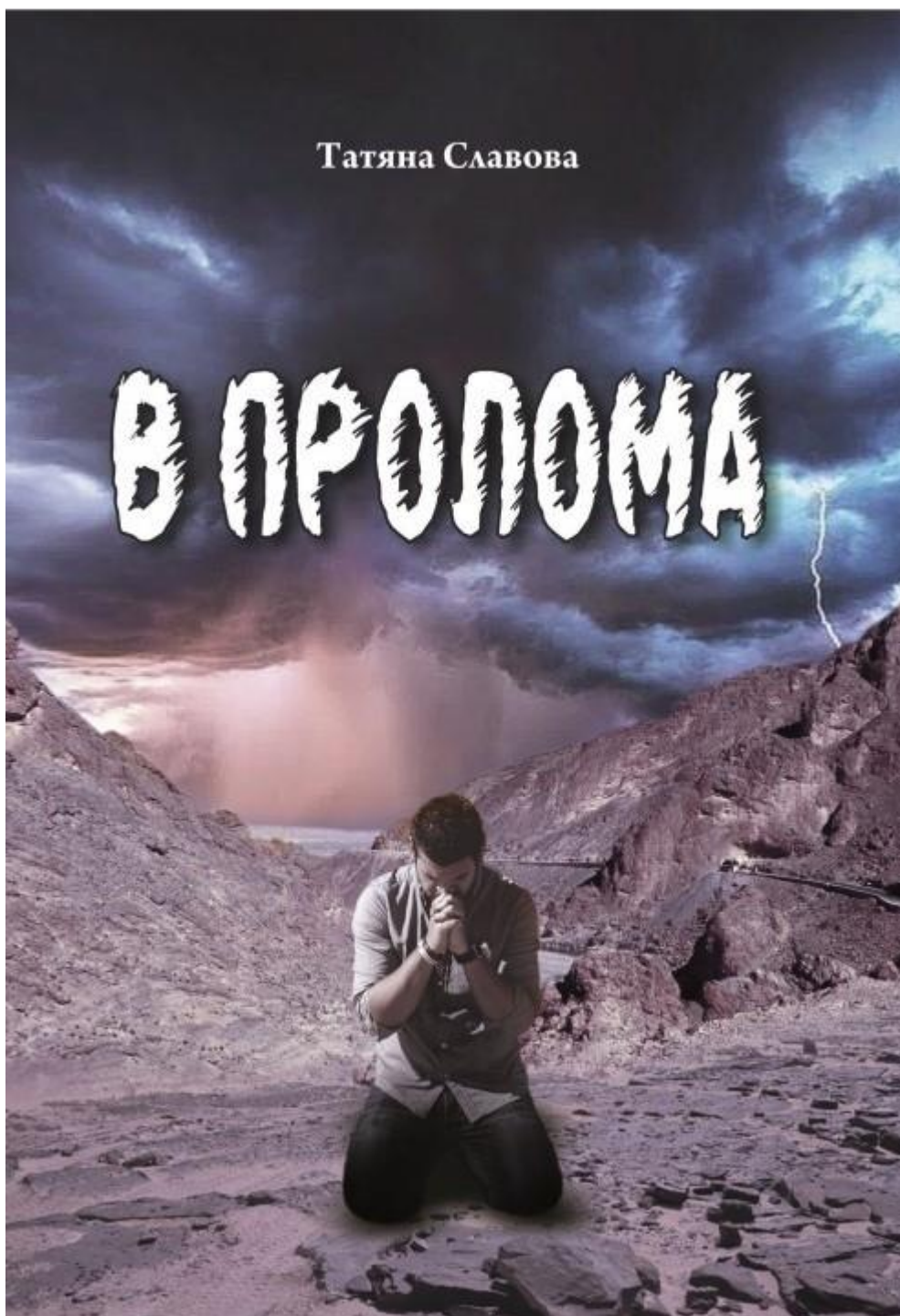
Татяна Славова

*Искай така,
че да получиш*

Искай така, че да получиш

Учили са ни, че лозето иска мотика, а не молитва. Моето виждане е, че лозето иска и молитва, и мотика. Труд без молитва се превръща в бreme. За да има плодородие, трябва да има и молитва. Какво ти пречи, за да не получаващ отговорите на своите молитви? Как да искаш така, че наистина да имаш това, за което се молиш? Как да държиш непрекъснато отворен канала за връзка с Бога? Отговорите ще намериш в книгата.

В пролома

Проломът е мястото, където се срещат два вражески лагера. Проломът е отворът в стената, където се пропуква защитата и навлиза идващата войска. Ходатайственото служение е заело мястото си в пролома. Как на колене, в молитва, можем да извоюваме победата? Книгата ще ви даде насоки какво да направите, за да положите здрава основа на молитвен екип. Тя е за всеки, който е открил, че основният му призив е да служи в молитва. Един е Ходатаят, Господ Исус Христос, но Той дава това служение на църквата Си, така както е дал и петкратното служение.

Религия и Езавел

Два силни духа спират църквата в България - дъхът на Езавел и духът на религия. Ако църквата успее да ги разпознае и да се справи с тях, силата ѝ неимоверно ще нарасне. Как да разпознаем тези духове? Как да воюваме срещу тях? Тактики и стратегии, които ще ви помогнат да изчистите своя живот и да се освободи църквата.

Таня Славова е действащ учител, педагог. През 1985 година Бог я призовава по свръхестествен начин да Му служи. По-късно тя предава живота си на Господ Исус Христос и от 2001 година е в служение.

Завършила е НУП (начална училищна педагогика) във Великотърновския университет. Дипломиран бакалавър към Vision International University, of the State California, USA, със специалност "Богословие и служения". През 2010 година става магистър по „Педагогика. Мениджмънт на образованието“, а през 2017 год. придобива магистърска степен "Теология. Религиозно образование" към Православен богословски факултет на ВТУ. Притежава множество сертификати и удостоверения за придобити квалификации и специализации в сферата на богословието и педагогиката.

Заедно със съпруга си основават служение „Увереност с Бога“, което се развива успешно.

За контакти и информация:
<http://uverenostsboga.free.bg>;
email: uverenostsboga@mail.bg
или GSM: 0899 981 477